

Cho Thuê Người Yêu

Contents

Cho Thuê Người Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	18
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	55
10. Chương 10	61

Cho Thuê Người Yêu

Giới thiệu

Công ty tư vấn tình yêu Thái Dao, chuyên trị các căn bệnh tình yêu khó chữa, ủy thác cái gì cũng có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-thue-nguoi-yeu>

1. Chương 1

Ở Mạnh gia, liên hôn là một việc thực bình thường, bởi vậy nên Mạnh Hiên Ngang luôn trốn không nổi áp lực tìm kiếm bạn gái, từ đó việc đi xem mặt cũng khiến anh xem như là một trong các hạng mục của mối quan hệ xã giao. Nhưng, giữ sĩ diện cho người ta, lại tự làm khổ mình, nhất là hiện tại, anh như một con cừu con đang đợi làm thịt trên vô đài đi xem mặt.

Đi xem mặt cũng giống như tiệc Hồng Môn vậy, còn anh là nam diễn viên chính; một con cừu bị thêm nhỏ dãi. Lang sói đang ngồi đối diện nhìn chăm chú theo dõi anh, cái vẻ mặt đó rất giống với chín mươi chín

đối tượng xem mặt trước, giống như là ba năm rồi không được ăn uống nên rất đói khát.

Trước mặt lang sói, Mạnh Hiên Ngang cố dồn sự chú ý đi chỗ khác, không muốn thừa nhận là cô ta rất hấp dẫn.

Cô có mái tóc dài và một đôi mắt mở to rất xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, nói cũng kì quái, vừa thấy đến cô, ánh mắt của anh quét một lượt từ dưới lên, rồi cuộc không dứt ra nổi, chẳng lẽ đây gọi là tiếng sét ái tình? Sống thêm vài ba năm nữa, anh nhìn đàn bà con gái cũng thành rần rết, nhưng vẫn có thể vừa gặp đã yêu?

Anh đi xem mặt, cô cũng đi xem mặt, điều oán thán chính là, không phải đối tượng của lẫn nhau.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đã hiểu cô là một người đặc biệt, đặc biệt ở chỗ khiến người ta phải “lau mắt mà nhìn”, bởi vì giấu dưới bàn là cặp đùi thon dài đẹp đang còn trên ghẹo ông bố của nhà trai, cọ đi cọ lại, khiến mặt mũi ông ta biến thành đỏ hồng, cuối cùng đành bất đắc dĩ đột ngột đứng lên, nói con mình không xứng với người ta, xin tạm biệt! Qua loa một hồi rồi cũng chấm dứt buổi xem mặt.

Người khác nhìn vào không hiểu rõ tình hình thì rất ngạc nhiên, không ai chú ý khóe miệng của cô cong lên một nụ cười tuyệt mỹ.

Tự chứng kiến quan sát được một buổi chỉ dạy, anh chợt hiểu, té ra để chấm dứt một cuộc xem mặt lại đơn giản như vậy, xin chỉ dạy!

Vì thế, anh bắt chước làm theo, lén lút vươn chân về phía bà mẹ của đối phương mà nhẹ nhàng thăm dò.

Chúa Jesus đáng cứu thế! Con thừa nhận là con có tội, chỉ hi vọng chân mình không bị bẻ gãy. Trong lòng anh xấu hổ liền vẽ dấu Thánh.

Khuôn mặt bà mẹ của đối phương đã bắt đầu hiện lên những tia máu đỏ giận dữ, hai con mắt hừng hực trừng lên. Tốt lắm! Tốt lắm!

Rồi tiếp là nghiêng răng nghiêng lợi, còn nuốt nước miếng nữa. Good! Good!

Sau đó chỉ dùng đầu lưỡi liếm môi – Hả? Bà ta chỉ liếm môi? Trời, làm sao mà ánh mắt ngày càng... hớn ha hớn hở thế?

Ưc! Bà mẹ này, làm gì mà bà càng lúc càng dựa gần thế! Oa oa oa! Còn vươn tay đến nữa...Không cần....

Thần ơi! Thay vì để con chịu cái loại tra tấn này, cứ bẻ gãy chân con thì hơn....ừ ừ cạc cạc...@#%&....

“Đây là bạn trai mới của em, anh ấy à, tự mở một đại lí nhỏ của một công ti nhập khẩu xe thể thao nhé, trông lại đẹp trai vừa có tiền. Lúc đầu, em còn không nghĩ là sẽ gặp lại anh, nhưng không còn cách nào khác, anh ấy sợ anh vẫn còn níu kéo em, thế nên phải giáp mặt nói rõ mới yên tâm.”

Đôi môi đỏ tươi nói mãi không ngừng, một lúc thì thối phồng lên là bản thân có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi, được một lúc lại khen mừng niềm vui mới vì đã tìm khắp nơi mà không thấy một con rùa vàng nào như thế, đặc ý vênh váo với người ngồi đối diện, trong cả nhà hàng, có lẽ

giọng của cô là to nhất, bảo người ta không nghe cũng khó.

Một tay Tạ Thái Dao chống má, một tay tao nhã cầm thìa khuấy li trà sữa hoa oải hương, đôi mắt đẹp đang theo dõi về cuộc trò chuyện chia tay giữa hai nam một nữ bàn bên cạnh.

Cô gái đang còn thao thao bất tuyệt kia cũng có vài phần sắc đẹp, mặc dù đến bảy mươi phần trăm là nhờ công lao của đồ trang điểm, nhưng tổng thể sắc đẹp thì được sáu trên mười, nhưng đáng tiếc vẫn còn phong thái của một người nghèo, vậy nên hạ xuống chỉ được ba trên mười, nhưng thật ra đáng người cũng rất nóng bỏng, cố ý đóng đưa thân thể, đôi núm kia phập phồng trông rất giống thật, từ trên xuống dưới cũng có thể xem là rất tốt.

Về phần niềm vui mới đang ngồi bên cạnh bà chị ngực to, Tạ Thái Dao không kim nổi mà thở dài. Nhìn trang phục kia, trên cổ có sợi dây chuyền vàng, cổ tay thì đeo đồng hồ kim cương hiệu Rolex (1 hãng đồng hồ cao cấp, có thắc mắc xin thỉnh đại nhân Gúc Gỗ), cả người lấp lờ kim quang, cảm giác khó mà dẫn nổi

sự thô tục ấy. Không nói cả dáng người trông như lưu manh, chỉ nhìn ánh mắt mê đắm kia đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực của bạn gái cũng đủ để làm cho người khác thấy khó chịu rồi.

Một cô gái đại ngốc nghếch phối với một thằng đàn ông có mắt không trông, quả thật là đẹp đôi!

Ánh mắt lại trở về đánh giá người đàn ông mà bị cảnh cáo là không được quấy lấy cô gái kia, Tạ Thái Dao thầm thương thứa ngưu quan anh tuần kia.

Dáng vẻ khá tốt, trông cũng thuận mắt, tại sao lại bị vứt bỏ chứ? Trong lòng cô tràn đầy nghi hoặc.

Nếu cô là cô gái kia, nhất định sẽ chọn anh ta, thật không hiểu nổi đôi mắt của đại vú em đó nhìn ở đâu vậy?

Á, đúng rồi, vì tiền, khó trách đem người ta mà vứt bỏ.

“Cho nên nói, Mạnh Hiên Ngang, dù tim anh có chết, tôi vẫn không quay đầu lại. Người ta điều kiện tốt như vậy, lại tặng tôi một chiếc nhẫn nạm kim cương to tướng, còn anh, từ khi qua lại cho đến bây giờ đã tặng tôi cái gì chưa? Ngay cả đánh răng cũng không có, tôi yêu người khác không luyến tiếc cũng là đương nhiên.”

Oa – chính bản thân lừa dối người ta mà còn kiêu ngạo như vậy!

Tạ Thái Dao lắc đầu, lông mi dài chớp chớp tao nhã, bên khóe miệng nở nụ cười châm biếm. Nghe người đó nói, có phải là không có người đàn ông nào chịu đựng được? Cô không khỏi tò mò người đàn ông bị áp đảo tinh thần sẽ có phản ứng gì?

Người đàn ông đáng thương sắp bị vứt bỏ đến nơi đang còn ngồi trên ghế, ưỡn thẳng lưng, thần sắc ảm đạm. Nhưng không ai phát hiện ra, ẩn sâu trong đáy mắt anh lóe lên tia sáng sung sướng, trong lòng vô cùng cao hứng, vất vả lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi dây dưa với cô gái này. Anh cố không cho vẻ mặt có ánh vui mừng, nếu không làm cho đối phương nhìn thấy anh rất HAPPY thì mọi thứ sẽ thất bại trong gang tấc.

May mắn thay, trưng ra bộ mặt nghiêm túc mà nói, đối với anh cũng không khó khăn gì.

“Nếu thật lòng em muốn như vậy, thì anh tôn trọng quyết định của em.” Mạnh Hiên Ngang u ám mở miệng.

Ai da, sao lại ân sủng như vậy? Có lầm hay không?

Những người đứng xem như Tạ Thái Dao suýt nữa thì bị nghẹn nước trà, tuy rằng độ lượng cũng là một đức tính tốt, nhưng không phải cho đối phương một cái tát còn thích hơn sao? Đầu năm nay người tốt không đáng tiền đâu anh trai à! Cô chịu không nổi mở trừng mắt.

“Hừ! Tôi nghĩ tôi yêu ai, anh có tư cách phản đối ư? Nhắc anh hay, cho dù anh có quỳ gối cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý!”

Này! Cô kia! Người ta nói là tôn trọng quyết định của cô mà, cô bị lãng sao! Tuy sự việc không liên quan đến mình, nhưng Tạ Thái Dao vẫn cảm thấy có chỗ phát hỏa.

“Cô ấy hiện tại là người con gái của tôi, đừng trách tôi cướp đi cô ấy, một người đàn ông chân chính thì phải cung cấp chỉ tiêu tất cả cho người con gái mình yêu, những thứ tôi có thể cho cô ấy thì anh lại không đem tới được, cũng đừng oán trách trời đất, thối thời một chút, nhận thua đi!” Gã thô tục kia ôm cô bạn gái vào lòng, lấy tư thế thắng lợi ra khoe.

Mạnh Hiên Ngang trầm mặc nhìn bọn họ, nhìn không ra trên mặt dao động cảm xúc gì. Từ đầu đến cuối, anh chỉ im lặng mà nghe, nhiều lắm cũng nói một, hai câu, còn lại đều là đối phương nói, phun nước bọt tùm lum khắp nơi.

Người ngoài nhìn vào thấy phản ứng này của anh nhất định sẽ cho là kẻ hèn nhát, nhưng chỉ có chính anh mới biết rõ, anh ước gì mau chóng có thể thoát khỏi dây dưa với đối phương. Trời đất chứng giám, vốn dĩ anh chưa từng qua lại với cô gái này, tất cả là do cô ta tình nguyện bám lấy anh.

Thấy anh không phản ứng, bà

chị ngực to lại bắt đầu nổi giận, câu chữ khó nghe tràn đầy khiêu khích, không khách khí tặng cho anh, chính là muốn anh trở mặt tức giận. Như vậy, cô mới có cảm giác mình ở trong lòng anh ta ít nhiều cũng có trọng lượng, chứng minh là anh ta có để ý đến cô, không yêu, ít nhất cũng hận.

Nhưng mà chết tiệt, anh ta vẫn bình tĩnh như cũ, mặt không chút thay đổi, rõ ràng là mắng anh ta, nhưng người phải thấm cái cảm giác nhục nhã lại là bản thân mình.

A – Cô không thể chịu được!

“Loại đàn ông kém cỏi giống như thế này, cơ bản không có người phụ nữ nào coi trọng anh cả! Đương nhiên tôi lại càng không lựa chọn anh lâu, bởi vì anh là đồ vô dụng! Đồ đồng tính! Không phải đàn ông!” Nhưng sự thật, cô cũng yêu anh lắm! Bởi vì thấy anh thờ ơ, cô mới đi tìm người thứ hai đến để chọc tức anh, hi vọng có thể khiến cho anh chú ý đến mình, ai mà biết được một chút cũng không có.

“Ai nói anh ấy không phải là đàn ông?” Một tiếng nói nhu tình như nước xen ngang vào giữa tam giác tình yêu đang còn chực chờ gây rối này.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai cánh tay như ngó sen trắng nõn vươn tới, choàng qua vai cổ của Mạnh Hiên Ngang, mùi nước hoa thanh nhã cũng bay tới, giống như một sức mạnh vô hình, bao trùm lên hiện trường đầy mùi thuốc súng.

“Hiên Ngang của tôi chính là đàn ông, đúng không, Hiên Ngang?” Tạ Thái Dao ở phía sau tự ôm lấy anh, động tác vô cùng thân thiết này đã tuyên bố quan hệ của hai người bọn họ không phải bình thường.

Chuyện gì thế này? Về mặt lạnh băng của Mạnh Hiên Ngang cuối cùng cũng có biến chuyển, khẽ nhú mào, quay đầu lại, vừa hay thấy.

Là cô!

Thấy rõ khuôn mặt của đối phương ở phía sau, trái tim băng giá của anh chợt dấy lên một luồng sóng lớn kinh hãi, con mắt kinh ngạc hiện lên một tia sáng rực rỡ, tuyệt đối không thể tưởng tượng được lại có thể gặp cô ở chỗ này.

Có lẽ cô không biết anh, nhưng anh đã “tìm kiếm” cô lâu rồi.

“Cô –”

Không đợi anh nói ra chữ thứ hai, kinh nghiệm phong phú đã khiến cô lập tức che miệng anh lại, tuy chỉ là một động tác khẽ như chim mổ, nhưng lại như một ma pháp làm cho anh cứng miệng, ngơ ngác trừng mắt nhìn cô.

Tạ Thái Dao cười trộm. Tốt lắm, anh cứ tiếp tục duy trì trạng thái này đi, tránh nói bậy, khiến trò diễn này không diễn tiếp được.

“Thật xin lỗi, Hiên Ngang, em tối muộn. Không phải người ta cố ý dậy muộn, cái này thì phải trách anh đấy, đêm qua hại em tận một giờ sáng vẫn không thể ngủ được, đến tận giữa trưa mới nằm xuống giường, đến bây giờ còn mệt chết đi được.”

Ấm chỉ mập mờ như thế, không người trưởng thành nào nghe mà không hiểu.

Mạnh Hiên Ngang nghe xong, lập tức hiểu được ý đồ của cô là đến giúp mình, anh cũng hiểu ý mà im lặng, khóe miệng như cười mà cũng như không, quyết định cứ thưởng thức ngôn ngữ cử chỉ của cô nàng đường đột xuất hiện nhưng lại mê người này.

“Cô là ai!” Bà chị ngực to bắt đầu nổi nóng, âm thanh cao vút như gà con mèo con chó con sủa, lần lượt phô ra cho thấy cô đang rất tức giận với người kia.

Tạ Thái Dao chỉ phối trận diễn này, đương nhiên cũng phải diễn theo kịch bản của cô, cho nên không đợi Mạnh Hiên Ngang mở miệng, cô đã trực tiếp thay mặt anh mà nói.

“Tôi là bạn gái của anh ấy, cô không biết ư?” Cô làm ra vẻ kinh ngạc, nói xong quay về phía Mạnh Hiên Ngang giận dữ. “Anh không nói cho cô ấy ư? Ghét quá đi, em biết, anh rất tốt bụng, không đành lòng làm con gái nhà người ta đau khổ, cho dù đã chịu không nổi căn bệnh tâm thần của cô ấy, vẫn thả chết chống

chờ cô ấy rời đi. Anh không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy, nhưng lại làm khổ lỗi tai mình, em thấy mà đau lòng quá đi!”

“Cô là bạn gái anh? Làm sao tôi không biết!” Cô gái kia phần nộ hỏi.

“Là cô muốn lừa dối anh ấy trước, còn lưu tâm chuyện này để làm gì, không phải cô ngại anh ấy không có tiền lại cho dù chết vẫn bám lấy cô sao? Vừa hay tặng cho tôi, tôi có thể cam đoan, anh ấy đối với cô tuyệt đối sẽ không còn nặng tình nữa, bởi vì bây giờ trong mắt anh ấy chỉ có tôi, không còn chỗ cho người phụ nữ khác, phải không? Hiên Ngang?”

Gương mặt bị lòng bàn tay mềm như bông của cô nâng giữ, từ đầu đến cuối im lặng không nói, nơi con người đen bóng lóe lên một tia nhìn khó hiểu.

Tạ Thái Dao nhân cơ hội này để quan sát anh ta cẩn thận hơn. Càng lúc càng gần hơn, đôi mắt tập trung hữu thần, chắc hẳn không phải là người ngu si đần độn, làm thế nào mà lại bị người khác chà đạp thế? May mắn có cô gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, tạm thời giữ chức bạn gái tốt của anh để áp

ảo nhuệ khí của đối phương.

Nghĩ đến anh ta cũng biết mục đích xuất hiện của cô, cho nên mới có thể tiếp tục im lặng, tùy ý cô diễn tiếp. Nếu anh ta cũng tán thành, cô muốn làm tiếp việc cuối cùng, đóng vai diễn làm bạn gái tạm thời này!

“Mạnh Hiên Ngang, anh nói rõ cho tôi hiểu, rốt cuộc vì cái gì mà anh và cô ta ở cùng một chỗ?”

“Chính là cái đêm cô gian díu đó, trong lúc các người ở trên giường ư a ư a, Hiên Ngang đã nhìn thấy tất cả, anh ấy không tính toán là bởi vì một chút anh ấy cũng không yêu cô.”

“Nói vậy!”

“Cô kích động làm gì? Hay là vẫn còn yêu anh ấy?”

Cô gái đỏ chột tắc nghẽn, có phần chột dạ tránh đi cái nhìn cảnh cáo của người bạn trai mới, cả vú lấp miệng em nói: “Là tôi nói... Chuyện nơi đây không cần cô chõ mồm vào!”

“Vậy mà cũng nói, bây giờ cô đã có được người mình muốn, Hiên Ngang cũng có thể nhả ra cục tức. Đi thôi, Hiên Ngang, không cần để ý đến cô ấy, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không hoa tâm (ý chỉ lăng nhăng) như cô ấy đâu, thay bạn trai như thay áo.”

Lời của cô làm cho gã thô tục kia thay đổi sắc mặt, ánh mắt cảnh cáo bắn về phía cô bạn gái, hoài nghi bản thân mình có phải cũng là một trong số quần áo của cô ta?

Tạ Thái Dao kéo Mạnh Hiên Ngang, như con chim nhỏ tiến sát nép vào trước ngực anh, bỗng phát hiện ra hai người vô cùng xứng đôi!

Hạ màn rồi, cô đã tạo được một cái kết hoàn hảo.

“Có phải rất mệt khi lúc nào cũng ở cùng cô ta không? Không sao, có cần em đến thăm hỏi anh không? Đêm nay...” Cô kề sát bên tai anh, đôi mắt đẹp liếc về phía gã thô tục kia. “Tùy ý anh muốn như thế nào cũng được...” Câu nói cuối cùng đã hoàn toàn có khả năng mỉa mai hoặc câu dẫn rồi, cái gã thô tục ở bên cạnh xem ra ngứa ngáy trong tim, cứ ứa nước miếng thèm thuồng.

“Mạnh Hiên Ngang! Anh dám đi thử xem!” Bà chị ngực to không cam lòng, ngoan cố hạ mình nói.

Tạ Thái Dao quay đầu lại, cười duyên nhắc nhở: “Trước tiên cô cứ quan trọng mắt của niềm vui mới của mình đi, cứ nhìn chăm chăm vào tôi, nước miếng chảy mãi.”

Bà chị ngực to quay đầu lại, quả nhiên bắt gặp vẻ mặt mê đắm cùng với bộ dạng không khống chế được, cả khuôn mặt đỏ như trái dưa.

Bỏ lại sau lưng một quả bom, Tạ Thái Dao kéo Mạnh Hiên Ngang rời xa chiến khu, mà Mạnh Hiên Ngang cũng tùy ý để cho đôi bàn tay non mềm trơn nhẵn như ngọc nắm tay mình, đi theo phía sau quan sát kỹ cô, người khác khó mà nhận thấy trong đôi mắt ấy hiện lên ngọn lửa tình cảm.

Ra khỏi nhà hàng, cuối cùng thì Tạ Thái Dao nhin không nổi mà cười to.

“Ha ha ha – Cứ thích sống nhà giàu thế đấy! Nhìn khuôn mặt của cô bạn gái anh méo lệch mà xem, nhất định bây giờ đang bận cãi nhau với người bạn trai mới rồi!”

Cô vốn chỉ là người đứng xem, thế nhưng cứ ôm bụng cười, cười đến nỗi run rẩy cả người, cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Vậy mà đương sự lại chẳng có phản ứng gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Tạ Thái Dao lau nước mắt ở một bên mắt, mắt bên kia thì liếc anh.

“Có vẻ anh không được hài lòng cho lắm, có phải đang trách tôi xen vào việc của người khác?”

Anh chậm rãi mở miệng, hỏi một vấn đề chẳng liên quan. “Làm sao cô biết tên tôi?”

“Xin anh, toàn bộ mọi người trong nhà hàng đều biết hết, bạn gái anh lớn giọng như vậy, không cần loa ai cũng biết.”

“Cô ấy không phải bạn gái tôi.” Anh giải thích.

Tạ Thái Dao sững sốt. “Không phải?”

“Thật ra mọi chuyện là như thế này – ” Anh không hề giấu giếm đem chuyện bản thân bị cô gái kia – âm hồn không tan bám mãi trong ba tháng, cô ta lại ‘hậu trứ kiểm bì’, tự ình là bạn gái anh. Mà vừa rồi đúng là đối phương mượn cớ tìm đàn ông để thị uy, cốt cũng chỉ muốn anh chú ý đến, còn anh vì muốn thoát khỏi mối quan hệ đó, liền tương kế tựu kế, thừa dịp này vạch rõ ranh giới với cô ta.

Tạ Thái Dao chợt tỉnh ngộ. “Lần này tôi tham gia vào, không phải là càng khiến anh rối thêm chứ?”

“Quả vậy.”

Kết cục viên mãn trùng hợp này khiến hai người không khỏi nhìn nhau cười, nhưng mà cô cười một cách liêu linh, còn anh trước sau không hề mất đi vẻ nho nhã. Ngay đến cả cười mà cũng phải giữ phép tắc như vậy, thật đáng mặt một người trung thực!

“Không biết tôi có thể biết tên ân nhân cứu mạng để nói lời cảm ơn không?”

“Tôi tên là Tạ Thái Dao.” Cô giới thiệu mình một cách tự nhiên, cũng nghiêng đầu quan sát anh, đột nhiên hiện lên một cảm giác quen thuộc nào đó. “A? Chúng ta....có phải đã từng gặp nhau?”

Con mắt anh sáng lên. “Đúng vậy, cô còn nhớ sao? Hai tuần trước trong quán ăn

hách sạn lúc xem mặt, cô cũng ở đó.”

“Hai tuần...A, tôi nhớ ra rồi, mà? Anh cũng ở đó sao?”

“Đúng vậy, đó là lần đầu tiên tôi gặp cô – ” Mới nói được một nửa, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

“Ngại quá, tôi phải nghe điện thoại.” Cô cười cười, sau đó lấy di động ra. “Alo, có chuyện gì vậy?...Cái gì? Lại tới nữa?... Con bà nó đánh cái rắm! Vốn dĩ tôi đâu biết anh ta... Xin đấy! Mới gặp mặt một lần mà đã nói yêu tôi? Đồ thần kinh! Ông ta là ông trùm kinh doanh, là ông chủ lớn của một tập đoàn, làm sao lại cùng một dạng với bọn đàn ông khác thế, nhìn thấy gái đẹp là đuổi theo! Đúng là nông cạn! Đem hoa lui về!... Nói cho đối phương biết, tôi ghét nhất là loại đàn ông vừa tự ình là phóng khoáng vừa tự ình là đúng! Cứ vậy đi! Bye!”

Gặp di động lại, vẻ giận dữ đã được khôi phục lại nét tươi cười khi quay về phía anh. “Ngại quá, chúng ta đang nói đến đâu? Đúng rồi, là anh nói lần đầu tiên gặp tôi ở khách sạn, sau đó thì sao?”

Tôi liền yêu cô.

Lời nói tối trọng yếu này đã được anh giữ lại cổ họng, không dám nói, nếu không nhất định sẽ bị giết chết, nhưng lại không biết nói tiếp cái gì cho đúng, vì vậy đành đổi lại.

“Tôi cảm thấy...đúng là rất khéo.”

“À à, đúng là rất trùng hợp.”

Cô cười nói, lấy tấm danh thiếp từ trong ví da ra đưa cho anh, dùng cái giọng mà mẹ già hay giảng huấn đứa con nói: “Này, coi như anh tốt số mới gặp được tôi, bình thường tôi không đưa danh thiếp cho người ta đâu, nhìn anh thành thật lại lương thiện như vậy, thế nên cho anh đây! Nếu cần có thể đến đây để xin giúp đỡ, không phải tôi nói anh, nên cương quyết những lúc cần cương quyết, chứ mềm mỏng quá sẽ bị bọn đàn bà kia ăn mất, anh hiểu chứ? Tôi còn có việc, bye.”

Phất phất tay, cầm theo ví da, Tạ Thái Dao như con bướm bay trong ánh mặt trời rực rỡ, chiếc mũng đẹp nhanh nhẹn quay bước rời đi, bóng hình xinh đẹp sinh động ấy đi qua chỗ nào cũng thu hút ánh nhìn của người khác giới, bao gồm cả Mạnh Hiên Ngang đang nhìn chăm chú.

Anh cúi đầu dán mắt vào tấm danh thiếp, đôi lông mày rậm nhú lại, giữa ánh mắt có chút buồn bực.

Tạ Thái Dao, công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân.

Chưa từng nghe nói đến cái công ti kiểu này, là công ti giới thiệu kết hôn vì lợi ích? Anh nhú mi, lật mặt sau của tấm danh thiếp.

Công ti chuyên môn giải quyết vấn đề tình yêu, bao gồm chồng lén đi ăn (ngoại tình), vợ đi quá hạn (cũng ngoại tình)... Bạn trai lăng nhăng, bạn gái lừa dối, đủ các loại quan hệ khiến con người ta lâm vào thế hiểm và các loại nghi vấn khó xử khác, ngoài ra còn có mục cho thuê người yêu giúp bạn giải quyết vấn đề.

Hề là người đáng thương không được đến tiệc nam nữ trai gái, là người cô đơn lạc lõng trong lễ tình nhân, là người hiu quạnh không có ai tiếp trong bữa tối Giáng Sinh, phàm phu tử tục muốn gia tăng sức quyến rũ của bản thân cũng như nâng cao sức hấp dẫn của mình, chỉ cần tìm đến chuyên gia cổ vấn tình yêu là được, tín nhiệm chúng tôi, sẽ biến đổi bạn khi còn sống.

Lần thứ hai lóe lên một cái nhìn sâu xa trong con mắt của Mạnh Hiên Ngang, bóng hình kia càng lúc càng đi xa, anh suy nghĩ thật lâu.

“Tạ Thái Dao... Cổ vấn tình yêu hôn nhân?” Đôi môi anh tuần nở một nụ cười đăm chiêu, đó là một nụ cười tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên mặt người thành thật.

Trời xanh không phụ khổ tâm của con người, cuối cùng anh cũng tìm thấy cô – là người con gái của số phận.

“Khi gặp được cô ấy, con sẽ biết đó là người con muốn tìm.”

Từ sau ánh mắt đầu tiên trông thấy cô, anh đã hiểu được những điều đại sư đã nói.

Lời nói của đại sư còn văng vẳng bên tai, anh có thể lĩnh hội sâu sắc ý này, trong lòng phảng phất có chỗ cảm ứng, đôi môi bị cô vuốt ve nhẹ qua, tuy chỉ rất nhẹ nhàng, nhưng giống như mở ra một cái khóa, bắn ra sự nhiệt tình trong cơ thể sôi trào của anh.

Chính là cô! Con mắt sâu xa lóe lên ý chí kiên định.

Rất đúng giờ, một chiếc Cadillac màu đen đỗ lại bên cạnh anh, vài người, cả nam lẫn nữ, trông rất lão luyện từ trong xe đi ra, cung kính hành lễ về phía anh.

“Đại thiếu gia.”

Mạnh Hiên Ngang thu lại ánh mắt, quay về bọn họ gật đầu, một gã cấp dưới trong đó tiến lên cất áo khoác, bên trong là âu phục Armani, dưới ánh mặt trời, tỏa sáng đến chói cả mắt.

“A Tường, bảo thám tử tư, tìm giúp tôi một người.” Mạnh Hiên Ngang dặn bảo kẻ dưới, mệnh lệnh sai khiến danh thép hùng hồn, rất có khí phách phong độ, giống như chức vụ của anh, sắc bén không thể đo lường được, bề ngoài thành thật nho nhã hoàn

toàn không tương đồng, điều này chỉ có bọn tay sai cùng em trai anh mới biết được.

Người con trai gọi là A Tường đi lên, cung kính hỏi: “Đại thiếu gia muốn tìm người nào?”

Anh đem danh thiếp giao cho cậu ta, lần thứ hai ánh mắt hướng đến hình bóng đã đi xa, trong mắt dấy lên ánh lửa hừng hực.

“Tôi muốn biết rõ danh tính, sở thích tình dục khác phái, đối tượng kết giao, địa chỉ liên lạc chi tiết tỉ mỉ, một cái cũng không được rò rỉ.”

A Tường kính sợ khom người. “Thuộc hạ lập tức đi làm.”

2. Chương 2

Chỉ cần có hoa, con người thấy đã hái.

Chỉ cần có giá, con người thấy đã đập.

Chỉ cần có đàn ông, phụ nữ thấy sẽ quần lấy liền.

Mà anh, Mạnh Hiên Ngang, phụ nữ gặp thì sẽ yêu ngay, cả già lẫn trẻ, lớn nhỏ đều muốn, hoa đào mọc ở khắp nơi.

Có số đào hoa vô địch siêu cấp sét đánh thịnh vượng như vậy, tất cả đàn ông trên thế giới này dù có tu đến mười kiếp vẫn chẳng gặp được vận may ấy. Dám coi thường, cẩn thận bị thần tình yêu bắn mũi tên cho tới chết; dám oán thán, cẩn thận bị nguyệt lão cầm gậy đánh chết.

Thật sự chính bản thân anh không cố ý muốn ghét bỏ, muốn oán giận, nhưng nếu một người cứ mỗi ngày lo lắng một ngày nào đó sẽ bị phụ nữ bỏ thuốc mê, bị ăn sạch sẽ, hoặc là bị phụ nữ bám theo quấy nhiễu khóc lóc âm ỉ đòi thất cổ hai ba lần, hay là mỗi ngày về đến nhà phát hiện ra trên giường có người khóa thân đang đợi bạn, ngay cả nhà vệ sinh cũng bị theo dõi, quần lót phơi ngoài ban công cũng bị trộm đi, sớm muộn gì cũng bị suy nhược tinh thần!

Nhất là ba tháng này cứ bị một bà chị cứ như âm hồn không tán lại mắc bệnh tâm thần bám lấy, từ sớm anh đã chịu không nổi nữa rồi, nếu không phải vì bố mẹ đối phương và cũng là vì bố mẹ anh, anh sẽ không phải gặp lại cô ta ở đó.

“Đây là bạn trai mới của em, anh ấy à, tự mở một đại lí nhỏ của một công ti nhập khẩu xe thể thao nhé, trông lại đẹp trai vừa có tiền. Lúc đầu, em còn không nghĩ là sẽ gặp lại anh, nhưng không còn cách nào khác, anh ấy sợ anh vẫn còn níu kéo em, thế nên phải giáp mặt nói rõ mới yên tâm.” Bà chị tâm thần nói như chim bay ngàn dặm, nói mãi không ngừng.

Không nhớ rõ là lần thứ mấy đi xem mặt gặp loại con gái như thế, từ lần gặp đầu tiên cô ta đã bò lên người anh, hại anh ngày trốn, đêm trốn, ngay cả trong mơ cũng chạy trốn, rõ ràng là cô nàng bám lấy anh, vậy mà bây giờ lại nói sợ anh vẫn còn níu kéo em, bắt cứ điều gì, chỉ cần cô nàng chịu rời đi, thì dù bị gọi là người bị cô ta vứt bỏ cũng anh cũng nhận.

“Cho nên nói, dù tim anh có chết, tôi vẫn không quay đầu lại. Người ta điều kiện tốt như vậy, lại tặng tôi một chiếc nhẫn nam kim cương to tướng, còn anh, từ khi qua lại cho đến bây giờ đã tặng tôi cái gì chưa? Ngay cả đánh rắm cũng không có, tôi yêu người khác không luyến tiếc cũng là đương nhiên.”

Xin cô, chúng ta hình như chưa hề qua lại với nhau phải không? Với lại tôi còn muốn thoát khỏi cô không kịp nữa là, nào dám tặng cô quà cáp gì, chỉ cần cô đá tôi đi như một con ngựa, tôi sẽ a di đà phật Hallelujah ngay.

Nhưng mà, vì nghĩ ặt mũi cô, cũng tránh cho cô hối hận, nên tôi sẽ phối hợp với cô vậy!

“Nếu thật lòng em muốn như vậy, thì anh tôn trọng quyết định của em.” Hàng xóm ơi, mau đưa bà vợ điên của anh đi đi, tôi cần đi giải quyết gấp lắm rồi, trông sắc mặt tôi ngày càng u ám là biết liền.

“Cô ấy hiện tại là người con gái của tôi, đừng trách tôi cướp đi cô ấy, một người đàn ông chân chính thì phải cung cấp chi tiêu tất cả cho người con gái mình yêu, những thứ tôi có thể cho cô ấy thì anh lại không đem tới được, cũng đừng oán trách trời đất, thức thời một chút, nhận thua đi!”

Anh trai ơi, tôi nhất định sẽ không trách anh đâu, tôi còn muốn thấp hươu khấn Phật cảm kích anh nữa mà, chỉ cần nhanh nhanh đem cô ta đi đi, ối...đáng tiếc là tôi không thể nói gì, chỉ có thể tiếp tục im lặng, tránh chọc giận khiến bà chị tám vuốt đây nhân thời cơ mà đổi ý.

Được rồi, nhanh nhanh kết thúc đi, ước đoán thì tôi chỉ có thể nhịn khoảng năm phút đồng hồ nữa thôi, năm phút sau trôi qua, mặc kệ hai người nói xong hay chưa, tôi phải đi vệ sinh.

“Ai nói anh ấy không phải là đàn ông, Hiền Ngang của tôi chính là đàn ông, đúng không, Hiền Ngang.”

Là ai? Trong hôm nay... Là cô!

Anh rất kinh ngạc, đã từ lâu anh bắt đầu tìm kiếm nhất kiến chung tình là cô, nhưng lại không ngờ sẽ gặp cô ở đây. Niềm vui sướng khi nhìn thấy cô còn chưa khôi phục, ngay lập tức trên môi anh đã in lại một nụ hôn ngọt ngào, cảm giác điện giật xém làm cho tim anh suýt ngừng đập, hô hấp ngưng lại.

Cuối cùng anh cũng đã tìm thấy người con gái định mệnh của mình, đại sư đã nói đúng, tìm ở hướng đông nam, may anh đã chọn “ĐôngNam khách sạn lớn”, lần này, anh nhất định sẽ không bỏ qua cô.

Thái Dao – Công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân, trên danh thiếp viết cho biết công ty thuộc hạng là chính tín xã (chính là tổ chức tìm tin tức, dạng như thám tử tư), làm những chuyện có liên quan đến tín dụng, nhưng mà giám đốc Tạ Thái Dao lúc trước sáng lập công ty, đã thề là công ty này tuyệt đối khác hẳn với những chính tín xã khác.

Những nhà chính tín xã khác toàn là giám sát, điều tra, chụp ảnh, bắt gian, vì kiếm tiền không từ thủ đoạn, chỉ cần có tiền là được. Công ty cổ vấn tình yêu Thái Dao không đi theo con đường cấp thấp này, nó thành lập dựa trên mục đích là đem lại hạnh phúc ọi khách hàng, đó chính là con đường cao cấp tạo nên niềm hạnh phúc cho khách hàng.

Giám đốc Tạ Thái Dao là một cô gái xinh đẹp, có kinh nghiệm tình yêu phong phú, năm nay vừa mới hai mươi lăm, nhưng tâm nhìn rất rộng lớn, phát hiện ra những người đang yêu đều chân tay luống cuống bơi trong biển tình, rồi lại ao ước muốn làm nên một thị trường hải đăng dẫn đường, tự bản thân tập hợp một nhóm người cả trai lẫn gái trẻ tuổi xinh đẹp, sáng lập nên công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân.

“Cái CASE việc chồng bà Tôn ở đại lục bao hai đứa con gái đó tiến triển đến đâu rồi?”

“Đã chuẩn bị xong hết rồi ạ, chúng tôi đã tìm thấy cô vợ bé ở đại lục đã câu dẫn chồng của bà ấy, thuyết phục cô vợ bé kia trộm bí mật công ty của ông chủ Tôn, chờ sau khi ông chủ Tôn lâm vào khủng hoảng, rồi bà Tôn sẽ dựa vào những gì chúng ta đã dạy để diễn, bắt được hành vi của vợ bé chồng bà, bởi vậy, chồng bà Tôn chẳng những hổ thẹn mà còn cảm kích toàn bộ những việc bà Tôn làm, ăn năn hối lỗi.”

Tạ Thái Dao gật đầu, khen ngợi Quý Thiên Nhu: “Sắp đặt nội dung tốt lắm, có thể thu dọn họa lớn cho khách, lại có thể làm xoay chuyển trái tim chồng bà ta, có cô phụ trách sắp đặt mấy kế hoạch loại này, đã giúp đỡ tôi rất nhiều.”

“Đâu có, đây là sở trường của tôi mà, không thể tưởng tượng được trước kia học biên kịch ở trường lại có thể sử dụng trong công việc này, tuy không phải là một đạo diễn, nhưng tôi càng thích công việc hiện tại hơn.” Trên gương mặt tú lệ đẹp đẽ của Quý Thiên Nhu tràn ngập sự tự tin.

“Có thể cứu vớt nguy cơ khủng hoảng hôn nhân của vợ chồng, không những tạo phúc cho người khác mà còn có thể kiếm tiền, tích lũy âm đức, có thể nói là một công đôi việc, cơ sao mà không làm, cứ tiếp tục cố gắng.”

“À, giám đốc.”

Lật xem vụ án tiếp theo, mặt của Tạ Thái Dao đã chôn giữa đồng tư liệu, không ngẩng đầu lên mà hỏi một cô gái có dáng người duyên dáng.

“Tiểu Tranh, cái nhân viên văn phòng kia bị ba mươi tám bạn gái vứt bỏ, có thể phục hồi lại được niềm tin không?”

”Có mỹ nhân là tôi đây giả vờ theo đuổi hần, không những hần khôi phục lại sự tự tin, mà còn rất được nhiều phụ nữ hoan nghênh nữa cơ!”

“Hà? Nói nghe chút đi.”

Trên vẻ mặt kiêu mị của Ngụy Tiểu Tranh lộ rõ vẻ đắc chí, cái miệng xinh xắn ngời lên bàn việc của giám đốc, bắt đầu kể thao thao bất tuyệt.

“Thật ra anh ta cũng không đến nỗi nào, chẳng qua là không biết cách ăn mặc chải chuốt, đương nhiên sẽ bị cánh phụ nữ bỏ qua. Vì vậy, tôi đưa anh ta đi thẩm mỹ viện chỉnh sửa lại một lần, tạo hình lại từ đầu đến chân, chọn một bộ lễ phục có màu sắc phù hợp với dáng người, sau đó còn diễn thêm một vở kịch mỹ nữ theo đuổi dã thú cho thêm phần long trọng. Quả nhiên đã có nữ đồng nghiệp trong công ty bắt đầu chú ý đến người này, vì họ rất thắc mắc tại sao một mỹ nữ như tôi lại theo đuổi người như vậy? Lúc đầu là vì tò mò, sau thì biến thành một động lực.”

“Động lực cái gì vậy? Chị Tiểu Tranh.” Mấy cô gái ở bên cạnh theo dõi câu chuyện hỏi.

“Chính là động lực thưởng thức đó. Khi một người đàn ông sau khi bị rất nhiều người thưởng thức, sẽ hình thành nên một tin đồn, tin đồn lại kéo theo một trào lưu. Một người còn có thể lí trí, chứ một đám người sẽ trở nên mù quáng, và khi tất cả nghĩ anh ta là một người tốt, tự nhiên sẽ nảy sinh tâm lí không muốn ‘mảnh đất dinh dưỡng’ này rơi vào tay kẻ khác.” Tiểu Tranh nhún nhún vai, ngáp một cái. “Bây giờ không cần tôi phải theo đuổi hắn nữa, cả một đám con gái đều tranh nhau cướp hắn kìa!”

“Oa—Không hổ danh là bác sĩ tâm lí! Chị Tiểu Tranh thật lợi hại!”

“Ha ha, tạo ra cái nhóm này, quả thật so với khi đợi trong bệnh viện nghe nhà người ta kể khổ còn vui hơn nhiều.”

Tạ Thái Dao rất hài lòng gật đầu. “Tốt lắm tốt lắm, nhiệm vụ tạo nên lòng tin cho người thất tình lần này, tất cả phải nhờ vào cô.”

“Không thành vấn đề.”

“Còn cậu thì sao? Kiến An, con gái của vợ chồng Lâm Thị còn muốn tự sát vì tình nữa không?”

Mọi ánh mắt đều dừng lại ở cái đầu của Lâm Kiến An, chỉ thấy anh chàng khôi ngô kia đang cười rất tao nhã, chỉ là một ánh mắt nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác yên tâm, giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh.

“Có tôi ở đây, con bé có muốn đi sớm như vậy cũng không dễ dàng đâu.”

“Cậu làm như thế nào?”

“Tôi nói với con bé, sớm cũng là chết, muộn cũng là chết, nếu đều là chết, làm gì phải như con khỉ cấp bách vậy, không bằng đi chơi với tôi một vài ngày! Sau đó, tôi liền ‘bồi bổ’ kiến thức về con trai đủ loại đủ kiểu cho nó.”

“Giúp con bé tìm bạn trai mới?” Một đồng nghiệp khác hỏi.

Kiến An lắc đầu. “Để biết bọn đàn ông yêu như thế nào, tôi cho con bé lần lượt gặp mấy người con trai tính cách khác nhau, từ điềm đạm, bá đạo, hài hước, nghiêm túc, cổ chấp đến hiền lành, làm cho con bé nhận biết được, cùng một loại gạo cũng có thể nuôi dưỡng ra trăm dạng người, không phải tất cả đàn ông đều giống với cái người mà nó yêu kia, có tệ hơn, cũng có người rất tốt, thậm chí là cả những kẻ khiến người ta cảm động.”

“Hiệu quả như thế nào?”

“Con bé nói với tôi đã nhận thức được sự khác nhau về đời người, sẽ suy nghĩ cẩn thận về tương lai, còn nói cuối cùng bản thân cũng hiểu được như thế nào là đàn ông tốt, đàn ông xấu, còn nói là người tốt nhất chưa chắc đã thích hợp với nó, chỉ có người thích hợp với nó mới là người đàn ông tốt, con bé sẽ cố gắng đi khai quật người thích hợp với mình.”

Mọi người vừa nghe xong đều vỗ tay, bội phục sát đất Kiến An. Chỉ cần gặp phải vụ án mà đương sự nghĩ không thoát, giao cho Kiến An là được rồi, bởi vì anh ta đã từng là một ngư lang (trao bao), không chỉ hiểu điều bối rối trong lòng của đàn ông, mà còn rất biết nhu cầu của phụ nữ.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Tạ Thái Dao vui mừng gật đầu. “Không uống công lúc trước tôi cố gắng thuyết phục cậu gia nhập, con mắt của tôi quả nhiên không sai.”

“May mà có giám đốc, công việc này so với lúc làm ngư lang thích hợp với tôi hơn, có tiền kiếm lại có thể được người khác tôn trọng, tôi thực cảm tạ cô đã trọng dụng.”

Đúng vậy, tất cả nhân viên ở trong công ty, dưới sự dẫn đầu của Tạ Thái Dao, cô tập trung những nhân viên có lực hướng tâm mạnh mẽ, tạo nên rất nhiều kì tích.

Tạ Thái Dao vỗ tay nhắc nhở: “Mọi người cố lên, nâng cao năng suất của công ty, nếu tháng sau đột phá lên một ngàn vạn, cuối năm sẽ phát thưởng mỗi người mười tháng.” Tuyên bố xong, ngay lập tức nơi làm việc giương cờ ăn mừng.

Đây là người ở chỗ Tạ Thái Dao, nhân viên của cô bao gồm các phân tử, bác sĩ tâm lí có, sinh viên cao tài của sân khấu diễn kịch có, người mẫu am hiểu đẹp người đẹp nét hoặc là nghiên cứu sinh tiếp thị đại học, cô tập hợp tất cả những người này, đều cam tâm tình nguyện vì cô mà ra sức làm việc, tạo ra một quốc gia tình yêu lí tưởng.

Số khách hàng tới cửa xin giúp đỡ hàng tháng đều tăng cao, mang đến rất nhiều của cải cho công ty, nhưng mà cây to đón gió, nhất là cái nhóm này, tranh giành khách hàng rất khốc liệt, công ty cố vấn tình yêu hôn nhân Thái Dao có năng suất cao khó tránh khỏi dẫn đến việc các đồng nghiệp ghen tị nhau, cho nên đó là trách nhiệm của người bảo vệ, để tránh các doanh nghiệp ác ý hãm hại hoặc dùng thủ đoạn đê tiện đả kích công ty, mà đối thủ cạnh tranh lớn nhất công ty là Lí Kí chinh tìn xã lại ở ngay gần mấy con phố đây.

“Lí Kí bên kia làm ăn thế nào?”

Thiên Nhu Đạo: “Nghe nói mấy tháng gần đây công suất làm việc của bọn họ tăng rất nhiều.”

“Cái công ty dùng thủ đoạn nhỏ để kiếm tiền này, ai mà tới cửa chứ!” Tiểu Tranh cười nhạt nói.

“Không phải là tất cả các khách hàng đều thích phương pháp của chúng ta, muốn sử dụng mấy thủ đoạn dữ dội thì đi tìm Lí Kí thôi.” Thái Dao thở dài.

“Hừ, cái này gọi là ngư tầm ngư, mã tầm mã.” Tiểu Tranh khinh thường hừ lạnh.

“Không cần nói chuyện bọn họ nữa, làm việc đi, chỉ cần bọn họ nước giếng không phạm nước sông với chúng ta thì tôi sẽ đổi tên cảm tạ trời đất lắm rồi!”

Trong chốc lát, một nhóm người đàm tiếu đều tự làm việc của mình, không bao lâu, Tiểu Mai-tổng đài điện thoại, chạy tới thông báo.

“Giám đốc, có vị khách chỉ tên tìm chị.” Thái Dao không ngần đầu hỏi.

“Là một người đàn ông.” Tiểu Mai dừng một chút, thấy giám đốc không có phản ứng gì, liền thận trọng bổ sung thêm một câu, “Là một người đàn ông rất anh tuấn.”

Thoáng chốc ánh mắt toàn bộ mọi người đều sáng lên, ánh mắt mập mờ cùng với mấy cái lỗ tai đều đồng lên đều tập trung vào chỗ của giám đốc.

“Đến để ủy thác?” Ngay cả mày Tạ Thái Dao cũng chẳng đề cập đến, không hứng thú lắm hỏi.

Tiểu mai nói ra điều trọng điểm kính bạo. “Đối phương nói là bạn trai của chị.”

Thật kinh ngạc khi nghe thấy điều này, một người luôn tuyên bố ôm chủ nghĩa độc thân như bà chủ đây cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, đúng là một đại tin tức!

Cuối cùng Tạ Thái Dao cũng ngẩng đầu, khiển trách nhóm nhân viên kia cứ tra hô không ngừng. “Mấy người cao hứng thế làm gì! Tôi không có bạn trai.”

Thoáng chốc mọi người im bật lại, có người thè lưỡi, có người cười trộm, biết sắp có trò hay để xem.

Tạ Thái Dao một bụng tức, nhìn về phía Tiểu Mai. “Người này dám giả mạo là bạn trai tôi, tốt, để xem tôi chính hấn như thế nào!”

Không phải là người mà chinh tìn xã Lí Kí phái tới chứ? Muốn dùng mỹ nam kế để lừa cô hùn vốn, nghĩ đến mỹ yêu đi!

Người ôm chủ nghĩa độc thân như cô, ghét nhất là đồ đàn ông vô liêm sỉ đến dây dưa, bây giờ có người tự xưng là bạn trai cô, cô rất muốn gặp cái người tài bà này là ai, dám trơ tráo tìm đến đây.

Cô đứng lên, nghiêm giọng nói với Tiểu Mai. “Đưa tôi đi gặp hắn.”

Ha, trò hay đã lên sàn! Mọi người trao đổi ánh mắt tràn đầy ăn ý, đợi bà chủ đi ra khỏi phòng, toàn bộ đồng loạt đứng lên, chạy về phía cửa.

“Đừng đẩy! Tôi trước!”

“Đang đùa hử, muốn xem kịch hay, đương nhiên phải cướp được vị trí tốt, đến trước thì giành chiến thắng!”

Kết quả là, nam anh tuấn, nữ thanh tú, quân tử thực nữ xô đẩy lẫn nhau thành phóng viên bát quái, thật không nhìn ra cái hình ảnh kéo quần áo xé cà-vạt câu lơ mui, chỉ vì nhìn xem cái tên nào không biết sống chết lại dùng cái chiêu thối như vậy để theo đuổi bà chủ.

Mặc dù là thối nát, nhưng cũng rất là có dũng khí, đương nhiên phải ngấm thật lâu!

Vừa vào phòng khách, Tạ Thái Dao liền quát hỏi: “Là người nào không biết xấu hổ nói là bạn trai tôi, mau nói tên đi!” Đừng nhìn cô mặt mũi hiền từ mà nghĩ rằng yếu đuối dễ bị bắt nạt, cô chính là cao thủ ju-đô cấp năm. (đai vàng)

Bên cạnh cửa sổ phòng khách có một bóng người cao ráo, quay lưng về phía cửa, hai tay nắm ở phía sau, nghe thấy tiếng thét của cô bèn chậm rãi xoay người lại.

Khi nhìn rõ diện mạo của đối phương thì Tạ Thái Dao ngậy người ra.

“Là anh?”

Có thể là anh ta ư, Mạnh Hiên Ngang!

Vốn dĩ, cô định là khi thấy đối phương sẽ theo nghi thức tát một cái trừ tà, nhưng thấy đối phương rồi, cô liền giật mình, không nghĩ người này lại tới cửa tìm mình.

“Xin chào.” Mạnh Hiên Ngang hơi cong mình, thái độ lễ phép kính cẩn, vẫn chưa bị tư thế cả vú lấp miệng em của cô dọa cho bỏ chạy mà ngược lại, thậm chí thưởng thức quan sát cô.

Khác với ngày trước đó còn nhõng nhẽo yếu đuối, cô trước mắt bây giờ trông giỏi giang linh hoạt, cả người tràn ngập khí thế của một nữ cường nhân.

Tạ Thái Dao hoài nghi liếc anh. “Anh nói... anh là bạn trai tôi?”

Anh ung dung đáp lại. “Tôi không nói như vậy.”

“Nhưng mà trợ lý của tôi nói cho tôi biết là anh đã nói như vậy.”

“Tôi nghĩ là cô ấy có hiểu lầm rồi, bởi vì cô ấy nói chưa hẹn trước, mà cô lại chỉ tiếp khách quen, hỏi tôi với cô có quen nhau không? Tôi nói cô đã từng là bạn gái tôi, nhưng chưa kịp nói xong thì cô ấy đã chạy vội đi báo cáo, có thể là như vậy, cho nên cô ấy nghĩ tôi là bạn trai của cô, ngại quá, lại tạo nên hiểu lầm lớn như vậy.” Anh rất ăn năn hối hận khom người, thái độ khiêm tốn đó dù thấy thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy anh rất thành khẩn.

Anh thành thật giải thích, ngược lại làm cho Tạ Thái Dao thêm ngỡ ngàng.

“Không sao, là trợ lý của tôi hiểu sai ý, tôi mới cảm thấy xấu hổ.” Cô cũng cúi người đáp lễ, đồng thời hướng đôi mắt trách cứ về phía Tiểu Mai.

“Em đi pha trà.” Tiểu Mai thè lưỡi, nhanh chóng chuồn vào trong bếp.

Sau khi mời anh ngồi xuống, cô cũng ngồi ở sofa phía đối diện, hỏi thẳng rõ ràng ý đồ của đối phương khi đến đây.

“Mạnh tiên sinh có việc gì nhờ vả sao?”

”Đúng vậy, lần trước nhờ phúc của cô mà đã giúp tôi giải quyết được một phiền toái lớn, nên tôi đặc biệt đến

đây nói lời cảm ơn.” Nói xong, anh lại khom lưng chín mươi độ cúi đầu làm lễ.

Aiz, thật sự là một người đa lễ mà, đa lễ đến nỗi giọng điệu nói chuyện của cô phải hòa dịu lại.

“Đâu có, tôi lại là gà mẹ nữa rồi, chưa đem phiền toái đến cho anh là tốt lắm rồi. Không biết anh muốn ủy thác cái gì đây?”

”Là như vậy, khụ...” Trước khi đi vào đề tài chính, anh hắng giọng, có vẻ khó mở miệng.

“Có việc gì cần, anh cứ nói thẳng, đừng ngại.” Gặp người đàn ông trung thực và nhút nhát như vậy, trái lại làm cho cô nhin không được mà cổ vũ anh ta nói thật.

“Tôi sợ tôi nói ra sẽ khiến cô thêm phiền phức.”

“Anh cứ nói thử xem, cây gai không có gì phiền phức, tôi sẽ suy nghĩ.”

“Là thế này...uhm...” Sau khi cân nhắc kĩ càng, anh thận trọng mở miệng. “Là như vậy, lần trước ở nhà ăn, chuyện của tôi cô cũng đã thấy...”

“Cô gái kia còn quần lấy anh?” Cô nhú mày, không biết như thế nào lại cảm thấy bực mình.

“Không, nhờ phúc của cô, rốt cục cô ta cũng hết hi vọng.”

“Tốt quá, chúc mừng anh thoát khỏi biển khổ.”

“Cám ơn. Nhưng thật ra hôm nay tôi đến đây là vì chuyện khác.”

“Anh cứ nói.” Cô nhiệt tình cười rạng rỡ, ánh mắt chuyên chú lắng nghe ủng hộ anh mở miệng. Dù sao nếu không làm như vậy, thì dường như anh ta sẽ lùi bước, trên người này toát ra luồng khí thành thật, khiến kẻ khác bất luận thế nào cũng không thể theo đuổi.

“Chính là...”

“Ừ?” Cô đáp nhẹ, khuyến khích anh tiếp tục nói.

“Thật ra thì...”

“Ừ?” Ngay cả ánh mắt cũng hết sức hòa nhã.

“Chủ yếu là...”

“Ừ?” Về mặt tràn đầy thành ý.

“Thôi quên đi.” Bỗng dưng anh đứng lên, cúi đầu chín mươi độ làm lễ về phía cô. “Thật xin lỗi đã làm phiền.” Nói xong liền đi nhanh ra phía cửa.

A? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Về mặt tươi cười của cô đông cứng trong ba giây, sau đó mới đột nhiên hoàn hồn.

“Từ từ!” Cô kịp thời giữ anh lại trước khi anh đẩy cửa ra. “Làm gì mà đột nhiên bỏ chạy thế?” Cô hỏi, cô tức giận nhưng lại không sao nói rõ được.

“Thì...Bởi vì tôi không muốn thêm rắc rối cho cô, cho nên...”

“Anh còn chưa nói, làm sao biết là thêm rắc rối?”

“Cho dù nói cũng bị từ chối, không bằng đừng nói.”

“Anh như vậy là không được, ngay cả thử nghiệm cũng không thử mà đã rút lui như vậy, làm sao được?”

Về mặt của anh như có việc gì khó nói lắm, dạy người không nỡ bỏ mặc.(ý nói đã tốt thì tốt cho trót). Hơn nữa trông anh rất cẩn thận, chỉ muốn tự bản thân gánh lấy chuyện, giống như cho dù giữa ban ngày thắp có bị sụp xuống, cũng chỉ muốn tự mình đỡ lấy, tuyệt đối không phiền đến người khác, cho nên khi anh muốn mở miệng nhờ vả người khác, chắc chắn là vạn bất đắc dĩ mà thôi.

Nếu cô thờ ơ cứ như vậy mà để anh đi, dù thế nào đi nữa trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Đến đây đến đây, ngồi xuống nói chuyện đã. Trước khi nói chuyện đó ra, anh ăn một miếng thịt đã.” Đưa anh quay trở lại ngồi xuống sô pha, lại nói ngon nói ngọt dỗ anh mở miệng.

“Được rồi, cô đã nói như vậy thì tôi sẽ...”

“Ừ?”

“Đem chuyện đã trải qua...”

“Ừ?”

“Nói ra từ đầu tới đuôi...”

“Ừ?”

“Chuyện là như vậy...”

”Ừ?”

Lần này ngay đến cả lễ nghĩa cúi đầu cũng bị lược bỏ, trong bộ dạng nóng lòng chạy lấy người của anh khiến cô thực phát hỏa.

“Dừng lại!” (Chậm đã!)

Làm gì có loại người chưa nói rõ ràng đã bỏ chạy!

Cô tức đến nổi bốc lửa. Nếu đổi là người khác cô sẽ chẳng muốn quản lí, đã sẵn lòng bỏ ra thời gian để nghe anh ta nói, vậy mà anh ta, ngay cả cái rắm cũng chưa có mà đã phóng chạy, người ta ăn uống cũng không phải khỏe như vậy chứ?

Mặc kệ như thế nào đi nữa, anh ta cũng đã làm lòng hiếu kì của cô nổi dậy, dù phải đi thì cũng phải giải nghĩa nói cho rõ ràng.

“Đã là đàn ông thì phải nói ra, lè mề như vậy trông rất khó coi!” Khó trách lần trước anh ta lại bị đại vú lấp miệng em, có chuyện cũng chẳng nói rõ là gì, thật là muốn giết người!

“Nhưng mà...”

“Cho dù anh nhưng mà cái gì, nói cho tôi là được rồi!” Mẹ nó, bọn tôi rất nhanh bị táo bón, anh lại còn áp úng khiến cô không thoải mái.

“Nói cũng vô dụng.” Anh nghiêm mặt nói.

“Anh không nói mới là đồ vô dụng!” Người này thuộc họ “Rùa” sao? Dù sao cũng khiến người ta “Nghe” đến chết!

“Cô không đồng ý thì tôi nói có ích gì?”

”Anh nói gì tôi cũng sẽ đồng ý!”

Trời xanh chứng giám, cô luôn luôn lạnh

tĩnh (lạnh nhạt bình tĩnh), cũng không dễ dàng kích thích người trong nhà. Nhưng không biết tại sao, trông thấy dáng vẻ khấn trương của anh, còn nói ra lời hứa hẹn chẳng thông suốt, đúng là náo nhãng, giờ muốn hối hận cũng không kịp, chỉ thấy khuôn mặt tuần lãng của Trương thành thật kia lộ ra một nụ cười mê người.

“Thật tốt quá, tôi muốn mời cô làm bạn gái tôi.”

Này anh kia, có thể trưng ra bộ mặt thành thật dễ dàng chiếm được lòng tin như vậy, tuy không phải anh tuần đến chết người nhưng cũng đã rất xuất sắc lắm rồi.

Nhưng mà, mặt dù vẻ mặt có xuất sắc, nhưng những gì nói ra từ miệng nghe vẫn không hợp.

Vốn dĩ là anh ta đến câu cô!

Sắc mặt Tạ Thái Dao trầm xuống, trong lòng dâng lên lửa giận, uống công bản thân còn cảm thấy anh ta rất thành thật, đúng là đã nhìn lầm người, chẳng qua là giúp anh ta một lần mà muốn tiến thêm một bước. Mới gặp mặt một lần, chưa nói tới quen biết, đã dám vô sỉ nhận cô là bạn gái của anh ta, có phải anh ta bị ngốc không? Thật đúng là can đảm! Không đỏ mặt không thở gấp, những ấn tượng tốt lúc trước đều đã chạy hết.

Đàn ông, là loài động vật mà cả đời này Tạ Thái Dao tin tưởng nhất cho dù nuôi mèo hay chó đều tốt hơn so với đàn ông.

Dạy người ngoài ý muốn? Cũng không phải thế, thân là giám đốc công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân, nhưng mà không chịu nổi lui tới nên rất căm hận đàn ông, may mắn thay, không vì thế mà cô đi theo hướng cực đoan, mà là từ nay về sau sẽ trở thành một người phụ nữ thà chịu cô đơn chứ không cần đàn ông.

Oán trách trời đất chưa từng bị ảnh hưởng bởi tính cách vui vẻ của cô, tích cực tiến thủ biến nỗi đau thành sức mạnh mới đúng là đời người.

Vì giúp đỡ nam nữ khắp thiên hạ thuận lợi lọt qua cửa ải trên tình trường, không đến mức đi đến ngã rẽ hay vào đường cùng, vậy nên đó là động cơ lớn nhất và nguyên nhân chủ yếu khiến cô lập nên công ty này.

Nhưng tuy rằng thân là người phụ trách công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân, cô vẫn còn chán ghét đàn ông, nhất là những người đàn ông không thành thật.

Mới mở miệng ra định chửi người, nhưng không ngờ lại bị anh ta cướp lời.

“Nếu có thể, tôi hy vọng kí khế ước một tháng.”

“Hả?”

Thật không hiểu nổi! Là anh ta muốn theo đuổi cô, giờ lại nói đến kí khế ước, nghe như là...

“Trên danh thiếp có nói quý công ty sẽ giúp khách hàng giải quyết chuyện tình cảm khó chữa, ngoài ra cũng có cho thuê người yêu, từ sau lần Tạ tiểu thư giúp tôi thoát khỏi cảnh khốn khổ đó, đã khiến tôi thêm tự tin, do vậy tôi nghĩ nên thuê một cô bạn gái giả để thoát khỏi những phiền phức không cần thiết, không biết – á – tôi không nói gì sai khiến cô hiểu lầm chứ?” Anh hỏi.

Sau khi đã hiểu ra, cô lập tức cười đến nỗi xấu hổ. “Ấy không, không, không có, tôi chỉ là — thật là ngạc nhiên khi anh muốn thuê bạn gái.”

Hồ...té ra là...Hư! Sao không nói sớm! Thiếu chút nữa là cô đã thất lễ rồi, nguy hiểm thật.

Quả thật là công ty có cho thuê người yêu, nhưng không giống với ngành công nghiệp tình dục, cái gọi là đối tượng thuê người yêu chính là nam nữ, khi cùng học hay là gặp gỡ nhau trong một buổi hẹn quan trọng mà không muốn bị mất mặt trước bạn bè, đều có thể đến ủy thác công ty, công ty sẽ lập tức chọn giúp quý khách hàng một người thích hợp.

Ví dụ như kinh doanh nhà hàng, công ty sẽ chọn lựa những người có trang bị đầy đủ kiến thức về kinh doanh, là người có thể giúp khách hàng bồi trơn mặt; nếu đã nhiều năm chưa gặp hội bạn cùng học, công ty sẽ giúp chọn lựa những người yêu vừa trẻ đẹp lại có sức sống, làm cho đối phương trở thành tiêu điểm chú ý của hội bạn.

Tóm lại, khi công ty nhận một CASE, nhất định sẽ sắp xếp chuẩn bị chu đáo nhất cho suốt cả hành trình, đạt yêu cầu của khách hàng, bảo đảm khách hàng sẽ vui lòng.

Tạ Thái Dao là người hiểu biết rộng rãi, tuổi còn trẻ mà cô đã có thể thành lập một công ty, trở thành người nổi bật nhất trong những người thành đạt. Xem ra cô cũng có chút tài năng, ấy là bởi vì lúc mười ba tuổi cô đã ra xã hội làm việc, chiến đấu hăng hái mười hai năm trong cái thành phố cây cối này nên đã trở thành một người lão luyện.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cô đã biết được người đàn ông trước mắt này có sức hấp dẫn riêng, tuyệt đối không thiếu phụ nữ, nói một cách chính xác là, anh ta là một người đàn ông dễ dàng bị phụ nữ theo đuổi nhất.

Anh ta có khí chất hấp dẫn đóa hoa riêng, cũng như cùng một câu nói, nếu nghe người khác nói sẽ không thấy có cảm giác gì, nhưng nếu là từ trong miệng anh thốt ra,

chính là có ma lực nào đó làm người nghe bị ảnh hưởng, ví dụ như –

“Tôi biết làm như vậy e rằng sẽ thêm cho cô không ít phiền phức.”

Bình thường những câu như thế này mà nói với cô thì trở thành những lời khách sáo, nhưng mà từ trong miệng anh thốt ra, giống như cô có thể cảm nhận được trong thâm tâm anh ta đang vật lộn đấu tranh và áy náy.

“Nhưng thật sự tôi không còn cách nào nên mới hạ quyết tâm đi chuyến này.”

Cô tin rằng nhất định là vạn bất đắc dĩ anh mới đến đây, sau khi nghe xong nỗi khổ tâm của anh ta, cô cũng có thể cảm thấy được bản thân cũng có thể giúp anh, nhưng... như vậy đổi lại đến lượt cô trở thành vạn bất đắc dĩ!

“Tôi đang nghĩ, có lẽ sẽ chỉ có cô mới có cách giúp tôi.”

Bên tai toàn những lời khen ngợi cô, giống như bản thân là đức mẹ Maria, tràn ngập khí thế rực rỡ tình thương yêu đứa con bé bỏng, ... Dừng lại! Không thể mềm lòng!

Đương nhiên là cô muốn từ chối lời đề nghị của anh, nhưng mà mới mở miệng, trong con mắt anh lóe lên những hy vọng mong chờ.

“Cô có đồng ý giúp tôi không?” Khuôn mặt ngay thẳng, giọng nói chững chạc, trên đó là hai con mắt đang còn nhìn chăm chú, hoàn toàn không nhìn ra một ý nghĩ tà ác nào, gần như là cô đã đồng ý rồi, nhưng mà...

“Thật có lỗi, tôi không thể làm bạn gái anh được.” Cô mỉm cười gượng gạo.

Anh sửng sốt, sau đó buông ánh mắt xuống. “Quả nhiên, yêu cầu này thật xác xược, tôi biết.”

“Không, anh hiểu lầm rồi.” Cô vội àng giải thích, thật sự không muốn thấy vẻ mặt thất vọng của anh, như vậy khiến trong lòng cô không chịu nổi.

“Tôi nói là tôi không thể, nhưng tôi sẽ tìm một cô gái thích hợp đến giả làm bạn gái cho anh, bản công ty có con gái đủ loại đủ kiểu, nếu chịu tiếp nhận việc dạy bảo nghiêm khắc, chắc chắn sẽ phù hợp với yêu cầu của anh.”

“Cô không nhận ư? Vì sao?”

“Thật xin lỗi, là tôi không tự nhận các vụ việc, ngày hôm đó là ngoại lệ, là tôi nhất thời nóng nảy, hơn nữa lại nhìn không thuận mắt cái loại con gái lẳng nhăng như thế, cho nên mới... nhưng anh yên tâm, những người dưới trướng của tôi đều rất đặc biệt phi thường, tuyệt đối không hề thua tôi.”

“Như vậy là...”

Sau đó anh chỉ im lặng, dường như đang lo lắng cái gì đó, bộ dạng trầm tư nhìn giống như một học giả nho nhã, lông mày lười mác như là trải qua bể dâu, có chứa một nỗi ưu sầu vốn có, quả thật đẹp đến ngáy người.

Không thể mềm lòng! Lần thứ hai cô tự nói với chính mình.

“Được rồi.” Anh như có quyết định.

“Vậy là anh đồng ý? Thế thì tôi lập tức sẽ –”

“Cám ơn ý tốt của cô, một biện pháp như thế là được rồi, ngại quá, tự dưng khiến cô thêm rắc rối.” Mỗi lần cúi đầu chín mươi độ làm lễ đều đẹp như nhau, anh rất có phong độ quay người rời đi.

Tạ Thái Dao kinh ngạc nhìn bóng anh rời đi, trong lòng cảm thấy có chút buồn bã mất mát, tuy rằng là anh muốn từ biệt, nhưng vì sao cô lại có cảm giác như là cự tuyệt người ta?

Đứng giữa phòng khách, nhìn chằm chằm vào ly cà phê không hề nhúc nhích trên bàn của anh, còn rất nóng, nhất thời cô nghe thấy tiếng nói.

“Chỉ nên đồng ý với anh ta chứ.”

“Là thế, anh ta cần chúng ta giúp đỡ mà.”

“Cứ như vậy khiến người ta bỏ đi, thật đáng tiếc.”

“Xem ra anh ta có vẻ rất thành thật.”

“Vừa thành thật, lại anh tuấn, đàn ông có khí chất như vậy không nhiều lắm.”

“Khó trách có một đám phụ nữ bu lấy anh ta.”

“Thật đáng thương, tại sao không giúp anh ta?”

Tạ Thái Dao sững sốt, trừng mắt nhìn mấy cái đầu lấp ló ở cửa. Được lắm, bọn họ việc chính không làm, lại có thể đứng ngoài cửa nghe lén.

“Tôi đâu có không đồng ý giúp anh ta.” Cô chống nạnh, ầm ỨC hỏi.

“Là vì cô nói không được mà!”

“Sao chị có thể nhẫn tâm từ chối một người đàn ông tốt như vậy chứ?”

”Cái loại người này vừa thấy là biết sẽ bị phụ nữ bắt nạt cho tới chết.”

“Nếu làm không tốt thì không quá vài ngày chắc chắn anh ta đã bị ‘ăn’, tất cả là do lỗi của chị!”

Thất chủ bát thiết (cúng tuần cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày)??? Những lời nói, trách móc nặng nề đều nhằm vào Tạ Thái Dao.

“Tôi không được, nhưng người khác cũng có thể, tại sao tôi không thể nói từ chối?”

”Là người ta chỉ tên chị mà!”

“Anh ta tin tưởng cô như vậy, huống hồ cô lại là người đứng đầu, tại sao cô không tiếp tục được?”

“Đám người giàu có kia đều hy vọng tới tìm chị, lại bị đội nước lã, nếu là em, em cũng sẽ thức thối chạy lấy người, đỡ phải mất mặt.”

“Giống như có người nói, phải có thủy mới có chung.”

“Đúng rồi đúng rồi, kết quả là có đầu mà không có đuôi.”

Đôi mắt đẹp híp lại, nơi khóe mắt co rút. Tốt lắm! Có người ăn no rằng mỡ không có chuyện gì làm, dám chỉ trích là giám đốc không đúng, xem ra ngày thường cô đã sủng ái những người này quá nhiều rồi.

“Có đầu mà không có đuôi là gì? Hừ, tôi sẽ khiến ấy người không có bắt đầu cũng không có kết thúc, tháng này mỗi người phải nâng cao lên năm mươi vạn, nếu không đạt được, cuối năm trừ một tháng tiền lương.”

“Oa oa oa – Làm sao có thể như vậy!”

“Chê ít ư? Vậy thì nâng lên một trăm vạn, ha ha.”

“Đừng mà! Cho dù tăng ca cũng không xong đâu!”

“Vậy thì tăng ca một ngày một đêm cũng tốt lắm, hơn nữa mấy người rảnh rỗi đến nỗi quản cả chuyện của tôi, xem ra mất người rất nhàm chán!” Nơi khóe miệng cô hiện lên một nụ cười nham hiểm đầy quyến rũ như ma quỷ.

“Không không không! Thật ra tôi rất vội, tôi lập tức về làm việc ngay đây!”

”Đúng rồi, tôi cũng có nhiều cuộc điện thoại chưa gọi.”

“Em cũng có rất nhiều khách hàng muốn hướng dẫn tâm lý!”

Nhốn nháo một lúc, mọi người như chim thú chạy tán loạn.

Tốt lắm, bên tai đã yên tĩnh lại rồi.

Thân mình yếu đuối như trút được gánh nặng ngồi trên sofa, cô nghiêng đầu, cầm lên ly cà phê mà anh không uống, hít một ngụm, đột nhiên thở dài xúc động, cô đúng là đã làm như vậy.

“Ôi!”

Kì thật cô hiểu những gì bọn Thiên Nhu nói, cô cũng thật là, mới gặp mặt hai lần, đã muốn quan tâm anh ta quá rồi.

Sẽ không có chuyện như bọn họ nói đâu, họ Mạnh kia sớm muộn gì cũng bị phụ nữ ‘ăn’...

Trong đầu hiện ra hình ảnh mơ hồ của người họ Mạnh thành thật anh tuần kia, càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể.

Sững sờ nhìn tấm danh thiếp của anh đưa cho cô, đôi mi thanh tú bất giác nhíu lại.

“Đã muốn giúp đỡ thì sao phải nghĩ nhiều như thế?”

Cô sững sốt, trừng mắt nhìn Tiểu Mai đứng bên cạnh, thoáng chốc gào thét giận dữ, “Tiểu — Mai”

“Em đến dọn chén đĩa cà phê, bye!”

3. Chương 3

Ngựa ông bị mất, ai bảo không có phúc?

Anh bị phụ nữ bám riết không ngừng, chính vì vậy mới có cơ hội được cô giải cứu, lần cuối cùng này đã biết quý danh của cô, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, anh phải biết được phải theo đuổi cô như thế nào.

“Đại thiếu gia, cô gái mà cậu muốn điều tra tên là Tạ Thái Dao, hai mươi lăm tuổi, độc thân.”

“Vẫn chưa kết hôn? Tốt quá!”

“Cô ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ, ba năm trước lấy tên của mình đặt tên cho công ty, thành lập công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân, thật ra chính là chinh tìn xã.”

“Chủ yếu là tôi muốn biết cô ấy thích kiểu đàn ông như thế nào? Quan tâm đến cái gì? Làm thế nào mới khiến cô ấy chú ý? Những cái khác không cần nói nhiều.”

“Là, đầu tiên báo cáo cậu, cô ấy không thích đàn ông.”

Hoảng hốt!

“Đừng nói với tôi là cô ấy đồng tính.” Trên trán Mạnh Hiên Ngang lộ rõ ba dấu gạch chéo.

“Không phải.”

Phew...may mắn quá.

“Thế thì vì cái gì?”

“Cô ấy xuất thân từ một gia đình đã đổ vỡ, bố là một tên bợm rượu, lúc nhỏ thường hay đánh đập cô ấy và bà mẹ cô, khi mười ba tuổi thì bố mẹ li hôn, cô bắt đầu ra ngoài làm công vừa học vừa làm. Sau khi lớn lên có qua lại với một người, không phải đào hoa phong lưu, ham mê cờ bạc, lừa gạt tình cảm của cô ấy, nên khiến cô ấy ghét những người đàn ông tự mình là siêu phàm lại không thành thật.” Tay thám tử tư không ngừng chuyển đổi những bức ảnh trên màn hình chiếu ở trên tường, báo cáo với đại thiếu gia.

“Thì ra là thế, khó trách cô ấy chán ghét đàn ông, cũng giống như tôi rất ghét phụ nữ.” Theo dõi chăm chú câu chuyện cuộc đời của cô ấy, trong lòng có chỗ rối loạn, cảm giác yêu thích từ từ nảy mầm.

“Đại thiếu gia, đây chính là nguyên nhân mà cô ấy thành lập công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân.” Thám tử tư hiểu chuyện, nhắc nhở cậu công tử.

“Cô ấy đúng là một người con gái đặc biệt...” Đôi môi mỏng hiện lên một ý cười hiếm thấy, ngày thường đôi mắt kia chỉ toàn thấy thành thật dịu dàng, giờ phút này đã thấp thoáng một thứ sắc nét như đi săn mồi.

“Nhưng mà anh... Cô ta đặc biệt ghét đàn ông mà.” Cậu em trai ngồi một bên nhắc nhở ông anh, xem qua chuyện đời của Tạ Thái Dao, chỉ biết cô không phải là loại con gái có thể tùy tiện dễ dính vào, chỉ sợ cách mạng chưa thành công, ông anh trai đã xả thân một

cách oanh liệt.

“Loại người cô ấy ghét là những người ông tự mình là siêu phàm lại không thành thật.” Mạnh Hiên Ngang tinh ý nhấn mạnh.

Cậu em bưng tỉnh hiểu ra, vỗ tay tán thưởng. “Đúng là mặt dày! Em quên mất là trời sinh anh cùng với bộ mặt hiền lành, tất cả mọi người đều cho là những người đàn ông tốt như anh chắc phải bị tuyệt chủng, ngờ đâu có ai biết kì thật cái kia chỉ là giả dối, thật sự mà nói anh chính là sói đội lốt cừu, mặt người dạ thú, lừa người chết không cần đền mạng – á!” Một cước đá bay, bức tranh đầy nghệ thuật treo trên tường còn hơn là một bức tranh đầy thịt người.

Sói đội lốt cừu, nụ cười vẫn không giảm đi trên khuôn mặt đẹp trai kia, nói với tay thám tử: “Anh làm tốt lắm, năm phút sau ra ngân hàng rút tiền đi!”

“Cám ơn đại thiếu gia.”

Con gái trong thế giới này thật đúng là rắn! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Tạ Thái Dao thật đúng là không hiểu được da mặt con người dày bao nhiêu, cái gọi là vô liêm sỉ, chính là để chỉ loại người này!

Từ sau lần họ Mạnh đến tìm cô, khi anh ta đem chuyện trong lòng ra kể với cô, bắt đầu mỗi ngày đều lo lắng liệu tự thân anh ta có giải quyết được không, hay lại bị người nào đó bám theo nữa? Liệu có khi nào không cẩn thận dẽ con đi vào hang sói, bị lừa mất trinh tiết không? Có thể như thế không, có thể như thế không...

Trời! Trong đầu cô giờ chỉ toàn nghĩ cho anh ta, hoàn toàn không có cách nào để ngủ ngon giấc cả!

Vì tránh để mình ra tay không đúng lúc, khiến một gã trai bị xã hội chà đạp thể xác lẫn tinh thần, Tạ Thái Dao quyết hi sinh cái tôi để cứu anh ta.

Lúc tan tầm, cô đứng ở cửa công ty chờ, vừa thấy anh ta đi ra khỏi công ty, cô liền bám theo, không nghĩ rằng mình mới vừa bám theo anh ta chưa được bao lâu, đã nhìn thấy một cảnh tượng dẽ con gặp xà nữ hết sức nguy hiểm.

Kêu người ta là xà nữ, không phải đối phương trông giống rắn, cũng không phải các nữ thần trong thần thoại Hy Lạp đều là rắn, mà đối phương giống rắn ở chỗ cứ dây dưa mập mờ, càng muốn đẩy cô ta ra, cô ta càng quấn bạn cho tới chết.

“Tôi hi vọng em đừng đi theo tôi nữa.” Mạnh Hiên Ngang nghiêm chỉnh nói với Thôi Tình bị cảm lạnh đang đứng chắn trước xe anh.

“Em là vợ chưa cưới của anh, tại sao không thể đi theo anh?” Thôi Tình phát cáu nói.

“Thôi tiểu thư, xin đừng nói lung tung, tuy rằng cha mẹ đôi bên có ý tác hợp cho chúng ta, nhưng quan trọng là tôi không muốn, cho dù em có là con gái bạn của bố tôi, cũng xin em nên tự trọng, nếu không tôi—”

“Mắng em? Đánh em? Hay muốn áp đảo em? Tốt lắm, đến đây ~~ tốt nhất là dẽ em ở trên giường, xé rách quần áo em, muốn như thế nào đều tùy ý anh~~” Dáng người 34F xinh đẹp đứng trước mặt anh thị uy, bỏ qua đi, hận không thể bị anh “khi dẽ” một lần, như thế mới có thể gạo nấu thành cơm, lấy cớ gả cho anh.

“...” Há miệng, anh thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trưng ra bộ mặt run rẩy, bàn tay ngứa ngáy đang run lên.

Anh cố kiềm chế nỗi xúc động có thể tung ra một quyền về phía người con gái kia, biết rõ mỗi khi ra tay, đối phương không phải nằm ba ngày ở bệnh viện là xong chuyện.

Người ngoài không biết, trông bề ngoài anh nhã nhặn, lại ẩn chứa một lực lượng mạnh mẽ khiếp người.

“Anh!” Phía sau truyền tới một âm thanh dễ nghe, làm gián đoạn tiết mục nữ sói cường bức nam nhân.

Mạnh Hiên Ngang buồn bực, quay người lại, vừa lúc một hương thơm dịu nhẹ mềm mại của người mình nhớ nhưng đi đến, không có thời gian để tự nghĩ, hai tay đã bám vào bả vai rộng lớn của anh, cảm xúc êm đềm khiến cơ thể cường tráng của anh trong phút chốc trở nên mẫn cảm, mái tóc theo gió thổi lướt qua mặt, nháy mắt có một xung điện lạnh lùng chảy qua trong lòng anh.

“Là cô.” Âm thanh khàn khàn khác hẳn so với ngày thường thường hay hòa nhã, đã nhận ra trên người cô có mùi hương đặc biệt.

“Đúng, là em.” Hai mắt nhạy bén của Tạ Thái Dao mở to nhìn anh chớp chớp, hàng lông mi xinh đẹp hất lên, cử chỉ phong tình mê người rất tự nhiên.

Cô tới đây cứu anh, anh biết.

Lần thứ hai Mạnh Hiên Ngang ung dung thưởng thức phong mạo khác hẳn với sự lãnh đạm nhưng kiêu diễm lần trước, hôm nay cô hóa thân thành một tinh linh rơi vào thế gian, nụ cười sinh động, cũng giống như những bông hoa mới sáng sớm ngấm mình trong những giọt sương tinh khiết và quyến rũ, ánh mặt trời mùa đông ấm áp cũng như làm người ta lóa mắt.

“Cô là ai!” Thôi Tình không khách khí chất vấn, ánh mắt độc địa bắn về phía Tạ Thái Dao, trên mặt viết tám chữ “Vật phẩm tư nhân, không được chiếm dụng.”

Phụ nữ rất hiểu phụ nữ, chỉ với một cái nhìn, Tạ Thái Dao đã nhìn ra cô gái kia là một thiên kim đại tiểu thư bị chiều hư, lập tức liền biết phải đối phó với cô ta như thế nào.

Đối lập với gương mặt ác ma của Thôi Tình, nét mặt của cô càng thêm thiên sứ hóa.

“A, chị nhất định là chị dâu tương lai mà anh trai em hay nhắc đến có phải không?” Hai con mắt mở to sáng như sao khuê, cộng thêm vẻ hồn nhiên vô tội, Tạ Thái Dao hưng phấn hỏi.

Một tiếng chị dâu tương lai, giống như một câu thần chú, đã khiến Thôi Tình bình tĩnh trở lại.

“Cô là...” Cô ta hồ nghi hỏi.

“Em gọi là Dao Dao, là con gái thứ ba của dì của cậu ba của bác hai của anh trai, cũng chính là em họ của anh đây, chị không biết sao?” Cô hỏi lại, còn dùng biểu cảm khờ dại không thể tin được.

Thôi Tình làm sao biết cái gì bác, cái gì cậu, lại là dì rất lại là con gái, khiến cho cô càng nghe càng hồ đồ. Cô chỉ biết Mạnh Hiên Ngang có một cậu em, nhưng đàn ông trong Mạnh gia có bao nhiêu em vợ cũng không rõ, họ hàng gần xa thân thiết cũng có em trai họ em gái họ anh trai họ chị gái họ một đống lớn, đột nhiên nhảy ra một cô em họ cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng mà tính cách của cô chính là cho dù không biết, cũng muốn nói biết.

“Hả? Cô chính là em họ đấy à.” Anh mắt đánh giá rất không khách khí dừng lại trên người cô. “Tôi không nghe Hiên Ngang nhắc tới.”

“Nhưng mà em nghe anh trai nhắc tới chị dâu nhiều lần rồi, chị dâu thật xinh đẹp! Anh à, chị ấy thật giống những gì anh nói nha, vừa diễm lệ vừa gợi cảm, hơn nữa cá tính cũng rất tốt!”

Vốn Thôi Tình còn đang muốn làm rõ tình hình, bị một tiếng gọi chị dâu, các dây thần kinh giận dữ ở đâu đó cũng dịu bớt, hơn nữa thuở nhỏ đã được nuông chiều từ bé, thích nghe những lời khen tặng, đối phương ba phần thân thiết bảy phần khuôn mặt tươi cười ca ngợi cô, khiến tâm tình cô tốt lên.

Nghĩ đến vừa rồi bản thân còn lớn giọng chất vấn người ta, khẩu khí dường như có hơi nặng, không khỏi cảm thấy chột dạ, may mà bộ dạng đối phương xem ra rất dễ bị lừa, thế nên mới bảo cô là người có cá tính.

Nếu là em gái của người trong lòng, đương nhiên cô phải nịnh bợ để giữ cảm tình.

“Cái kia... Em gọi là Dao Dao phải không? Vừa rồi em nói Hiên Ngang có nhắc tới chị?”

“Đúng vậy, cho nên em mới có thể vừa nhìn thấy chị đã biết chị là chị dâu, quả nhiên rất giống hình dung mà anh ấy kể~~”

Tuy rằng Thôi Tình nghe giống như mở cờ trong bụng, nhưng vẫn bán tín bán nghi như cũ, bởi vì từ trước đến nay Mạnh Hiên Ngang chưa từng nhìn mình lấy một lần, cho nên cô mới có thể dùng bí quyết triển tự,

chiếm lấy tình thế có lợi ỉnh là cha mẹ đôi bên luôn cố ý tác hợp để dính lấy Mạnh Hiên Ngang không tha, nghĩ thâm có lẽ một ngày đến bá nữ kiên cường cũng sẽ giữ thủ đoạn trên cung.

Nhìn nét mặt Mạnh Hiên Ngang, nhìn thế nào cũng không cảm thấy là Mạnh Hiên Ngang thích mình.

Tạ Thái Dao rất cố gắng ‘mãnh quán mê thang’: “Chị dâu thật là đẹp, khó trách không dám anh trai sợ trèo cao, nói cái gì mà sợ rằng khi người ta còn sống, chết cũng không chịu biểu hiện tâm ý ra, mỗi ngày đều thở dài trước mặt em, bộ dạng vì tình khổ sở thật đáng thương. Thật là, nếu thích người ta thì cứ nói trắng ra! Làm gì mà giống con rùa cố chấp lại không thoải mái.” Nói xong, khuỷu tay cô thuận thế hướng về phía cái bụng của người không hiểu phải diễn trò mà đánh một cái, làm cho anh đau đến nỗi kêu lên một tiếng thảm thiết.

Ở ngoài nhìn vào, thấy cô còn đang trách cứ ông anh không biết thương hoa tiếc ngọc, kì thật là nhắc nhở tên đại ngu ngốc này chú ý thái độ của mình. Bởi vì khi cô còn đang khoa trương khen đối phương thật đẹp thật tốt nhiều khiến người thêm nhỏ dãi, vẻ mặt run rẩy méo lệch lúc đen lúc xanh của anh rõ là khiến cho cô rất thất vọng!

Mạnh Hiên Ngang ôm bụng mà không thể kêu la, còn phải cố nặn ra nụ cười theo ánh mắt cảnh cáo của cô, nếu không, anh linh tính thấy sẽ lại ăn không xong đâu.

“Thật vậy ư?” Thôi Tình thụ sủng nhược kinh (Được nhiều người yêu mến mà đâm ra lo sợ) nhìn về phía anh, hy vọng được chứng thực từ mồm anh.

“Ừ, ừ.” Tâm không cam lòng không muốn, lại không thể phủ nhận, cho nên câu trả lời của anh biến thành hai tiếng ừ, làm cho người ta còn tưởng rằng anh bị táo bón, thật sự khiến người khác không thể tin phục.

Sợ họ Mạnh làm lộ chuyện, Tạ Thái Dao đành phải thần bí như vậy, đem Thôi Tình kéo đến một bên, lợi dụng ba tắc miệng lưỡi bản thân nói sống nói chết, ba hoa chích chòe tăng bốc cô nàng.

“Đương nhiên là thật rồi, nhưng

mà chị không thể hỏi trực tiếp như vậy được, anh ấy có tính giống như con rùa rút cổ, anh ấy sẽ không thừa nhận đâu, chỉ biết im lặng để chị xem thôi.”

“Yên lặng cho ta xem làm cái gì?” Thôi Tình cũng cố nén âm lượng, cũng đồng ý nhận định là Mạnh Hiên Ngang như một con rùa.

“Hôm nay anh trai đang muốn đi làm một chuyện, đương nhiên rồi, chuyện này cũng liên quan đến chị dâu đấy. Anh ấy sẽ không bày tỏ tình cảm của mình đâu, cái tính ấy thật sự khó lay chuyển, thật ra trong lòng rất thích chị, cho nên anh ấy định một ngày đặc biệt đối với chị dâu để giải bày một chút.”

Thôi Tình vẻ mặt hồ nghi, “Thích chị? Thích đến nỗi ngày thường nhìn thấy chị tựa như gặp quỷ, rồi bỏ chạy bật vô âm tín?”

Tạ Thái Dao thở dài thật sâu, ánh mắt mang theo ý chỉ trích. “Chị dâu, thì ra chị tuy nhiên không hiểu anh ấy.”

“Chị... Như thế nào không biết?”

“Anh ấy đối với người càng thích, sẽ lại càng chạy trốn thật nhanh, chị bám lấy càng chặt, anh ấy càng sợ hãi lại thương tổn, cố làm ra một câu chuyện tình ngược lại. Em nghĩ chị đã sớm biết, mới có thể không sợ gian nan chờ anh trai em đến tận bây giờ.”

“Thật thế ư? Là bởi vì anh ấy thích chị, cho nên mới muốn chạy trốn?”

Tạ Thái Dao thực còn gật đầu, giống như đang nói đến một điểm hết sức nghiêm túc. “Cho nên hôm nay anh ấy mới đi tìm em.”

“Tìm em là gì?”

“Không phải sinh nhật chị dâu qua rồi chứ?”

Ánh mắt Thôi Tình sáng ngời, trong mắt có sự kinh ngạc mừng rỡ.

“Ấy – Đừng chắc chắn quá, anh trai không nói rõ cho em.”

“Ừ, tốt! Tốt!”

Nói tới đây, Tạ Thái Dao nhìn thấy cô ta có vẻ đã tin rồi. Kì thật cô không biết xà nữ sinh ngày nào tháng mấy, chỉ là lừa chút, dựa vào năng lực bản thân đã nhiều năm kinh nghiệm không một ai lọt qua, nắm được đặc điểm đa nghi lại muốn mình là trung tâm của cô ta, bấm đốt ngón tay tính toán, hẳn là sinh tháng mười hai.

Tự phụ, tùy hứng, thích được khen ngợi, cái vừa ý nhất định phải có được, đây chính là nhược điểm của đối phương, mà cô lại rất xem thường loại con gái cứ muốn mình là nữ vương áp chế tình cảm người khác, vì vậy quyết định cho đối phương biết tay một chút.

Tốt lắm, hiện tại cá đã mắc câu.

Thôi Tình lại không hoài nghi, mắt người càng mị càng dễ bị câu hồn. Không thể tưởng tượng được trên đời này lại có một người đàn ông giống như rồi lại , ha ha...

Bộ mặt kia vẫn còn đang cười duyên đưa tình, bưng tỉnh một cái hướng về phía anh phun thư răn, thấy toàn thân Mạnh Hiên Ngang đều nổi da gà.

Tạ Thái Dao nhân cơ hội này, rất tự nhiên nắm tay Mạnh Hiên Ngang.

“Anh à, chị dâu bảo nếu chúng ta có việc, sẽ không giữ chúng ta lại, đúng không?”

Khi Tạ Thái Dao nháy mắt, Thôi Tình phối hợp gật đầu. “Đúng vậy. Hai người có việc thì đi vội đi, nhanh đi nhanh đi, đừng để ý đến em.”

Hàng lông mày anh tuấn của Mạnh Hiên Ngang nhíu lại, đột nhiên thấy Thôi Tình nói chuyện tốt như vậy liền cảm thấy khó tin, nghi hoặc nhìn về phía Tạ Thái Dao, thật quái lạ, rốt cuộc cô đã nói thần chú những gì nơi lỗ tai Thôi Tình mà khiến cô nàng nghe theo vậy.

“Vậy nên chúng ta mau đi đi, đi làm “chính sự” quan trọng.” Cô quay về phía anh nở một nụ cười ngọt ngào, khiến anh nhất thời tâm dâng thần diệu (tâm lay động thần rung động, ý chỉ sự xao xuyến), ánh mắt dính chặt trên người cô không tha.

Cho tới bây giờ, không một cô gái nào anh thấy thuận mắt, cũng không có cô gái nào đụng tới khiến anh chịu được. Chỉ có cô, mỗi lần gặp trái tim đều rung động, không những gạt bỏ sự đụng chạm của cô, thậm chí còn muốn ôm chặt cô.

“Em nói sao thì anh làm vậy.” Anh dụi dụi nói, cho dù cô dẫn anh đi tìm cái chết thì anh vẫn không từ chối.

Tạ Thái Dao cười cười tròng mắt liếc anh một cái, may mà cô hoàn toàn tin tưởng những gì mình nói, cho nên mới có thể giữ nguyên bộ mặt tươi cười không một chút đổi sắc như vậy.

“Chúng em đi nhé, “chị dâu”.”

“Được, hai người đi đi, nhanh đi.” Thôi Tình nghiêng nhiên tự mình là chị dâu họ, chẳng những tốt bụng giục bọn họ mau đi mà còn giơ tay chào tạm biệt.

Lừa gạt đối phương thành công, đương nhiên Tạ Thái Dao phải nhanh lời tên họ Mạnh đi, đỡ phải để anh ta đứng đó cười ngu ngốc, khiến toàn bộ công sức của cô đổ sông đổ biển.

Đã đi đủ xa, bóng dáng Thôi Tình đã thành một cái chấm nhỏ, cô liền kéo anh rẽ vào trong một con hẻm nhỏ, đột nhiên, không thấy tinh linh tươi cười rạng rỡ như hoa đầu nữa, chỉ thấy một chị gái mắt trợn trừng ghê rợn, một tay dè

anh trên tường.

“Suýt nữa tôi bị anh bức đến chết mất thôi. Anh đúng là khiến tôi thấy thế nào là đàn ông sáng tối, đánh vài ánh mắt, bảo anh phối hợp diễn trò, cho dù hành động có kém thì thái độ cũng không phải kém tới mức đó chứ!”

Oa.....Thật đáng sợ! Rất giống cộp mẹ, nhưng vẫn mê người.

“Bảo tôi cười với cô ta, không bằng đánh bất tỉnh tôi đi.” Toàn bộ thế giới anh chỉ nguyện ý cười với một mình cô.

“Tôi biết cô ta thật khiến người ta ghét, nhưng cho dù anh không cười với cô ta, thì cũng đừng cười với tôi chứ!”

“Tôi thì sao cơ?”

“Tạm biệt.”

Anh giữ chặt cô, lập tức đổi giọng: “Là là là, tôi, tôi sẽ giải thích cho cô.” Anh lí giải rất nhanh, đối với cô tuyệt đối không thể hàm hồ hay trốn mắt nói dối, vì để giữ cô lại, anh bằng lòng giải thích.

Cô quay đầu lại, thái độ nghiêm túc quyết làm rõ chuyện: “Nếu anh không hợp tác, có biết là tôi rất khó giúp anh không!”

“Cô muốn giúp tôi?” Trong con mắt anh như có ngàn vì sao.

Cô hừ lạnh. “Vốn thế, nhưng nhìn anh cứ trắng mắt như vậy, tôi đành phải cân nhắc chút.”

Vừa nghe cô nói còn muốn cân nhắc, vẻ mặt tuần lãng kia trong nháy mắt như bức tường thành Berlin bị sụp đổ. “Rất xin lỗi...”

Anh thật sự rất xin lỗi, nếu cô không chịu giúp anh, làm thế nào đời này anh có thể thoát khỏi số đào hoa, làm sao có thể dùng cái gì lấy cớ để tiếp cận cô? Nghĩ đến đây, tâm trạng liền u ám.

Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, nhìn tâm trạng anh có vẻ không tốt, cũng giống như vàng thái dương ảm đạm không sáng, hoa cỏ vô hồn, khắp nơi không có sinh khí, ngay cả cô cũng bị ảnh hưởng, nhện không được bèn đổi giọng.

“Tôi...tôi nói là để cân nhắc, nhưng không nói là từ chối.”

Lần thứ hai ánh mặt trời chiếu rọi vào anh, trong nháy mắt vẻ mặt sáng trở lại, sự mềm mỏng của cô làm anh thoáng gật đầu. Mỗi khi trên mặt anh biểu hiện vẻ càn khiếm tổn hoặc là sợ đem đến cho cô thêm nhiều phiền toái thì cô lại càng dễ tính, không giống những người con gái khác, nhân cơ hội này cười trên đầu áp bức anh.

Có thể nào, anh lợi dụng điểm ấy?

Vì để xác định lại một chút, anh quyết định làm thử nghiệm.

“Cô nói đúng, tôi thật là vô dụng, ngay cả bảo diễn cũng không diễn, khó trách luôn bị người ta đè đầu cưỡi cổ, tôi như vậy là rất xứng đáng.” Một tay anh xoa xoa ấn đường, một tay đặt trên nóc xe, dựa vào cửa xe ra vẻ tâm trạng ưu phiền. Không thể tưởng tượng được bản thân có thể diễn cảnh u buồn thuận tay như vậy, có lẽ là rất giống với cuộc đời ngày thường của anh lúc nào cũng phiền não, bởi vì bị phụ nữ làm phiền.

“Này này này, có cần nghiêm trọng như thế không, dù sao cũng không phải tận thế.”

“Có lẽ cũng sắp tới tận thế...”

“Anh đừng có nản lòng như vậy có được không, sự việc không đến nỗi như vậy đâu.” Trong lòng cô bị dày xé rất đau, ngay cả ngữ điệu tự dưng hơn khi nào cũng không biết.

“Lại khiến cô thêm phiền toái, thật là ngại quá, chuyện kia, rất cảm ơn cô...tôi phải đi rồi...”

Thân hình u ám ảm đạm quay người, tác động tới lương tâm của cô, làm cô không biết tại sao mà trong thâm tâm cứ co rút đau đớn, bầu trời trong xanh thậm chí còn đánh ra sấm vang, coi như đang trách cô nhìn thấy chết mà không cứu.

“Chờ đã!” Khi cô trở lại bình thường, phát hiện ra không biết từ khi nào tay mình đã nắm lấy tay áo anh.

Kì quái! Rất kì quái! Cả đời này cô không phải đấu tranh như vậy, chẳng qua mới gặp mặt ba lần mà thôi, giống như là có một sợi dây vô hình đã trói buộc anh với cô lại vậy, cô đi cũng không được, mà có đi thì thật không phải.

Nhìn đôi mắt còn đang ầng ằng nước kia...Trời ạ! Làm sao mà cô cảm thấy con mắt ngập nước của anh thực còn quyến rũ hơn so với con gái, so với mấy con chó nhỏ ven đường đáng thương.

“Còn có việc gì không?” Anh hỏi, giọng điệu khàn khàn, làm đau lòng người.

“Đương nhiên là có! Tôi chưa nói là không giúp, anh đi làm gì?”

“Tôi thấy cô trông rất khó xử.”

“Bình thường tôi cứ như vậy đấy!”

“Còn ánh mắt rất không bình tĩnh.”

“Ánh mắt tôi dài như vậy đấy!”

“Và rất miễn cưỡng...”

“Là tôi đang chờ anh nói!”

“Nhưng mà...”

Cô cắn răng, đem ánh mắt xúc động diễm đạm lại đáng yêu nói ra ——

“Được rồi! Tôi giúp anh!”

Trời đất ơi! Trong lòng anh tung hô, lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy số đào hoa lại dùng tốt như vậy.

4. Chương 4

Vốn dĩ mỗi chuyện đều có hai mặt, có mặt hồng, tất nhiên cũng có mặt ố.

Gặp được cô, rốt cục mùa xuân của anh đã đến.

Anh phát hiện, chỉ cần dùng số đào hoa của mình, là có thể tiếp cận cô, ví dụ như –

Khi cô kiên quyết, anh liền giả bộ đáng thương, lấy nhu khắc cương.

Khi cô tức giận, anh liền giả bộ không muốn làm phiền, đại trí giả ngu (người tài vẻ ngoài đần độn)

Khi cô từ chối, anh liền giả bộ bất lực, lấy lùi để tiến.

Cô chán ghét những tên đàn ông hay lừa gạt, anh liền cư xử thành thật.

Cô chán ghét những tên đàn ông tự mình là bình tĩnh, anh liền biểu hiện vẻ mặt thành khẩn.

Cô chán ghét những gã phong lưu, anh càng không kiêng nể gì phô ra bộ mặt chán ghét khi phải chịu đựng những người phụ nữ cứ vồn vã kia cho cô xem. Dù sao đi nữa thì anh vốn cũng không có hứng thú gì với những cô gái khác, chỉ ngoại trừ cô, Tạ Thái Dao.

Trời sinh làm cho người ta thường hay có ảo giác, những cô gái khác đều muốn sử dụng hết các biện pháp để ăn anh. Cô lại chỉ biết nghĩ cách để bảo vệ anh, ở chung với cô càng lâu, lại càng yêu cô, biết càng nhiều ưu điểm của cô, lại càng muốn cô.

“Anh à, thăm rồi! Cô gái tên Thôi Tình kia đi đâu cũng bịa đặt là anh sắp tặng cô ta quà sinh nhật!” Cậu em trai chạy tới hướng văn phòng của ông anh để thông báo.

“Ồ.” Thế nhưng Mạnh Hiên Ngang chỉ lên tiếng.

“Cô ta còn nói, anh tính định hôm sinh nhật đó sẽ cầu hôn cô ta!”

”Thật không?”

“Phương gia – tiểu thư Phương Kỉ Du vừa nghe nói: lập tức chạy về nhà khóc lóc kể lể với bố mẹ, nói anh không thể kết hôn! Nếu anh lấy người khác, cô sẽ chết cho anh xem! Bố mẹ cũng không biết nên làm thế nào cho phải cả.”

“Còn có cái cô La Sa kia từ Mỹ trở về, có thể cũng là nghe được tin tức nên muốn tới cướp người, chỉ nghĩ đến cô ta hờ tị là dựa vào quan hệ cầu kết mà nói bóng gió anh không thể lấy người khác, thật sự làm cho người ta phát hỏa!”

“Không sao, cô ta là một đối tác đầu tư quan trọng.”

“Còn có việc thậm chí còn khó tin hơn nữa! Cô ta ỷ vào việc có được ba mươi phần trăm cổ phần công ty trong Mạnh gia, liền ảo tưởng anh phải theo cô ta đến Đài Loan làm người chồng thứ năm của mình!”

“Hử? Cô ta cũng đến góp vui ư?”

“Càng khoa trương hơn là, bố mẹ còn tưởng rằng anh đã nghĩ thông, cuối cùng cũng chịu kết hôn, nói lấy người nào cũng tốt, chỉ cần sang năm có thể ôm cháu trai là được, trời ơi! Mặc kệ là ai bước chân vào Mạnh gia, sẽ khiến cho long trời lở đất mà coi!”

“Em nói đúng.”

“Hả? Anh! Làm sao mà anh không căng thẳng thế, lại còn như mấy vị thần linh vô tư, thanh thoi vừa làm vừa uống trà, anh không phải... điên rồi chứ?”

“Em mới giống họ.”

“Anh sợ nhất là Thiết Phiến công chúa (Bà La Sát trong Tây Du Kí), cáo chín đuôi, nhện tinh và xà nữ, tất cả đều đang tìm tới cửa rồi! Anh còn không trốn ư?”

“Không sợ.”

“Không sợ?” Cậu em khó mà tin được, trừng mắt nhìn ông anh đã liệu tính trước mỉm cười, chỉ thấy anh dù bận vẫn mở miệng nói.

“Anh có công chúa hoa đào, có thể giúp anh trăm yêu trừ ma, nên trốn, chính là những người này.”

Chính mình nói ra, tự bản thân phải có trách nhiệm, chuyện mình đã đồng ý, tự bản thân phải giải quyết, đây là nguyên tắc làm việc của công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân Thái Dao, cũng là qui tắc mà cô – Tạ Thái Dao đã đặt ra.

Mục đích của việc đặt ra qui tắc này, là để cho nhân viên phải biết suy nghĩ hai lần trước khi làm, ai ngờ lại trở thành gánh nặng của cô, tiến lùi đều không được, vì vậy cô phải chịu trách nhiệm với những gì mình đã nói.

Bên ngoài văn phòng, một vài ánh mắt nhìn chăm chú vào vị khách quý bên trong cánh cửa. Bởi vì vị khách quý này không phải ai khác, mà chính là vị tuấn nam mà ba ngày trước giám đốc từ chối giúp đỡ. Sự việc hiện tại đột nhiên xoay chuyển như vậy, làm sao bảo người ta không tò mò! Công việc thì không làm, toàn bộ đều chen chúc ở ngoài cửa xem trò vui, đón lấy cái nhìn đầy cảnh cáo của Tạ Thái Dao.

“Tiểu Mai, đem cà phê lên đây, sau đó ra giữ cửa.” Cuối cùng một câu nói phản đối cũng vang lên.

Sếp đã có lệnh, Tiểu Mai đương nhiên làm theo. Sau khi bưng tới một tách cà phê, mặc kệ ánh mắt cầu xin của đồng sự, gọn gàng nhanh chóng đóng sập cửa, ngăn cách một đám ánh mắt không bằng lòng.

“Tiểu Mai.”

“À, sếp có việc gì sai em sao?”

“Em cũng đi ra ngoài đi.”

“Không sao, em rất rảnh, có thể đứng bên cạnh chờ chị gọi.”

“Không ra sẽ trừ tiền.”

“À, giám đốc à, em lập tức ra ngoài ngay đây.”

Đợi cho nhân viên cuối cùng rời đi, Tạ Thái Dao mới nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có thể nói chuyện chính, hăng giọng, trực tiếp đi vào vấn đề.

“Đây là hợp đồng cho thuê, mục đích là giúp anh đuổi đi mấy người khó chơi, không bị những cái không quan trọng quấy rầy, chi phí mức giá sẽ được thiết lập như trên, bao gồm trong lúc ở làm bạn gái anh, chi phí cho quần áo ăn ngủ nghỉ hằng ngày, trừ khi có các dự án nhiều hơn các mục đã liệt kê thì sẽ thu phí, bằng không giá cả chỉ lấy việc chính, lệ phí của chúng tôi rất công bằng, anh xem xem.”

“Tôi...” Anh nhìn chằm chằm vào bản hợp đồng, hàng lông mày tuấn lãng nhíu lại.

“Sao thế?” Cô bực mình, là giá rất cao ư? Có lẽ...

“Quá chặt chẽ...”

“Chặt chẽ? Là sao?”

”Nếu bên B chưa cho phép, không thể sờ ngực, không thể sờ mông, không thể hôn môi, không thể lên giường, không thể ôm eo, bàn tay không được sờ mó lung tung, chỉ có thể cầm tay nơi công cộng...”

Ánh mắt cô dần dần trở nên sắc bén, anh thông thả nói đến câu cuối cùng. “Buộc phải ở cùng phòng khi ngủ, phải duy trì khoảng cách ba mét, nhưng có một câu cuối cùng tôi không hiểu, nếu tôi nhớ rõ, hình như chiếc giường không lớn tới mức có thể duy trì khoảng cách ba mét?”

Ánh mắt của cô lại trở về vẻ dịu dàng. Té ra là câu cuối cùng, còn tưởng rằng...A! Làm sao mà càng ngày mình lại càng trở nên đa nghi như Tào Tháo vậy?

”Tôi chỉ nói cùng phòng chứ không cùng giường, đến lúc đó vì thế sẽ không bị vạch trần. Ngộ nhớ cần khi cùng phòng, tôi sẽ tìm sofa ở khách sạn nào đó cũng được. Về phần duy trì khoảng cách ba mét, đây là một trong các điều khoản đã được qui định nhằm bảo vệ khách hàng, đương nhiên, tôi vô cùng tin tưởng anh, người ta đề phòng tiểu nhân, không đề phòng quân tử.”

Nói nhiều như vậy cũng vô nghĩa thôi, chính là tôi muốn cái kia với em nên....

Mạnh Hiên Ngang giống như còn muốn xem xét kỹ hợp đồng, thật ra trong lòng đang thầm kêu tiếc rẻ, hợp đồng này căn bản là để cảnh cáo đại sắc lang cấm làm bữa, chỉ là điều khoản không thể hôn môi thôi đã khiến anh chịu không nổi rồi, nhưng anh không biểu hiện ra ngoài.

Nhìn bề ngoài, anh như một thư sinh chính trực thành thật lại đẹp trai, tựa như Bạch Tố Trinh mới vừa liếc mắt một cái đã muốn nương thân nơi Hứa Tiên (Bạch Tố Trinh là Bạch xà trong “Truyện thuyết Bạch xà”, đem lòng yêu một chàng thư sinh tên Hứa Tiên), bảy phần phong độ của người tri thức thêm ba phần khí vương, cánh phụ nữ nhìn lâu cũng muốn bắt nạt anh một chút. Nhưng là như những lời đã nói trước, đây chỉ là bề ngoài.

Thực chất bên trong, dù sao anh cũng là một người đàn ông, cũng sẽ có dục vọng, cũng sẽ yêu thích người con gái trong mộng. Nhưng bây giờ, cái hợp đồng này chẳng khác gì cái vòng kim cô trên đầu Tôn Ngộ Không, thật phiền phức!

Nhưng mà không sao, dù sao anh cũng có cách.

Sau khi tắt cả vẻ mặt khôn khéo giỏi giang thành thật lần lượt phô ra, khi anh ngẩng đầu lên, nụ cười đôn hậu đã đọng lại trên mặt.

“Tôi thì không có vấn đề gì, sau này xin nhờ cô.”

Ngay ngày đầu khi bản hợp đồng có hiệu lực, Tạ Thái Dao đã phát huy năng lực chuyên nghiệp của mình, đầu tiên là thành lập một tổ triển khai hoạt động nhỏ, tất cả thành viên trong tổ này đều là những nhân tài xuất sắc cô đã lựa chọn kĩ càng.

“A Hoàng, cậu phụ trách việc những người phụ nữ có dính líu tới Mạnh tiên sinh, xem bọn họ làm chuyện gì ở sau lưng, điều tra rõ ràng cho tôi.”

“Vâng! Giám đốc!”

”Thiên Nhu, đi sắp xếp bố trí diễn viên thích hợp àn diễn lần này, nhớ kĩ, phải chọn người tin cậy nhất.”

“Yên tâm giao cho tôi đi!”

“Tiểu Tranh, cô phụ trách phân tích tâm lí mấy cô gái này, sắp xếp chỉnh lí nhược điểm của bọn họ rồi đưa đây cho tôi.”

“Đơn giản thôi!”

”Tiểu An, cậu có quen với mấy người trong ngành thời trang, đi mua đồ ăn tình nhân, quần áo trang sức của các thiên kim tiểu thư hay lưu manh đại tử đi, tôi sẽ dùng đến.”

”Tôi lập tức đi ngay.”

Tạ Thái Dao phân công công việc cho từng người trong tổ, vì trường hợp của họ Mạnh, cô cùng vài thành viên đã mở một vài cuộc họp hội nghị bí mật, trước khi hành động đã bố trí chuẩn bị.

Đối với bà sếp thường hay không ra trận, mọi người đều hưng phấn không thôi, cho tới nay, giám đốc từ trước đến nay chỉ đứng trên lập trường phụ trách giám sát, thường bày mưu tính kế trong công ty, lần này lại chịu ngoại lệ ra mặt tiếp án, xem ra vụ này không đơn giản.

Mỗi người bọn họ đều được giám đốc chọn lựa kỹ càng mời đến công ty, bởi vì có liên quan đến giám đốc, bọn họ cũng tìm ra cảm hứng từ tài năng của mình, bọn họ hiểu giá trị và thực lực của mình, nên tiến tới thay đổi cuộc sống của mình.

Đối với mọi người mà nói, giám đốc không chỉ là Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể), mà còn là đại ân nhân đã dẫn đường chỉ lối cho bọn họ tìm được giá trị của bản thân mình. Tuy rằng mới hai mươi lăm tuổi, thực còn rất trẻ, nhưng mọi người đều rất nể phục cô, đương nhiên, ngoài việc bội phục cô ra, còn chút tò mò.

Đối với quá khứ của giám đốc, bọn họ hoàn toàn chẳng biết gì cả, chỉ biết cô là một người rất thông minh, xinh đẹp, bình tĩnh, nhưng tại sao một cô gái hoàn mỹ như vậy đến bây giờ vẫn cô đơn một mình, hơn nữa loại còn rất khinh thường đàn ông?

Bọn họ rất muốn biết, nhưng không ai dám hỏi, nhưng mà sau khi họ Mạnh xuất hiện, trong lòng mọi người nhất thời đều có dự cảm, tình hình sẽ thay đổi.

Nhìn xem, không phải bây giờ đã thay đổi rồi sao?

”Họ Mạnh rất thành thật, phản ứng chậm chạp lại trì độn, vì đề phòng chuyện xấu của anh ta, cho nên một số cảnh và vài vai diễn không cần nói cho anh ta biết, có như vậy diễn mới thật.” Tạ Thái Dao dặn dò.

“Cái cảnh đại ca xã hội đen đến đòi nợ kia, cũng không cần nói cho anh ta biết?” Thiên Nhu hỏi.

“Đúng.”

“Tôi sợ đến lúc đó anh ta không đành lòng mà giở tính anh hùng ra, đánh nhau với người khác?”

“Không có đâu, tôi sẽ trông giữ anh ta. Cho anh ta biết mới phiền toái, nhìn thấy diễn xuất dở tệ của anh ta, tôi không muốn mạo hiểm, đỡ tránh thất bại trong gang tấc.”

Là lo cho anh ta bị thương? Trong tận đáy lòng mọi người đều nghĩ thế, nhưng miệng không dám nói ra.

Tiểu Tranh gật gật đầu tỏ vẻ thông cảm, “Cũng đúng. Với người chính trực thành thật, diễn không đến nơi này, nếu biết là giả, nhất định sẽ biến thành khúc gỗ ngay.”

“Hơn nữa còn đổ mặt làm tiết lộ bí mật.” Những người khác phì cười, tưởng tượng tình huống có thể phát sinh liền cảm thấy rất buồn cười.

“Ngộ nhỡ hẳn cùng sếp phải diễn cảnh hôn thì sao?” Có người nhắc tới trọng điểm, khiến tim Tạ Thái Dao không tự chủ được nhảy lên một chút, may mà sự bình tĩnh của cô đã được luyện tới mức, hoàn toàn nhìn không ra vẻ khác thường.

“Anh ta là một người rất giữ vững bản tính nam nữ thụ thụ bất tương thân, có chết cũng không chịu nằm tay sếp đâu.”

“Sai rồi, có thể hôn được sếp, đây là cơ hội ngàn năm có một, hắn ta muốn từ chối?” Một người đồng nghiệp nam bèn khẽ nói.

“Cứ dựa vào những gì A Hoàng điều tra, anh ta rất ghét con gái, chỉ nghe nói là anh ta bị con gái đuổi theo đến nỗi trốn không kịp, chưa từng nghe nói là anh ta chủ động với phụ nữ.” Một đồng nghiệp nữ lên tiếng.

“Không thể nào, sống đến cái tuổi này rồi mà anh ta vẫn còn là một trai tân?” Một đồng nghiệp nam có nét mặt “giết ta đi” nói.

“Đương nhiên là có thể.” Các cô gái không phục đáp lại.

Bọn đàn ông phản bác. “Hắn đã ba mươi tuổi rồi, không có khả năng chống đỡ mà bây giờ còn không tận dụng cơ hội!”

“Các người có căn cứ gì mà nói anh ta đến giờ vẫn là trai tân?”

“Trái với quy luật tự nhiên thôi.”

“Hừ! Người ta ở gần bùn mà không bị ô nhiễm đấy!”

“Nói không chừng hắn có chỗ có vấn đề.”

“Đầu của mấy người có vấn đề thì có.”

Vốn nên là một hội nghị công tác nghiêm túc, cuối cùng lại thành một cuộc bàn cãi trai tân, Tạ Thái Dao day day ấn đường, cô không muốn phí nước bọt lên tiếng ngăn cản trận này, đưa mọi việc quay lại vấn đề chính, câu nói đầu tiên đã đủ rồi.

“Còn làm ồn nữa sẽ cắt tiền lương.”

Im ắng

~~Đôi môi đỏ như cánh hoa cong lên một nụ cười nhẹ. “Mong mọi người nên biết thức thời.”

Tóm lại một câu, Kim ca ca (Kim ca ca đồng âm với từ “kim qua qua” có nghĩa là tiền) vẫn là nhất so với các anh em khác, đây mới là kết luận.

“Xem ra tất cả mọi người không còn vấn đề gì nữa? Bắt tay tiến hành công việc của mình đi, tan họp!”

Đám đông cười toe toét để lộ hàm răng trắng sáng. “Vâng! Giám đốc!”

Nếu muốn thuận lợi giải quyết cô nàng Thôi Tình khó chơi này, có một số việc phải phối hợp với Mạnh Hiên Ngang, người này cố tình hành động xấu, căn bản Tạ Thái Dao không hi vọng anh sẽ diễn theo yêu cầu của mình, chỉ cầu xin anh làm một việc rất đơn giản, đó là — cười.

“Tại sao phải đưa quà sinh nhật cho cô ta?”

Trên bàn ăn, Mạnh Hiên Ngang với bộ âu phục là tiêu điểm chú ý của tất cả phụ nữ trong nhà hàng. Không thể nói rằng anh ta quá đẹp trai, nhưng với khuôn mặt “đàn ông tốt”, đã khiến cho người ta nhìn không được mà liếc mắt một cái.

Mà người đàn ông tốt này, giờ phút này đây khuôn mặt đang dần sục xuống, rất không tình nguyện đối với quà tặng mà bản thân đã lựa chọn tỉ mỉ cho Thôi Tình. Khi Thái Dao yêu cầu anh mua quà tặng, anh lập tức sáng khoái mà gật đầu, lần đầu tiên trong đời anh đi chọn mua quà, đơn giản là anh chỉ nghĩ sẽ tặng cô.

Ai ngờ, đúng là muốn tặng cho Thôi Tình, anh đương nhiên mất hứng.

“Nếu đã gọi là quà sinh nhật, dĩ nhiên là bởi vì ngày mai là sinh nhật cô ta, cho nên muốn tặng cô ta chút quà thôi.” Cô mỉm cười nói.

“Cô không nói cho tôi biết.”

“Không phải tôi đang nói cho anh đây sao?”

“Nhưng cô không nói trước.”

“Nếu tôi nói trước, anh có đồng ý đi mua không?”

Khuôn mặt anh ngày càng suy sụp, viết rõ ràng hai chữ “Không muốn”, mà cô lại quay về nét mặt ngượng ngùng “bởi vì đâu”.

“Này, tôi cảnh báo anh, bữa tối dưới ánh nến ngày mai rất quan trọng, anh đừng có phá hoại.”

“Tôi trốn còn không kịp, cô còn muốn tôi ăn tối dưới nến với cô ta?”

“Tôi sắp xếp như vậy đương nhiên là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

Nguyên nhân gì? Nói cho anh ta, chắc chắn anh ta có đánh chết cũng không tới đó, đã làm không tốt rồi còn có thể bị anh tá phá hoại, tất nhiên là cô không nói.

“Anh không tin tôi?” Cô nghiêm mặt.

“Tôi không có ý đó.”

“Vậy thì đừng dong dài nữa, làm theo những gì tôi nói là được, ngày mai anh nhất định phải giữ tươi cười, làm sao miễn cho cô ta không nghi ngờ là được.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

Nghe lời bảo đảm rất không đáng tin đó, cô nhú mày, hạ giọng nói với anh: “Trước tiên luyện tập chút đã, giả bộ tươi cười tôi xem nào.”

Bảo anh giả vờ cười? Rất giống Tiêu A, còn kém rất nhiều, tưởng tượng đến cái bà tám kia, trên cơ thể nổi lên một lớp da gà, trạng thái nhất thời trở nên cứng ngắc.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Tạ Thái Dao. Người này bị trúng gió hay vẫn còn run rẩy? Cười mà giống như trong nhà có người chết vậy, Trư Bát Giới cười rộ lên còn đẹp hơn so với anh ta.

“Anh đừng cười nữa, chúng ta đi thôi” Nói xong, cô quyết tâm lợi dụng hành động của mình, nói là làm được.

Khi móng của cô cách chiếc ghế ba cm, lập tức bị một bàn tay khỏe mạnh kéo giật chiếc eo thon về.

“Đừng đi.” Hơi thở nóng bỏng như một chiếc lưới vô hình bắt lấy cô, trong đôi mắt sâu xa kia đã thấp lên ngọn lửa hùng hực, từ từ tiến gần tới mắt cô.

Cô bị chấn động tới mức đứng thần người ra, ánh mắt nhìn chằm chằm đôi mắt sáng kia, sáng ngời hữu thần, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Động tác này rất mờ ám, sẽ bị người khác hiểu lầm, cho nên rất nhanh anh đã bình tĩnh trở lại, giữ khoảng cách thích hợp với cô.

“Anh cười, tôi sẽ không đi.” Cô kiên trì.

Vì giữ cô lại, anh đành phải có ngoại lệ.

“Được, tôi cười.” Anh nói được làm được, nở nụ cười cho cô xem.

Bình thường anh rất ít khi cười, không phải vì không biết cười, chỉ vì đại sư đã nhắc nhở, anh mà cười sẽ khiến cho hoa cỏ cảm thấy thua kém, làm cho trời đất chấn động, chói đến nỗi làm cho người ta không thể mở mắt được, cho nên không có việc gì thì ngàn vạn lần đừng cười với phụ nữ, để tránh lại rước lấy hoa đào. Đây cũng là nguyên nhân anh không chịu mỉm cười với Thôi Tình.

Nếu muốn anh cười, anh nguyện ý cười cho cô xem.

Nếu cô yêu cầu, hiện tại anh lợi dụng công năng bẩm sinh, nở một nụ cười vô cùng đẹp trai từ lúc chào đời cho đến nay.

Tạ Thái Dao lạnh lùng theo dõi anh, phê bình nói: “Anh cho là mình đang bán rẻ tiếng cười (ý chỉ những kỳ nữ bán tiếng cười để kiếm sống) sao?”

”Bán...tôi trông giống như đang bán rẻ tiếng cười lắm sao?” Miệng anh thiếu chút nữa là méo lệch đi.

“Đương nhiên, anh không thể cười trông tự nhiên một chút được sao?”

“À...vậy thì thế này.” Hình tượng học giả nho nhã lễ độ mỉm cười lên sân khấu.

“Trông rất giả.”

Vậy thì đổi thành hình tượng người chồng tàn khốc?

“Rất tục.”

Còn hình tượng moviestar như vậy thì sao?

“Quá táo bạo.”

Hình tượng phóng khoáng?

“Cứ như đang thiếu nợ vậy.”

Hình tượng phóng điện.

“Lỡ kim của anh dài vậy ư?”

Hình tượng hàm súc.

“Muốn tôi nôn ra à?”

Hình tượng sức hấp dẫn bắn ra tứ phía.

“Phù...nếu anh muốn đùa tôi cười, thì anh thành công rồi đấy.”

Không thể! Như thế nào vậy? Anh tươi cười nhưng lại không hề có tác dụng với cô?

Mạnh Hiên Ngang không thể tin được tròng mắt nhìn phản ứng của cô, chẳng nhẽ buồn cười đến thế sao? Thế nhưng mặc cho cô cười đến nổi ra nước mắt, anh cảm thấy mình như một vở hài kịch, hoàn toàn bị đánh bại. Cô gái này chẳng những không để cho anh còn mặt mũi, cứ cười không ngừng.

“Thật vinh dự khi có thể lấy lòng cô.” Anh cười khổ.

Bỗngngưng, vẻ mặt của cô dừng lại ở phản ứng ghen hòng hình trên trời.

“Làm sao thế?” Anh hỏi, kì quái, làm gì mà cô lại giống như bị điện giật thế, không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm mình.

“Anh vừa nãy....cười rất đẹp.”

Không thể nào?! Anh trưng ra một bộ mặt cười khổ, không thể tưởng tượng nổi thế mà cô lại thẹn thùng.

Lông mày xoắn lại, thử lại một lần.

Lần này, anh cười nhạt mang theo chút u ám, tình cảm nồng nàn dừng ở cô, đôi mắt đen thấp thoáng làn nước u buồn từng trải, không có cảm giác gì ngoài nỗi buồn như mưa trên núi.

Cô ngó người, cả người giống như bị hạ chú, ngoài việc ngơ ngác nhìn anh, cái gì cũng không thể hỏi.

“Như thế này có thể chứ?” Anh khẽ hỏi.

“Ừm... Còn có thể.” Cô bình tĩnh trả lời.

Còn có thể? Vẻ mặt kia rõ ràng là rất thảm rồi mà? Vẫn còn chống đỡ? Được! Thêm một chút mã lực.

Cho dù là tươi cười, ánh mắt hoặc cử chỉ, thậm chí hơi thở u buồn đến nỗi thổi bay cả tóc, trống ngực cô ngày càng đập mạnh, suýt nữa đến ngay cả thìa cũng không cầm nổi.

Cô vội vàng cúi đầu, giả vờ bản thân đang ăn rất vội.

“Được, anh đạt tiêu chuẩn... Ăn nhanh đi, đồ ăn nguội hết rồi.”

Thình thịch – Thình thịch – lòng ngực cô đập mãnh dữ dội.

Trời ơi! Anh ta cười thật mê hồn!

Cả người cô rất nóng, hai tai cũng chẳng hiểu vì sao mà nóng lên, không dám tiếp tục nhìn hình ảnh làm tim xao động nữa, sợ lại chống đỡ không nổi, thật sự rất mất mặt, cho nên đành phải dừng tướng nuốt hết đồng thức ăn vào bụng, thay đổi điểm chú ý.

Đáng tiếc chính là, khi cô cúi đầu, bởi vậy đã bỏ lỡ nụ cười ranh mãnh toại nguyện của người kia.

Anh rất sung sướng, cuối cùng cũng quơ được bí quyết của cô, từ nay trở đi, anh sẽ dùng nụ cười u buồn mê hồn này để chiếm giữ trái tim cô, chờ xem!

5. Chương 5

Đúng là quái quỷ ~~ Quỷ thần ơi, nói cho tôi biết đi, phải tươi cười thế nào mới có thể khiến cô ấy phát điên bảy phần, sau đó là chuẩn bị lên giường, xé toạc quần áo của cô ấy, kéo quần lót của cô xuống, nhất định phải khoe tài thú tính – Đùng!” Một quả đấm bay tới, đổi lại lấy một câu buồn bực.

“Có phải em ăn no rửng mỡ không? Muốn đánh nhau sao?”

“Anh! Anh có biết nắm đấm của anh rất cứng không!” Cậu em trai Mạnh Hiên Triệt ôm đầu la oai oái. Cậu vẫn không hiểu, thoát nhìn thì ông anh còn gầy yếu hơn so với cậu, mà tại sao sức lực lại mạnh đến thế, nắm đấm cứ giống như hòn đá vậy? Nhớ hồi trung học, có người đòi khiêu chiến với anh trai, từ sau lần đánh gãy xương sườn của đối phương, bố đã không cho ông anh dùng nắm đấm rồi kia mà?

Thật đáng thương vì cậu thân là em trai, trở thành bao cát cho ông anh, may mà thân thể cậu cường tráng, nếu không đã sớm đi đời nhà ma.

Mạnh Hiên Ngang liếc cậu một cái, tự điều chỉnh caravat của mình. “Ai bảo em phát ra cái loại âm thanh ghê tởm như thế.”

“Bởi vì nhìn anh cứ động một tí lại đứng trước gương cười không ngừng, thuận tiện mới giúp anh phối âm thôi.”

“Vô vị.”

“Gần đây gặp được người có tinh thần vui vẻ, nên sẽ không...hì hì hì.”

“Cô ấy không phải là người tùy tiện.” Mạnh Hiên Ngang gần giọng nói, nhưng nơi đáy mắt lại không giấu được lửa tình.

“Em chưa nói cô ấy, người em nói là anh, anh à, người khác không biết anh, nhưng em lại là em trai nên rất hiểu anh, mà còn thật sự giống như đều lớn lên ở nơi rừng cháy, ngay cả xe cứu hỏa cũng không kịp tắt lửa.”

“Anh rất muốn kiểm chế.”

“Vậy là tốt rồi, này quý ông, ngài định làm thế nào để đánh cắp được trái tim của một cô gái luôn chán ghét đàn ông? Em nghe thám tử nói, cô ấy rất lạnh.”

“Anh có cách khơi mào sự nhiệt tình đã mất đi từ lâu của cô ấy rồi.”

“Cách gì?” Cậu em tò mò hỏi.

Mạnh Hiên Ngang cười thần bí. “Cô ấy không chống đỡ lại được nụ cười của anh.”

Quay đầu về phía tấm gương, lần thứ hai nở nụ cười thâm tình không hối hận lại mang theo chút u sầu, ngay cả ánh mắt cũng được che lấp bởi một thứ sầu đau.

Một gương mặt chiếm hết hai phần trên chiếc gương.

“Cô ấy thích anh cười đậm đàng thế này sao?” Mạnh Hiên Triệt hỏi, thật sự còn rất muốn được chỉ bảo.

Mạnh Hiên Ngang quay người về phía cậu, khuôn mặt vui tươi ngoài cười nhưng trong không cười, còn tặng thêm một cước Vô Ảnh Phật Sơn, đá bay cả người ra ngoài.

Tạ Thái Dao đã vận động tiểu tổ điều tra, số phụ nữ dính líu đến Mạnh Hiên Ngang quả là nhiều không kể xiết.

Điều kiện của Mạnh Hiên Ngang quả thật là rất tốt, anh đẹp trai lại nhiều tiền, lại là người đàn ông độc thân hoàng kim chính trực trong niên kỷ này, khó trách mấy người phụ nữ đều guồng chân mà đuổi theo, vậy nên những hồng nhan gây họa ở bên cạnh anh cũng nhiều hơn so với những người đàn ông khác có cùng điều kiện, hơn nữa để có được anh, bọn họ đều dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, có thể nói có một số gần như là bị thần kinh.

Ví dụ như Thôi Tình, đây là cô gái thứ nhất mà Tạ Thái Dao giúp anh giải quyết.

Đội săn ảnh của A Hoàng có rất nhiều phương pháp có thể dễ dàng tra ra số bạn trai cùng một lúc qua lại với cô gái này, sau khi sinh ra, cuộc sống cũng không có gì đáng xem xét. Càng kính bạo chính là, cô ta vì muốn có được Mạnh Hiên Ngang, đã lập mưu từ lâu, trước tiên là làm ình tự có thai, sau đó dự định sẽ dùng thuốc mê với anh, giả vờ như hai người đã từng tiếp xúc da thịt, rồi sẽ đem đứa nhỏ lại cho anh, buộc anh đi vào khuôn khổ.

Tạ Thái Dao vì muốn nắm được thóp của cô, nên mới lừa nói rằng Mạnh Hiên Ngang sẽ mua quà sinh nhật tặng cô ta, và đó cũng là ngày cô ta sẽ cùng với Mạnh Hiên Ngang có một bữa ăn tối dưới nền.

Đương nhiên là Mạnh Hiên Ngang chẳng hay biết gì hết, cho đến tận lúc bị hôn mê, Thôi Tình tính cởi quần áo anh ra, bổ của đứa trẻ trong bụng cô đột nhiên xông tới, bởi vì hần ta đã được một người tên là Tạ Thái Dao báo cho, Thôi Tình đã lén lút mang thai đứa con của hần, hần sẽ trở thành một người cha có tiền, nhưng cô ta lại tính vứt bỏ hần, muốn đem đứa nhỏ giao ột gã khác!

Bổ của đứa nhỏ vốn không phải là người tốt, khi biết mình có thể dựa vào quý tử đi lên làm một người con rể có tiền thì tất nhiên là sẽ ngăn cản, bằng không cũng là kiếm được một số tiền lớn mới đi, Bọn họ bắt đầu tranh chấp nhau, mà hết thấy những điều này lại bị người mà Tạ Thái Dao bố trí quay lại, trở thành một bằng chứng thép.

Sau đó, tất nhiên là Mạnh Hiên Ngang đã biết được việc này, mồ hôi lạnh chảy ròng ngay tại chỗ. Cha mẹ hai nhà Thôi, Mạnh sau khi xem được cuộn băng ghi hình cũng rất khiếp sợ, có được bằng chứng này, tư cách trở thành con dâu Mạnh gia của Thôi Tình lập tức bị hủy bỏ, Thôi gia cũng đem con gái về, cũng bí mật đưa ra nước ngoài phá thai, từ nay về sau quần áo nghiêm khắc, không cho phép cô lại làm mất mặt.

Sau đó, Tạ Thái Dao dựa theo hợp đồng, lấy thân phận là bạn gái của Mạnh Hiên Ngang, tự to đi vào nơi cư trú của anh, công ty của anh, văn phòng của anh, ngày đêm trông coi toàn bộ quá trình, tất cả những cô gái muốn gặp Mạnh Hiên Ngang, đều phải được sự cho phép của cô.

Những cô gái khác phải tuân theo điều này đều tức giận không thôi, từng người từng người đều tìm đến cửa muốn gây rối.

Những kẻ địch đó đều được cô phân thành ba loại, nên các phương pháp đối phó cũng không giống nhau.

Đầu tiên là uy hiếp, người như thế giải quyết rất nhanh, bởi vì bọn họ chỉ biết phô trương thanh thế, không có đại não.

“Cô chính là bạn gái của anh Mạnh Hiên Ngang?” Cô gái xinh đẹp bị chặn lại bên ngoài văn phòng của Hiên Ngang, không khách khí hét to với Tạ Thái Dao.

“Cô muốn gì?”

”Tôi muốn gặp Hiên Ngang!”

“Anh ấy không rảnh.”

“Cô có biết tôi là ai không, tôi chính là em họ của anh ấy.”

“Cho dù cô có là bà nội anh ấy, thì có chuyện gì cứ nói trực tiếp với tôi.”

“Cô dựa vào cái gì!”

”Dựa vào tôi là người mà anh ấy yêu nhất, văn phòng của anh ấy chỉ có tôi mới được phép đi vào đi ra, phòng của anh ấy chỉ có tôi có thể ở lại, giường của anh ấy cũng chỉ có tôi mới có thể ngủ, cơ thể nhiệt huyết của anh ấy cũng chỉ có tôi mới có thể chạm tới, những nơi đẹp đẽ nhất trên người anh ấy cũng chỉ có tôi mới có thể sờ—”

“Đủ rồi! Ôi— ” Cô gái xinh đẹp với hai hàng nước mắt bỏ đi.

Tạ Thái Dao dù bận vẫn ung dung bưng trà tới ột thư kí nam, liếc nhìn các đồng nghiệp khác đang trợn mắt há mồm, cô nhún vai cười nói: “Tôi chỉ là nói âu phục ấy rất hợp với anh ta, mọi người nghĩ đi đâu đấy?”

Mọi người lập tức đỏ mặt, làm việc rồi lại làm việc, gọi điện thoại rồi lại gọi điện thoại, rất chột dạ vùi đầu bận rộn.

Từ hôm đó trở đi, trong tập đoàn Mạnh Thị bắt đầu lưu truyền, bạn gái mới của đại công tử là một cô gái đáng yêu lại cơ trí.

So với uy hiếp thì thâm độc có khó khăn hơn, người khẩu phật tâm xà như thế, ở ngoài thì giả bộ là bạn tốt lắm, dưới bộ dạng đùa giỡn đó sử dụng một chút thủ đoạn mờ ám, nhưng đối với Tạ Thái Dao mà nói, đối phó với người như thế vẫn quen rồi.

“Nếu Hiên Ngang chọn cô, tôi cũng không thể nói gì hơn, cam tâm tình nguyện chịu thua.”

Ở trong phòng khách, một cô gái yếu đuối nhẹ nhàng lau nước mắt, bất lực, không hề có vẻ uy hiếp, thực lòng cam chịu chúc phúc cho họ.

“Cô...”

“Không sao, tôi hiểu mà, chỉ cần vì anh ấy, tôi nguyện ý nhường lại.”

“Nhưng mà...”

“Trên đời này anh ấy yêu nhất là đàn ông, cô nhất định phải chúc phúc cho anh ấy, chỉ cần anh ấy vui vẻ là tôi thấy mỹ mãn lắm rồi.”

“Việc ấy...”

“Cô không cần an ủi tôi, nói cái gì cũng chưa dùng, chỉ cần có người tốt đang đợi anh ấy, dù thế nào tôi cũng không sao cả.”

Cô gái ấy phô ra ý chí vĩ đại hi sinh cái tôi để tác thành cho người khác, bộ dạng tan nát cõi lòng cảm động đến rơi lệ, ngay cả người ngoài nhìn vào cũng động lòng, kẻ yếu luôn dễ dàng khiến người ta đồng cảm, nhất là cô gái điềm đạm đảm yêu, làm cho những người đứng xem nhin không được mà bất đắc dĩ thờ dài vì chuyện tình của cô, so sánh với cô, Tạ Thái Dao trông có vẻ là người thứ ba đoạt người yêu của kẻ khác.

Tạ Thái Dao cũng thờ dài, nói: “Được rồi, nếu cô không sao thì tôi cũng không nhiều lời, vốn tôi định nói cho cô cái chén trà cô vừa mới uống kia, là tôi có uống rồi.”

Thất kinh!

Tiếng khóc của cô gái kia chợt im bật, hiển nhiên là bị lời của cô dọa rồi sao?

”Cô nói cái gì! Trà này...”

Tạ Thái Dao cười cười gật đầu. “Đúng vậy. Chén trà trên tay cô đã bị tôi đổi rồi, cái chén mà cô uống có lén cho thêm vào một ít thuốc xổ, uống có được không?”

Sắc mặt của cô gái kia bỗng nhiên tái mét, cái gì mà hình tượng đoan trang thực nữ động lòng người chứ, toàn bộ đều không thấy đâu cả, hiện tại cô ta chính là một người tâm thần hoảng sợ đến cực độ, hét lên một tiếng chói tai chạy ra khỏi căn phòng, ngay cả lời tạm biệt đều không có.

Tạ Thái Dao vẫn nhàn hạ thoải mái uống trà mà thư kí nam đưa tới, liếc nhìn các đồng nghiệp khác đang ở trạng thái kinh ngạc, mỉm cười giải thích: “Tám phần là cô ấy ăn gì hư hỏng nên đi toilet, chắc là đến lúc không nhịn nổi rồi.”

Mọi người cười lên một tiếng, bắt đầu có cảm tình với cô bạn gái phi thường của sếp, trước đây bọn họ là người ngăn không được, bây giờ có cô ở đây, tất cả đều bị chửi mắng té tát, không khỏi bội phục sát đất cô.

Trà dư tửu hậu mỗi ngày, tất cả mọi người đều bàn tán bạn gái của đại công tử đã xử lý những cô gái khó chơi như thế nào, sự tích truyền kì của Tạ Thái Dao cứ thế mà tiếp tục tương truyền qua tai miệng.

Cuối cùng là loại hình khó nhất, đeo bám. Không giống kiểu uy hiếp trực lai trực văng như vậy, cũng không giống loại hình âm hiểm có thể tìm ra dấu tích như thế, là loại hình ma quỷ rất khó mà phòng bị.

Loại con gái này là đáng ghét nhất, hơn nữa còn bức người ta đến phát điên, nhưng sau khi gặp Tạ Thái Dao, cho dù đối phương có trốn đằng trời, cũng không qua được pháp nhãn của cô, chẳng qua là phải tốn một ít tâm tư thôi.

Hôm nay, trong tòa nhà Mạnh Thị, có ba người đàn ông đang ngồi nói chuyện với nhau, bọn họ là Mạnh Hiên Ngang, em trai Mạnh Hiên Triệt cùng với ông bố Mạnh Quan Nhân.

Tập đoàn Mạnh Thị là do Mạnh Quan Nhân sáng lập nên, nhưng ông đã sớm về nghỉ hưu, vài năm trước đã đem tên của tập đoàn truyền lại cho hai đứa con.

Người anh Mạnh Hiên Ngang quản lí nhập khẩu và xuất khẩu đồ nội thất, từ đó mà thiết kế, chế tạo rồi đem đi tiêu thụ, các tuyến đường trong và ngoài nước đều rất lưu hành, lắp ráp dễ dàng, cảm nhận cao cấp, trong ngoài nước đều sở hữu nhiều hơn ba trăm cứ điểm tiêu thụ.

Em trai Mạnh Hiên Triệt thì lại phụ trách việc vận động thiết bị, gần đây phải chạy qua chạy lại giữa Đài Loan và Trung Quốc, bởi vì kinh doanh rất sinh động, trước mắt vì phải thiết lập một nhà máy thứ hai ở đại lục mà rất bận.

Ngày thường ba người đàn ông trong nhà rất ít có cơ hội ngồi lại với nhau, hôm nay cậu hai đã hiếm thấy, lại còn có ông chủ và sếp tổng đều đến công ty, thế nên chủ đề của những cuộc tán gẫu đều là đàn ông với đàn ông.

“Làm sao mà không thấy cô bạn gái mới của con đâu cả?” Ông bố hỏi.

“Đúng rồi, em với bố đến cũng là vì cô ấy, anh à, không phải anh giấu cô ấy đi rồi chứ?”

“Mẹ con rất quan tâm chuyện này, nên mới bảo bố tới xem.” Ông bố cười nói.

“Vậy thì con sẽ giới thiệu với hai người.” Mạnh Hiên Ngang vừa nói, vừa dẫn bố và cậu em đi vào văn phòng mình, dọc đường có không ít các nhân viên hướng về phía bọn họ mà chào, khó có khi ba người đàn ông tuần lãng đẹp trai này đều ở công ty, vậy nên có không ít ánh mắt ái mộ lẫn sùng bái hướng về phía họ.

Mạnh Hiên Ngang nhìn quanh tứ phía, tìm kiếm bóng hình mùi hương của người đẹp. Bình thường cô ấy đều đứng giữ ở cửa chỗ anh, hôm nay không gặp người cũng chẳng thấy bóng, anh bắt đầu lo lắng.

Cha con bọn họ người trước kẻ sau đi vào toilet nam, khi ba người đã đứng vào buồng, chính vào lúc khi bọn họ kéo xuống chuẩn bị giải phóng thì một bóng hình xuất quỷ nhập thần đi đến phía sau họ.

“Dừng đã, không được kéo xuống.” Tạ Thái Dao vừa nói vừa ung dung tự nhiên đi vào gian bên kia của nhà vệ sinh, không nhìn thấy ba người đàn ông đang cứng đờ ra.

Chỉ thấy rằng đột nhiên cô mở cánh cửa trong một gian nhà vệ sinh ra, sau một hồi quyền đấm cước đá, liền kéo một người cải trang nam mặt mũi bầm dập đi ra.

“Chỉ là một cô gái đóng giả trai rình coi trộm mà thôi, không có việc gì đâu, mấy người cứ tiếp tục đi.” Nói xong lại ung dung tự nhiên kéo tội phạm đi ra ngoài.

Ba người hóa đá, rất lâu sau đó mới hoàn hồn.

“Không phải là con bé đó chứ...” Người bố mở miệng, chỉ nói được một nửa.

“Đúng vậy.” Mạnh Hiên Ngang dở khóc dở cười gật đầu.

Ba người cùng im lặng, cuối cùng là cậu em vỗ vỗ bả vai người anh.

“Anh nói đúng, chị ấy nhất định sẽ giúp anh trăm yêu trừ ma.”

Bởi theo những điều đã ghi trong hợp đồng cho thuê, hai người đành giả vờ như là một đôi yêu nhau, cho dù là đi tới đâu, ở chỗ nào, ngủ ngáy ra sao, Thái Dao nhất định sẽ làm bảo vệ bên cạnh anh, có trách nhiệm vì anh mà đuổi đi lũ ruồi muỗi đeo bám.

Trước mặt người khác, cô đối xử với anh như keo sơn, hành động dửng dưng, vì hiện tại anh thuộc sở quyền của cô, để từ chối khéo léo những buổi gặp mặt, nên cần phải xử sự thân mật đến buồn nôn, những lúc ấy thì tuyệt đối không “ăn bớt ăn xén.”

“HONEY~~” Đi ở trên đường, cô đột nhiên kéo vai anh xuống, giống như đang thân mật với nhau vậy, nhưng thật ra là cảnh báo anh. “Có người theo dõi.”

Anh thấp giọng hỏi. “Ai?”

“Còn ai ngoài vị nhị tiểu thư Phương gia kia nữa, không thể là Thôi Tình, tất nhiên anh phải biết là cô ta.”

Giọng cô thật mềm mại, lại dựa sát vào khiến anh có cảm giác như ăn kẹo đường vậy, nghe được những lời nhỏ nhẹ bên tai khiến tâm trạng anh cứ dập dờn, mặc kệ kẻ theo dõi là ai, anh vui vẻ lợi dụng cơ hội này tiến sát lại cô, lúc trước bị phụ nữ theo dõi đúng là một ác mộng, còn bây giờ thì rất ngọt ngào.

“Anh chẳng có cảm giác gì với cô ấy cả.” Anh nhấn mạnh, những lời này là đặc biệt nói cho cô nghe.

“Nhưng người ta không nghĩ như vậy. Lúc đó anh cứ như bị bỏ bùa vậy, ai bảo anh không nghe tôi. Nói cái gì mà sợ cô ta tự sát, cho nên không dám từ chối quyết liệt, đỡ khiến cô ta bị sốc, giờ thì nhìn đi! Đúng là âm hồn bất tán bám theo anh.”

“Xin lỗi mà...” Một giọng nói oan ức vang lên, như có một ma lực làm cô không thể kiên quyết nổi.

“Thôi quên đi, cái tính này của anh thật hết cách.”

“Bây giờ tôi nên làm gì?”

Cô suy xét, vốn đang còn chút do dự, nhưng nhìn anh bất lực đáng thương như vậy, quyết định hi sinh một chút!

“Tôi muốn anh phải dùng sức ôm chặt tôi, còn phải giả vờ nhiệt tình mà hôn tôi, phải giả vờ cho giống một chút, bằng không~~” Cô nói chưa dứt lời, đột nhiên bị một cái ôm nóng bỏng ôm lấy, cảm xúc dâng trào hôn lấy cô.

Đồ đàn ông này! Cô nói là giả vờ, chứ không bảo làm thật – á —còn dám đem đầu lưỡi đi vào! Đồ lợn – này – thật không nhìn ra anh thành thật như vậy, nụ hôn rất cuồng dã – thôi quên đi... đợi lát nữa có người đi qua cho anh đẹp mặt...

Trước mặt mọi người trông cô rất nhiệt tình, là một người yêu hoàn mỹ. Nhưng trước mặt cha mẹ anh, cô cư xử rất lễ độ ngoan ngoãn động lòng người, là một cô gái nhút nhát, vừa nhìn là biết ngay là tiêu chuẩn người vợ tốt.

“Bác trai, bác gái, chào hai người, đây là một ít tấm lòng của con.” Lần đầu gặp mặt, cô kính cẩn hai tay dâng lên chút quà mà mình đã chuẩn bị kỹ, thể hiện như một tiểu thư khuê các, bộ dạng biết thư đạt lễ, làm cho hai người nhà Mạnh gia càng thêm tán thưởng cô.

“Ấy, đừng khách khí thế chứ. Con đến đây là đã tốt lắm rồi.” Bà Mạnh nhiệt tình đỡ cô.

“Cám ơn bác gái.”

Bắt cướp trước khi tóm vương, mục tiêu là bà Mạnh, chỉ cần đối phó với bác gái, thì bà ấy sẽ không lại bắt con trai mình đi xem mặt nữa.

Cô mỉm cười như một cô vợ nhỏ bé, đôi môi ngọt ngào, dễ dàng lấy đi tình cảm của hai vị trưởng bối, làm cho bọn họ rất vừa lòng với cô bạn gái mới của đứa lớn.

Nếu đứa lớn có đối tượng thì bọn họ cũng yên tâm phần nào, hơn nữa hai đứa lại vừa mới gặp gỡ, dù sao đi nữa nếu bắt ép con gả đi nhanh như vậy thì cũng không hay, chuẩn bị không tốt còn có khi dọa người ta chạy mất! Bởi vậy nên hai vị Mạnh gia không còn suốt ngày kêu ca đứa con bất hiếu, không dùng những lí do vô lí ép con đi xem mặt, cuối cùng bên tai Mạnh Hiên Ngang cũng đã yên tĩnh trở lại.

Một tháng sau, nhị tiểu thư Phương gia cuối cùng cũng hết hi vọng. Bởi vì rất đau lòng, cho nên đã ra nước ngoài du học, rốt cục thì Tạ Thái Dao cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, và cũng bắt đầu thanh toán sổ sách với Mạnh Hiên Ngang.

“Tôi không giúp anh nữa!” Cô tức giận nói.

“Vì sao?”

“Còn dám hỏi vì sao à!”

“Tôi...thật sự không biết...” Trước mặt cô thì phô ra bộ mặt vô tội thật thà nửa giả nửa thật, chỉ là một ánh mắt ưu sầu cũng đủ làm tan chảy núi băng.

Không thể mềm lòng! Không thể mềm lòng! Cô không ngừng thôi miên chính mình.

“Trên hợp đồng viết rất rõ ràng, không thể hôn môi, không thể sờ loạn, không thể ôm bậy, tất cả anh đều phạm quy!” Cô lúng túng mắng.

“Hả? Chính em bảo tôi hôn mà...”

“Tôi nói là giả vờ!”

“Cũng là em nói tôi sờ em...”

”Tôi nói phải giả vờ cho tốt!”

“Là em bảo tôi ôm em...”

“Tôi mới chỉ có nói một nửa, anh đã “ba dính” (Ở đây hiểu là anh Mạnh đã hôn, ôm và sờ chị Tạ ý mà :-J) tôi làm cái gì.”

“Thì ra là tôi nhầm, rất xin lỗi, tôi thực đáng chết, em đánh tôi đi. Dù đá hay đánh, tôi đều có thể chịu được, lại đây!” Anh ra vẻ tội đáng chết vạn lần, bộ dạng muốn rạch bụng sám hối, vẻ mặt áy náy so với cô còn kích động hơn gấp trăm lần.

Nói đến đây cũng thật là không bình thường, mới nhìn thấy bộ dáng đáng thương như vậy của anh ta, cơn tức giận của cô đã tiêu tan toàn bộ, chẳng những không có cách để bắt tội anh ta, trái lại còn an ủi anh ta.

“Thôi quên đi, nhớ kỹ lần sau đừng tái phạm.” Cô tức giận nói.

“Không được, nếu em không đánh tôi một đánh, tôi sẽ thấy rất bất an.”

“Không sao, tôi không trách anh.”

“Không, nhất định em phải đánh tôi, bằng không tôi sẽ tự phạt chính mình.”

“Tôi nói không sao mà – này! Anh muốn giết mình à! Bỏ bình hoa xuống!” Cô kinh hoàng thất sắc hét chói tai.

“Đừng cản tôi, tôi là đồ ngu! Là đồ đầu heo! Dám hôn bậy em, lại còn sờ lung tung ôm bừa bãi như vậy, tôi đáng chết!”

“Không được – dừng tay – Này! Mạnh Hiên Ngang! Anh cứ thử đi! Dám đụng đến một sợi lông trên người anh, tôi sẽ không thêm để ý đến anh nữa!”

“Nhưng mà...”

“Tôi nói là làm được!”

“Xin em đừng phớt lờ tôi...” Anh đáng thương nói.

“Vậy bỏ bình hoa xuống!”

“Nhưng mà tôi đã hôn em...”

“Cái đó cũng chẳng có gì ghê gớm!”

“Tôi còn sờ bầy em...”

“Cũng chẳng thiếu một miếng thịt!”

”Còn ôm em bữa bãi...”

“Làm tôi ôm anh trước, chúng ta huề nhau.”

“Em không giận tôi?”

“Nếu anh dám lấy bình hoa đập vào đầu thì tôi sẽ rất giận!”

”Được, tôi không đập nữa.”

“Tốt lắm.”

Phiêu... cô thở phào một hơi, vội vàng cướp lấy bình hoa đem đi cất, không cho anh ta tự hại mình.

Trông thấy anh ta đã tươi cười trở lại, cô cũng vui vẻ theo, nhưng lại có một cảm giác kỳ quái không thể nói, vì cái gì mà đến cuối cùng người cảm thấy áy náy lại là mình?

Người đáng thương rốt cục là ai? Ngay cả người đầu óc luôn sáng tỏ như mình mà cũng trở nên hồ đồ như vậy, quan sát chăm chú cái người thành thật chất phác kia, khuôn mặt tươi cười không một ý tà niệm, cô thật sự thấy mơ hồ.

Có điều sau khi cô xoay người, bộ mặt anh tuấn phía sau lưng hiện rõ vẻ lừa gạt thể gian, một ý cười tuyệt vời xuất hiện.

Có thể hôn cô ấy, sờ cô ấy, ôm cô ấy, thật là tốt quá đi!

6. Chương 6

Trời sinh đàn ông là loài đi săn, cái tính ngỗ ngược và xâm chiếm của bọn họ vẫn chưa biến

mất, chẳng qua ngày thường ngủ đông trong bộ âu phục và giày da mà thôi. Nhưng khi bọn họ cởi bỏ lớp quần áo, những ham muốn chinh phục và dục vọng mà bấy lâu cất giấu, tựa như là mãnh hổ thoát khỏi chuồng, không thể kiềm chế.

Tính anh ôn hòa, không có nghĩa là anh dễ bị xem thường, chẳng qua là loại người vì việc nhỏ mà làm lỡ chuyện lớn, phá hủy chính sự.

Anh không so đo với phụ nữ, không có nghĩa là anh bó tay với bọn họ, nguyên nhân chính là bản thân anh có tính nguy hiểm rất lớn, một khi đã ra tay thì hậu quả không thể tưởng nổi, cho nên anh phải kiềm chế.

Biết cô ghét những kẻ ưa bạo lực, nên anh ép mình phải nhã nhặn.

Biết cô hận những gã đàn ông tùy tiện, nên anh ép mình phải kiềm chế.

Cô không giống với những cô gái khác, anh biết nếu mình đi từ từ từng bước thì sẽ đến đích.

Trời biết anh muốn đến thế nào!

Cô nói phải bắt trộm trước khi tóm vương, anh liền học tập theo, đến nỗi áp dụng lên người cô.

Cô nói binh biến bất trá (Chiến tranh ko ngại lừa dối), anh không những gạt cô hôn môi, mà còn ăn không ít đậu phụ.

Anh muốn cô dần dần quen với những nụ hôn của mình, quen với sự đụng chạm, rồi từ từ trộm đi trái tim của cô mà thần không hay quỷ không biết.

Số đào hoa không chỉ đem lại những phiền phức, mà còn cho anh sức hấp dẫn trời sinh chết người, đừng thấy anh không theo đuổi phụ nữ mà nghĩ anh không phải là bong bóng.

Không phải là bong bóng, mà là thời cơ chưa tới!

Mà bây giờ, đã có một cô gái xinh đẹp bước vào cuộc sống đời tư của anh thì, thời cơ đến rồi!

Nhờ phúc của cô, anh không còn lo lắng giữa ban ngày có người tới cửa ngăn đón anh, sau khi tan làm không có cô gái nào ở bãi đỗ xe cản anh, hay là buổi tối về nhà đã có người cởi sạch đồ nằm trên giường chờ anh.

Tiếp theo, anh có thể bình tĩnh mà tiến hành kế hoạch của mình.

Kế hoạch là thế này, đầu tiên là gần gũi nhau để bồi dưỡng tình cảm, lâu ngày sinh tình, sau đó khi ánh đèn lãng mạn sáng lên, âu yếm một chút, dục vọng đốt người, muốn ngừng mà không được, cuối cùng thì gạo nấu thành cơm, đã thu phục rồi! Ha ha ha....

Kế hoạch này thật là hoàn mỹ, nhưng cần phải có thời gian. Bởi vì hai người không phải là đã quen thân nhau lắm, muốn từ lữ chạy tới gôn, phải cần có kiên nhẫn, có nghị lực, và không ngừng cố gắng, giống như chưng một nồi nước, phải nấu bằng lửa nhỏ, mới có thể nấu ra một mùi hương bức người.

Nửa tháng này, bọn họ ở chung với nhau thật hòa hợp, nhưng lại có điều “không đúng”, lần đầu tiên anh ý thức được tình huống “không đúng”, là vào một ngày nào đó anh còn đang tắm rửa.

Vì kết thúc trách nhiệm người yêu của mình, Tạ Thái Dao mỗi ngày đều đưa anh về nhà.

Sau khi về, anh có thói quen tắm rửa thay quần áo, làm giảm đi cơn mệt mỏi.

Lúc thay quần áo thì cảnh xuân xuất hiện, ngọn đèn vàng nhạt làm anh như bao trùm một khí lực cường tráng, trước đó, đã có người nhìn thấy anh khi không có âu phục giày da, trông như pho tượng Hy Lạp vậy, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, ngực nở nang, bụng không có vết sẹo, cái mông căng tròn, và tràn ngập sức sống...

Rầm một tiếng! Cửa đột nhiên bị đá tung ra!

Anh kinh ngạc quay đầu lại, thấy cô hùng dũng bước tới.

“Này — Từ từ —” Theo bản năng anh vội lấy chiếc khăn che khuất chỗ trọng điểm, vừa rất chờ mong lại sợ bị thương tổn, ánh mắt như đi săn kia làm hô hấp anh thêm gấp gáp, bỗng đột nhiên phát hiện, anh căn bản chưa chuẩn bị tâm lý.

Tạ Thái Dao không nói hai lời, ngay lập tức bay tới.

Trời! Cô quả thật là thô lỗ!

“Không — không được —” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng dục vọng của bản thân đã chuẩn bị nghênh tiếp, trái tim đập loạn xạ.

Hay cánh tay dài và nhỏ bé kia lưỡng lự trên người anh, tràn ngập khí phách xâm lược, làm cho anh không tự chủ được mà rên rỉ.

“Em làm sao thế — a — tôi không mặc gì hết —”

“Thì sao, cũng không phải là tôi chưa nhìn thấy.”

Sờ đông sờ tây, hai khuôn mặt chạm gần nhau, cô liền quay lưng anh một trăm tám mươi độ, tiếp tục “soát người.”

“Em đừng mà – này –”

Nếu cô đã tích cực như vậy thì lí nào anh lại không phối hợp?

“Thôi được rồi – dù sao đây cũng là lần đầu tiên của người ta – nhẹ nhàng một chút –” Anh cắn môi, mười ngón tay bóp chặt chiếc khăn mặt in hình đại đội đại biểu nhân dân toàn quốc, đỏ mặt không hề giãi dụa, quyết định cứ tùy ý để cô chà đạp xâm lược.

“Không có?” Cô nhú mồm, tiếp tục lục soát thân sau của anh, hai chữ kia phần nộ buột ta từ đôi môi như cánh hoa, tựa hồ là nói cho chính mình nghe.

“Không có cái gì?” Anh ngốc nghếch hỏi lại.

Cô không tin tiếp tục tìm kiếm, từng nơi từng nơi đều thấy rất “cẩn thận.”

“Không có?” Cô nói lại lần nữa, giọng nói xem ra đã ảo não.

“Hả...tôi tưởng tôi cũng có...”

“Tránh ra!” Giây tiếp theo, anh giống như là người chồng bị ruồng bỏ, bị cô đẩy cút sang một bên.

Mạnh Hiên Ngang nghẹn họng nhìn trần trời, thực không dám tin. Cô...cô...cô như thế nào lại đối xử như thế với anh?

Xông vào phòng tắm chính là cô, hồ bơi chồm đến cừu non cũng là cô, anh cũng không để ý mặc cho cô chọc ghẹo, thế nhưng cô lại vứt anh sang một bên.

Tốt xấu gì thì anh cũng là đàn ông, hơn nữa lại còn là một món ăn đầy màu sắc, vạn người chẳng có ai có thể địch lại đàn ông trần trụi, không ít phụ nữ muốn ăn anh nhưng không thể, vậy mà cô lại có thể mặt không đỏ hô hấp không gấp coi thường cơ thể trần truồng của anh, thật là quá đáng, anh nhất định phải đòi lại công bằng.

“Này, em giải thích cho tôi đi, chưa cho phép đã vọt vào đây, động tay động chân với tôi rồi sau đó lại vứt bỏ đi như đôi dép là có ý gì?”

Cô không thèm để ý đến anh, thẳng đông nhìn tây chăm chú nhìn, một tý lại xem xét ở ống nước, ở các chai lọ hết sức chăm chú, hoàn toàn không xem anh tồn tại.

“Cho dù em có sờ anh, xem quang anh cũng được, nhưng không được phép coi rẻ—”

“Tìm được rồi!”

”Hả...tìm cái gì?”

Ánh mắt sắc bén của Tạ Thái Dao dừng trên vách tường gắn vòi hoa sen, thân thủ nhanh nhẹn chỉ tìm một chút đã rút ra được một vật tròn màu đen có đường kính chỉ lớn hơn một cm, bởi vì cùng màu với vòi sen nên nếu nhìn không kĩ thì thật đúng là nhìn không ra.

“Tốt lắm! Thì ra là giấu ở đây! Nếu không phải tôi mắt sắc thì đúng là dễ bỏ qua chỗ này.”

Anh nhìn cái vật đó...”Đây là cái gì?” Kì thật, trên vòi hoa sen nhà mình sao lại có cái vật đó chứ, anh cũng chưa hề phát hiện.

“Máy chụp ảnh vô tuyến siêu nhỏ, xuất xưởng năm một chín chín bảy, ống kính có đường kính dài ba cm, không thấm hơi nước trong phòng đồng thời kèm theo là tia hồng ngoại nhìn kĩ trong đêm. Là sản phẩm khoa học kĩ thuật do Phần Lan chế tạo.” Đôi mắt đẹp của cô hí lên làm hiện lên một tia sáng sắc nét, lạnh lùng nhìn về phía anh tuyên bố tin xấu. “Anh bị chụp lén.”

Sau đó, cô lấy điện thoại ra, bấm số rất nhanh.

“A Hoàng, năm chín sáu Phần Lan sản xuất máy chụp ảnh siêu nhỏ, không dây – Đúng! Nó chỉ có thể quay video trong vòng 300 m, cho nên người vẫn đang còn ở đâu đó quanh đây thôi, nhanh đi xem, nhất định phải tìm thấy người – được! Xin phiền mọi người!”

Nhấn nhủ xong, cô gấp di động lại, quay đầu lại trừng mắt với nam diễn viên bị chụp ảnh.

Hóa đá ngạc nhiên ngó người, là nét mặt của Mạnh Hiên Ngang giây phút này.

“Sao...sao có thể...”

“Anh hỏi làm gì, tôi đã bảo là cho dù như thế nào thì cũng đừng để kẻ khác tùy tiện vào nhà anh, tại sao anh không nghe!”

“Tôi không có.”

“Không có?” Cô trừng mắt tay chống eo thẳng lưng chất vấn. “Những tòa nhà cao tầng này đều được lắp đặt những thiết bị hết sức chu toàn, mỗi một hộ đều có thang máy riêng, chìa khóa thì dùng mật mã khóa bằng vân tay, trừ anh ra, không có khả năng là kẻ khác tới đây, anh còn dám bảo là không có?”

Hình như trong khế ước đã viết rõ là phải toàn lực phối hợp với khách hàng, thật rõ ràng, có người làm trái giao ước.

“May mà người của tôi thông minh, đã kiểm tra đoán rằng trong nhà anh có phát ra một tín hiệu khác thường, nếu không anh đã sớm bị người ta nhìn thấy hết sạch, họ có thể làm thành “Đĩa CD phi thường” phát hành trên thị trường, quang vinh giành lấy giải nam diễn viên loại A được hoan nghênh nhất, tôi nói cho anh biết.”

Mạnh Hiên Ngang không hề phản ứng, ngơ ngác nhìn cô. Về mặt đáng yêu của cô giờ rất hung dữ, tiến sát từng bước, đầu ngón tay chỉ vào lòng ngực trần trụi của anh làm anh cảm thấy ngứa ngáy nóng rục, phát ra hương thơm mê người, dục hỏa dậy sóng khó mà nhịn. Hơi thở của cô gần như thế, mỗi bước đi lại rút ngắn khoảng cách hơn...

Danh dự của đàn ông đã bị khiêu khích nghiêm trọng, nhưng anh không hề tức giận, chỉ là rất kinh ngạc, bởi vì đối mặt với cô bây giờ là anh đang trần truồng! Đừng nói cô hoàn toàn không có dáng vẻ nương nung, đơn giản chỉ là xem nhẹ như đánh bạc!

“Nói đi! Để tôi xem anh còn nói được gì!”

Mạnh Hiên Ngang từ nghen hòng nhìn trần trời từng bước chuyển sang im lặng, nếu cô đủ cẩn thận sẽ phát hiện giữa đôi mắt thành thật vô hại của anh có che giấu một tia sáng xảo quyệt.

“Tôi không cho người lạ vào nhà, ngay cả người trong nhà cũng không tới đây, cho tới bây giờ không một cô gái nào bước vào, trừ em.” Âm thanh trầm trầm để lộ ra một hàm ý sâu xa nào đó, hơn nữa thái độ với giọng điệu còn thật sự rất dị thường, làm cho câu nói này như một lời thề, không khí đột nhiên trở nên có chút mờ ám.

Cô sững sốt, bầu không khí không bình thường này như một chiếc lưới giăng bốn phía, đột nhiên cảm thấy anh ta như có chỗ nào đó khác thường?

Nhất định là do mình quá nhạy cảm, đột nhiên anh ta có thái độ nghiêm túc như thế hẳn là thích phô trương thanh thế, anh ta vốn miệng hùm gan sứa, không đủ gây sợ hãi.

“Nếu anh không cho người khác vào, thì thứ này giải thích sao đây?”

“Vấn đề này hay là em nói cho tôi biết đi? Bảo vệ tôi không bị xâm phạm là trách nhiệm của em mà, không phải sao?” Lúc này đối lại là anh bước tới gần, lấy thân hình ột trăm tám mươi cm đè lên đáng người nhỏ xinh một trăm sáu mươi cm là cô, khiến cô có cảm giác không được tự nhiên, trong ngực nảy lên một ý nghĩ sợ hãi nho nhỏ.

Gần đây đã quen anh với tính khí cổ chấp, không đạo lý, lúc này đây cô lại yếu thế, tuy nhiên cô cũng cố thay đổi rồi.

“Nói vậy không sai, nhưng trước hết tôi muốn làm rõ trách nhiệm thuộc quyền sở hữu.”

“Trách nhiệm thuộc quyền sở hữu? Mấy ngày nay cùng tôi đi vào đi ra là em, là người hiếu lịch làm việc nghỉ ngơi của tôi nhất, chúng ta rời nhà cùng nhau, ngồi xe cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, còn ở cùng nhau dưới một mái nhà, chỉ ngoài việc không cùng giường. Phòng tắm thì ai mà vào đây, bây giờ em mới phát hiện, không hề cảnh báo trước, em nghĩ xem, trách nhiệm này nên thuộc về quyền sở hữu của ai?”

“Này...” Cô ghen hòng, bị anh hỏi đến nỗi á khẩu không trả lời được, bình thường dễ coi thường đàn ông, đột nhiên hùng hồn lên, còn có một khí thế vô hình ngăn chặn đáng vẻ kiêu căng của cô.

Cái kia nhất định là ảo giác, ngay cả một người đàn ông bên lề đường mà cũng không thể ứng phó, làm sao có thể nói là cô.

“Đương nhiên là tôi sớm biết, chỉ là phải xác nhận lại thôi, nếu không làm sao tôi biết vấn đề ở đâu ra?”

“Ồ, vậy em nói cho tôi biết, vấn đề là ở em ra, hay là trên người tôi?” Giọng điệu ngoài lạnh trong nóng, uy nghiêm oai phong, hàm chứa không để cho qua quýt.

Không thể ngờ rằng anh có thể hỏi câu này, cô còn tưởng có thể dùng miệng mồm chuyên nghiệp để áp đảo lại, ai mà biết ngược lại lại rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Thừa nhận vấn đề là do mình thì thật là mất mặt, chứng tỏ cô không đủ chuyên nghiệp; đổ lên người anh thì lại quá cả vú lấp miệng em, có hiềm nghi trốn tránh trách nhiệm, trong thời gian ngắn rất khó tự bào chữa.

“Sao không nói gì thế?”

Đến khi lưng chạm vào tường, cô mới cảnh giác rằng mình đã bị anh đẩy vào một góc, bị anh giữ trong một căn phòng nhỏ, cơ bắp cánh tay kia cùng cơ thể đè chặt sau bức tường, như một người đàn ông mạnh mẽ, không hề có cảm giác “yếu ớt.”

“Không nói được lời nào, hay là em cảm thấy chột dạ?”

Cô bướng bỉnh ưỡn thẳng lưng, không cam lòng khi bị lép vế. “Ai nói tôi chột dạ, tôi đang suy nghĩ về vấn đề của anh không được sao?”

Cô sẽ không để anh khí thế áp đảo đâu! Hơn nữa cô có đầy đủ lí do đặc biệt tự thuyết phục mình rằng làm như thế là đúng và là việc khẩn cấp, đừng tưởng rằng cứ trưng ra khuôn mặt đó sẽ dọa được cô, cô chính là đã nhìn quen rồi.

“Phát hiện có người chụp ảnh, đương nhiên là tôi phải nhanh chạy vào để ngăn lại, chẳng lẽ chờ anh tắm rửa xong, bị người ta nhìn thấy hết toàn bộ từ đầu đến chân mới chạy vào sao? Việc có nặng nhẹ, chuyện cấp bách như vậy, làm sao tôi có thời gian thông báo cho anh.” Cô hùng hồn nói, cũng không tin cái tên thành thật này có thể ép cô mãi.

“Em không trả lời vấn đề của tôi, điều tôi hỏi là, phòng tắm bị lén gắn máy chụp ảnh, vấn đề này là ở trên người ai ra?”

Cô ghen hòng, từ khi nào con người này phản ứng nhanh vậy?

”Nói!”

Hơi thở nóng rực bỗng dưng tới gần, lướt nhẹ qua trên làn da mẫn cảm của anh, ép chặt cô, thể hiện một tình trạng đáng cảnh báo.

Hô hấp, đột nhiên trở nên khó khăn.

Lần đầu tiên cảm thấy được bầu không khí đầy mùi vị nam tính bao xung quanh mình, Tạ Thái Dao rất cục cựa ý thức được hiện tại mình đang đối mặt với một người đàn ông trần truồng nhưng lại quyến rũ, sự bình tĩnh tựa mặt nước hồ giống như bị hòn đá nhỏ làm gợn sóng, xôn xao bất an.

Cô không kìm được tự hỏi, có phải bản thân rất coi thường anh?

Là bởi vì không mặc quần áo nên hôm nay thoát nhìn anh ta có vẻ cao lớn?

Là bởi vì bản thân chột dạ nên hôm nay anh khiến cho người ta có cảm giác quả quyết đặc biệt?

Cô không có thời gian tìm ra đáp án, bởi vì anh ta đã áp sát đến mặt cô, thái độ cứng cỏi ẩn giấu một khát vọng xâm lược nào đó, con ngươi lóe sáng để lộ ra ý đồ nào đó, mùi vị nóng rực khiến lòng cô xôn xao...

Người ngốc nghếch sẽ có bộ dạng ngốc nghếch, làm sao có thể kiêu ngạo như vậy! Cô không phục chống cự. “Đừng có dựa vào đây được không, anh không mặc quần áo kia!”

Tốt lắm, cuối cùng cũng nhắc đến trọng điểm.

“Em cũng biết tôi không mặc quần áo mà lại xông tới?”

“Đừng vu khống, anh biết rõ tôi làm chính sự!”

Cô đồng dạ nói.

“Thân là người có văn hóa, em có nên có phép tắc thông báo một tiếng, mà không phải phá cửa vào, làm như vậy chẳng khác nào là làm nhục tôi, em có còn xem tôi là một thằng đàn ông?”

Nghe nói giống như là cô thật sự làm quá chuyện, nhưng ai bảo anh ta bình thường tính khí rất được, nói trái anh ta sẽ không đi về phía phải, nói phải anh ta sẽ không đi hướng trái, làm cho người ta không cần thận sẽ cười lên đầu anh, những điều này phải trách bản thân anh ta chứ!

“Được thôi! Tôi giải thích là được chứ gì!”

Làm thế nào để trả lời chân thành, nhưng anh rất xúc động.

“Có phải ý của em là tôi cũng có thể cởi sạch quần áo em, sờ lên mỗi thớ thịt, sau đó lại giải thích với em, như vậy là huê nhau?”

Cả người cô cứng đờ, thật đúng là tự tát vào miệng.

“Tôi...tôi...”

“Chuyện thuận lợi như vậy, tôi cũng rất muốn làm.” Ánh mắt anh sáng ngời, như phảng phất một lời chú, định trụ thân thể anh, nhưng không thể nhúc nhích.

Anh nhìn cô, từ từ cúi đầu, cô nắm chặt tay, tim đập nhanh như trống gô. Nếu anh ta dám khinh bạc cô, cô sẽ vứt cho anh ta một cái tát! Nhưng khi nghĩ rằng anh sẽ hôn cô, thì đột nhiên anh lại lui ra phía sau vài bước.

“Tôi nghĩ em khác với những cô gái khác, thật làm tôi khổ sở.”

Hả? Cô đột nhiên thần người, cảm giác áp bức vô hình đó đột nhiên biến mất, thoáng qua như một giấc mộng.

Anh thở dài, dùng ánh mắt ai oán nhìn cô. “Cho dù những người khác coi thường tôi, và cả em cũng coi thường tôi, nhưng tôi vẫn nghĩ em là người khác biệt.”

Trên vẻ mặt yếu ớt của anh như ngưng tụ lại những nỗi đau khổ, nét mặt cô đơn kia, như bắn vào giữa hồng tâm trên tấm bia nhược điểm của cô, dễ dàng loại bỏ màng lưới phòng hộ của cô.

“Này...”

“Dù sao cũng là tôi gặp xui, cả đời này đều bị phụ nữ ăn, từ trước đến nay tôi luôn tôn trọng phái nữ, không thể tưởng tượng được lại bị người ta coi là yếu đuối, tôi thật là khó quá đi.”

Dáng vẻ kiêu căng của cô lập tức tiêu tan đi không ít, từ bất an chợt dạ đã bị thay thế, cô là người trời sinh gặp mạnh sẽ mạnh hơn, gặp yếu thì lại yếu hơn, nhìn dáng vẻ u buồn của anh, trái tim tự nhiên quặn đau một chút.

“Này, ý tôi không phải thế!” Cô vội giải thích, hi vọng anh không hiểu lầm là tốt.

“Tôi rất muốn biết mấy người các em nghĩ như thế nào về tôi; miệng hùm gan sứa, rất dễ bị xem thường, có thể bảo tôi là tới, kêu đi là đi, như một con cún, cho đeo trang sức, khi cần thì chơi một chút, cũng giống như thú cưng phải không?” Ánh mắt liếc lại, nhìn thấu rõ những ý nghĩ của cô,

Một từ điểm trúng tử huyệt, trong tiềm thức của cô đúng là có ý nghĩ này, bị đương sự vạch trần, lương tâm không khỏi bất an, chợt dạ vô cùng, hận không thể đào một cái hầm để chạy trốn, dáng vẻ cao ngạo kiêu căng hoàn toàn biến mất.

“Tôi...không có...” Cô không biết phải nói sao, đến nói mà cũng nói lắp.

“Em dám thề?”

Đương nhiên không dám, cho nên cô ghen lời.

Nơi đáy mắt Mạnh Hiên Ngang cười trộm, ưu điểm lớn nhất của người đẹp là tinh thần trọng nghĩa rất mạnh, rất có đạo đức, không chấp nhận được người khác coi thường kẻ yếu, yêu cầu đối với bản thân cũng vậy, ý nghĩ nội tâm một khi bị người ta tổ giác, còn tốt hơn so với đứa trẻ làm sai bị nhéo phạt, vừa lúc làm cho anh hữu cơ cười lên.

Đây là cô tự tìm đến, đừng trách anh thừa thắng xông lên, bắt đầu công kích!

“Em xem thường tôi.”

“Tôi không có!” Cô sợ hãi hét lên.

“Còn coi rẻ tôi.” Nước mắt bắt đầu rơi.

“Là hiểu lầm!”

“Em còn áp bức tôi...” Đau lòng như đao cắt.

“Thật oan uổng!”

“Em thấy tôi không phải là đàn ông.”

“Không không không, anh đúng là thế!

Chẳng qua...có điều hơi nhả nhận thôi.”

“Tại sao em nhìn thấy tôi trần truồng mà không có phản ứng.”

“Có mà...” Cô lập tức trưng ra vẻ mặt tán thưởng. “Anh xem xem, ngực là ngực, thịt là thịt, cường tráng uy vũ, so với người mẫu còn tốt hơn!”

”Em nhất định là không biết tôi có sức hấp dẫn.”

“Có!” Cô gạt đầu thật mạnh. “Nhìn anh là tôi thấy một người đàn ông rất có mị lực!”

”Thế nhưng em lại rất ghét kiểu đàn ông như thế này.”

“Ai nói, anh như thế này là rất tốt! Điềm đạm lương thiện, anh tuấn siêu phàm, khiêm tốn lễ độ, rất hiếm gặp!”

“Nhưng mà em không thích tôi.” Ánh mắt u buồn đó, tựa như có ngàn sầu vạn tự vĩnh viễn không giải nổi.

“Đương nhiên là tôi thích!” Nhất thời buột miệng mà quên dừng lại.

“Gạt người.”

“Lừa anh tôi là heo!” Cô hùng hồn thề.

Giây tiếp theo, cô không được báo trước đã bị hai cánh tay khỏe mạnh kéo vào, nằm trong lòng ngực trần trụi, không thể động đậy.

“Tôi tin em sẽ không gạt tôi.” Hơi thở nóng rực lướt nhẹ qua tóc cô, tiếng nói khàn khàn vang lên bên tai cô.

“Tôi...tôi...”

Cô ngẩng người, ngẩng đầu vừa lúc bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, môi anh chỉ cách cô có ba cm, , không biết hai tay làm sao nữa, cứ nhiên không thể tìm ra lí do để đẩy anh ra.

“Tôi cũng thích em.” Giọng nói như thôi miên đó làm cô không thể kháng cự lại.

Anh cúi đầu, thuận thế ngậm lấy đôi môi nhỏ xinh của cô.

Không phải diễn, cũng không diễn cho ai xem, mục đích rất đơn giản, anh muốn tìm ra một lí do quang minh chính đại hôn cô mà thôi.

Gian kế này được thực hiện, là cô nói thích anh trước, anh cũng không ép cô.

Vừa hay anh cũng thích cô, liền nhận lời thổ lộ của cô, chính thức thành một đôi!

Dám đòi ý? Khóc cho em xem!

7. Chương 7

Bọn họ có phải là một đôi đang yêu nhau không?

Đương nhiên rồi! Bọn họ chính là một đôi may mắn do trời đất tạo nên mà.

Anh có thể khẳng định cô đang chối cãi.

Nếu nói cô không có một chút cảm giác gì với anh thì có đánh chết anh một trăm lần anh cũng không tin. Cô một tắc không rời, chém những đóa hoa đào vây xung quanh anh, còn anh đã sớm yêu đóa hoa đào là cô mất rồi.

Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, lúc anh không có mảnh vải nào trên người thì cô lại xông vào, vì thế anh mới bày ra sự trừng phạt nho nhỏ về thể xác này là rất công bằng.

Bất kể cô có trăm ngàn lí do gì để biện hộ việc sờ soạng thân thể anh, thì anh vừa dùng miệng hô hoán muốn cô lấy thân trả nợ, vừa lấy tay ôm riết lấy cô.

Hôn thì cũng đã hôn rồi, nơi nhạy cảm kia cũng sờ rồi, cho nên cô cũng không có cách nào chống chế được.

Cái gì? Muốn chạy trốn?

Rõ ràng là mặt đang đỏ bừng, miệng lắp ba lắp bắp, toàn thân có cảm giác như bị điện giật, vậy mà còn cố sống cố chết chống đỡ anh. Vậy là có ý tứ gì đây?

Để cho công bằng, anh muốn y phục trên người cô được cởi hết xuống, tắt đèn rồi thì cả hai đều giống nhau.

Sao anh lại có thể động thủ được? Quân tử dùng miệng lưỡi chứ không dùng tay chân, mà trên hết là công phu chém gió của anh cũng rất lợi hại đấy!

Haiz! Trách anh không thành thật ư? Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ nói bản thân mình là người thành thật.

Thật sự việc này không thể trách anh, có muốn trách thì nên trách chính bản thân cô, ai bảo cô tự chui đầu vào lưới làm gì? Mà cũng tại cô cả, khi thấy anh điềm đậm, tốt bụng, đáng yêu thì trong đầu cô liền trống rỗng, không có một chút đề phòng đối với anh. Chính vì vậy mà anh mới có thể lừa cô như thế.

Haiz

Hai hàng lệ rơm rớm làm cho đôi mắt trở nên ướt át

“Không thể tin được...”

Ngay cả lúc giả vờ tổn thương thì trong giọng nói của anh vẫn chứa đầy mỉa mai và làm cho người ta động lòng.

“Có người chén tôi xong lại tính chạy làng...”

“Thật không có lương tâm mà! Muốn khóc quá mà đời nó lại không khóc được, thế mới đau chứ...!”

“Tôi xin anh đấy, người khóc phải là tôi mới đúng!” Tạ Thái Dao vừa xấu hổ, vừa giận dữ quát tháo. Bị ‘cái kia’ là cô nhé, anh ta thì tổn thất cái gì cơ chứ?

Sau cơn cuồng nhiệt, tất cả đều trở nên rối loạn, quần áo rải đầy trên đất. Hết thấy đã trở thành sự thật rồi, bây giờ lý trí mới trở về thì còn làm được gì nữa.

Ý thức được việc cô và anh không thể vẫn hồi lại được sự tình vừa xảy ra, nên sau khi tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên của Tạ Thái Dao vốn là định ôm quần áo bỏ trốn. Nhưng mà hết lần này đến lần khác lại bị anh bắt được chân tướng.

“Bớ người ta, có kẻ ăn xong chùi mép không muốn thừa nhận kìa!”

“Không phải tôi!”

“Không nói câu gì đã muốn vụng trộm chuồn khỏi nơi này. Như thế mà vẫn còn cãi à?”

“Đây là tôi muốn đi vệ sinh mà!” Cô biện hộ. Vì cái gì mà người đang tỏ ra đáng thương là anh chứ không phải là cô?

“Nhà vệ sinh không phải ở hướng này!” =.=

“Bộ đi nhầm không được sao? Anh cũng biết nơi này giống như một cái mê cung mà!”

Cô cố gắng nói sao cho hợp tình hợp lý, nếu như đã bị phát hiện thì kiểu gì cũng phải cố sống cố chết không chịu thừa nhận sai lầm. Đối với con người ngày thường vốn rất khờ khạo ngây ngô kia, giờ phút này đang làm cho người cô đỏ mặt hối hèn.

Thật là kì lạ! Rốt cuộc là cô bị cái gì rơi vào đầu thế? Cô đã từng thề, không bao giờ có quan hệ với bất kì người đàn ông nào, nhưng cuối cùng lại hồ đồ đi làm chuyện kia với anh!

Muốn chết quá! Cô còn chưa kịp nổi đóa lên thì tên khốn nạn này đã làm cho cô khóc trước rồi.

Anh làm ra vẻ rất nghiêm túc, hai con mắt nhìn chăm chăm vào cô khiến cho cô chột dạ, rồi nói một câu rất dọa người.

“Đây là lần đầu tiên của anh.”

“Không thể nào!” Sắc mặt cô trắng bệch, lời của anh đã dọa cho cô phải lùi lại mấy bước.

Thế nhưng động tác của anh còn nhanh hơn so với phản xạ của cô. Nhân lúc cô không để ý thì cánh tay của anh sớm đã ôm lấy vòng eo của cô. Lực tay của anh không nặng không nhẹ thể hiện sự cảnh cáo, đồng thời cũng bao hàm niềm say mê đối với cô.

“Em muốn trốn?”

“Sao tôi phải trốn?”

Cùng lắm là bồi thường cho anh phí che dấu là được chứ gì! Không thì là chi phí bóc tem cũng được!

Anh để cô nằm sát bên hông của mình, một tay chậm rãi kéo cô sát vào bộ ngực rắn chắc, tay kia không biết vô tình hay cố ý đặt lên một bộ phận nào đó trên người cô. Ánh mắt anh ánh lên những tia nóng bỏng, tỏa ra khí tức của đàn ông bao phủ toàn thân của cô.

“Này, đừng có dùng loại ánh mắt thèm thuồng này mà nhìn tôi! Trông rất là ngứa mắt nha!”

Đây là lần thứ hai cô thấy anh xuất hiện ánh mắt khiến cho cô không tự chủ được mà trở nên kinh hãi như thế.

“Chúng ta làm tiếp đến khi nào em thừa nhận nhé?” Giọng nói của anh đầy cảm dỗ mê hoặc như đang thôi miên cô. Nếu không phải là anh che dấu quá tốt thì chắc cô sẽ nhìn thấy sự đắc ý lộ ra trong ánh mắt anh.

“Ý anh là sao?”

“Em phải chịu trách nhiệm!”

Rồi sau đó lại là một trận chiến máu chảy đầm đìa, quả là tiếng đồn không sai, thật sự là ‘giáo dục’ đến kinh người!

Cô cứng đờ bất động mở trừng mắt, nếu không phải cô vẫn còn thở thì đã tưởng mình gặp phải cơn sóc rồi.

“Em định nói gì đây?” Anh không thể dễ dàng cho qua được, thật vất vả sủng mới “cướp cò”, nói gì thì nói cũng phải kiểm chút bồi thường mới được, không uống công cố gắng lâu như vậy.

Cô giật mình, sững sờ mãi một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Làm ơn cho tôi một liều thuốc.”

Anh nói, tư tưởng của anh rất cổ chấp. Thỉnh thoảng hứng lên, dù nam hay nữ thấy ai cũng có thể yêu, tình yêu chớp nhoáng thôi.

Anh nói, quan niệm của anh rất truyền thống, đã làm thì sẽ có kết quả, yêu cầu của anh cũng không cao lắm, chỉ cần cho anh một danh phận là được rồi.

Anh nói, tình cảm của anh đều là thật lòng chân chất, sống với một người con gái suốt đời là mãn nguyện rồi.

Nhìn chằm chằm vào viên đá đắt tiền trên ngón áp út, đến bây giờ Tạ Thái Dao vẫn không thể tin được, cứ như thế cô bị Mạnh Hiên Ngang cấp đi.

Tình cảm mãnh liệt nhất thời đã hóa thành thật, anh nói muốn kết hôn cùng cô, mà cô thì.... Nói thật, cô cũng có chút tình cảm với anh, nhưng chưa tới cấp độ yêu! Chẳng qua là không thể chống đỡ cự tuyệt được về mặt u sầu của anh thôi.

Nhớ lại sáng sớm hôm nay, trước lúc ra khỏi cửa, Mạnh Hiên Ngang lấy ra một cái hộp nhung màu tím, mở ra trước mặt cô, chiếc nhẫn kim cương phát sáng lấp lánh, tình tiết này thật giống trong phim điện ảnh vậy, khiến cô choáng váng ngay tại chỗ.

“Tặng em!”

“Tự nhiên tặng tôi nhẫn làm gì?” Cô dù biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, trong thâm tâm rất lo sợ, biểu hiện của cô không có vui mừng như những người khác, mà là đang cực kì nhẩn nha.

Tự dưng đem tặng một lễ vật mắc như vậy, chắc chắn là có quỷ! Toàn bộ suy nghĩ của cô đều viết lên trên mặt rõ ràng.

Mạnh Hiên Ngang sớm đã đoán được cô có phản ứng lơ đãng như thế này, nên cố ý dồn cô vào góc tường, không cho cô bỏ chạy.

“Em đưa tay ra đây!” Anh vừa cười vừa nói.

Giọng điệu rất chi là dịu dàng, nhất định là có ý xấu, cô hừ lạnh!

“Làm gì?”

“Đeo cái này vào!”

Cô nín thở, nghĩ thầm rằng nói đùa gì lạ thế?

Cô nhanh chóng dùng chân bông quần chặn lên người, trong đầu lập kế hoạch tìm đường chạy trốn. Nhưng quần áo của cô lại vắt ở trên giường, muốn lấy được chúng thì phải đi qua anh. Mà lúc này dường như anh đã đoán ra ý đồ của cô nên liền chậm rãi mỉm cười, lộ ra một sự uy hiếp và quyết tâm không để cho cô bỏ chạy khi chưa đạt thành mục đích.

Cô chắc chắn rằng, nếu không có câu trả lời thuyết phục làm anh hài lòng thì cô sẽ không rời khỏi đây được.

A! Bây giờ cô mới nhận ra rõ diện mạo của anh, rõ ràng chính là giả heo ăn thịt hổ, vậy mà lúc trước cô lúc nào cũng cường thế ép anh, nhưng bây giờ anh không hề nghiêm nghị chút nào, chỉ là nở nụ cười điềm đạm như nước nhưng đủ để người ta say sưa ngây ngất, khiến sống lưng cô không khỏi rùng mình.

Rốt cuộc cô gặp phải chuyện quái quỷ gì vậy? Đối với bộ mặt này của anh tuy bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy bản thân bị hấp dẫn.

“Cám ơn, lễ vật này...khụ...tôi chấp nhận, nhưng đợi tắm rửa xong thì sẽ đeo.” Cô giả vờ vui mừng đón lấy chiếc hộp nhung, nhưng trò lừa bịp này thì rất rõ ràng, chính là muốn đi qua người anh lấy quần áo.

Nếu như cô cho rằng mình có thể lừa dối anh đơn giản như thế thì cô đã nhầm to.

Mạnh Hiên Ngang nhân lúc cô không để ý liền đột ngột ôm chặt lấy eo cô khiến cho cô hoảng sợ.

“Làm cái gì thế? Nhột quá, buông tay raaa!”

“Đeo cái nhẫn này lên tay thì anh mới để cho em đi!”

“Tôi không đeo thì anh làm gì tôi...! Đừng cù nữa...ha..ha...! Đừng lại đi! Người là đồ hèn hạ...! Mẹ ơi...”

Cô khua loạn tay chân, vừa cười vừa hét lớn gọi người cứu mạng, nhưng không ngờ tên chết tiệt này lại khỏe đến như vậy, làm cô chống cự không được.

“Đừng làm vậy! Tôi... tôi... đeo là được rồi...ha... ha... ha...!”

Vậy là tay trái của cô đã bị anh đem nhẫn đeo vào ngón áp út, mà anh còn tuyên bố đây là nhẫn đính hôn.

Hừ! Anh tưởng nói như vậy thì cô sẽ nghe theo sao? Đợi đến khi ra khỏi cửa, cô sẽ tháo xuống chơi.

“Bây giờ anh cũng nên thả tôi ra được rồi đấy!” Cô tức giận lườm anh, nhưng sau một trận cười to vừa rồi hai bên má của cô vẫn còn đang đỏ bừng làm cho khuôn mặt cô xinh đẹp hơn giống như một bức tranh sơn thủy, mà điều đó khiến ánh mắt hắn đang nhìn cô trở nên ngây dại.

“Định làm gì nữa đây?” Trái tim cô đập thành thịch khi thấy ánh mắt anh đang nhìn chằm chằm vào mình.

Anh không nói gì cả, thay vào đó chỉ thấy ánh mắt anh chợt lóe lên sự giảo hoạt, dùng hành động trực tiếp thay thế câu trả lời.

“Anh dừng lại mau! Đêm qua đã làm ba lượt rồi nha...! Cứu mạng với...!”

Người nào mà bảo anh trung thực, rất dễ bị bắt nạt thì đúng là mắt của họ đã đui mù cả rồi.

Hiện tại cô mới phát hiện ra hắn hoàn toàn không phải một con dê mà là một con sư tử vừa tỉnh giấc. Nhưng đáng tiếc là đã quá muộn rồi!

Nhớ lại quá trình lúc sáng, cho đến bây giờ, toàn thân cô vẫn còn đau nhức, vậy mà tên kia có vẻ như còn chưa dùng hết tinh lực, thật sự là gặp quỷ mà!

Trong lòng thì là thâm mắng, nhưng khoe miệng lại không tự giác mà thoáng cong lên, đến ngay cả mình cũng không phát hiện ra rằng đang tươi cười.

Kể ra cũng thật kì quái, chiếc nhẫn kia vừa đeo vào liền không tháo ra được, cô thử nhiều lần cũng không tháo ra được, không phải là anh đã sớm đoán được là cô sẽ làm như vậy đấy chứ, ý định làm chiếc nhẫn rộng chút mà lại làm cái vừa khít, chính là muốn cô không tháo ra được hay sao.

Nói đùa gì thế, bị những người khác nhìn thấy thì làm sao, quyết định đợi lát nữa dùng xà phòng thử xem, hẳn là có thể tháo ra được.

Nhìn chiếc nhẫn mà ngẫm nghĩ, đến bây giờ mà cô còn chưa có cảm giác là mình đã đính hôn!

Tuy thế cái không khí nhiệt tình từ đêm qua vẫn còn lan đến tận sáng nay, đến bây giờ mà vẫn còn làm ngực cô cảm thấy nóng nóng, không thể chuyên tâm làm việc, cả ngày không có việc gì cứ ngồi nhìn chiếc nhẫn mà thất thần.

“Oa! Một chiếc nhẫn kim cương thật là lớn nha!” Trợ lý Tiểu Mai đưa cho cô cốc cà phê, mắt sắc liền phát hiện có điều không bình thường trên bàn tay vốn trống không, không phải bao tay, cũng không phải là sơn móng tay, mà là chiếc nhẫn kim cương lóng lánh kia, lấp lóe tỏa sáng trên ngón tay của cô.

Tiểu Mai nhất thời thét to, làm cho cô giật mình hoàn hồn, liên tục không ngừng muốn giấu lấp ra đằng sau, Tiểu Mai cố tình hô to, làm người khác tò mò mà chạy tới xem, làm cho ngay cả cơ hội trốn thoát cô cũng không có.

“Oa, sắp đeo nhẫn kia! Đẹp quá đi!”

“Kêu lớn tiếng như vậy muốn hù chết người à!” Thái Dao tức giận mắng.

“Tôi xem tôi xem!”

“Không có gì để xem cả!” Cô cố gắng đánh trống lảng cho qua chuyện, đương nhiên không có gì để làm chứng cứ.

Tất thấy các bà cô già trẻ trong công ty đều vây lại, ánh mắt mỗi người giống dò như ra-đa dò xét, làm cho tay cô không có chỗ nào mà che đi được.

“Woa — là thật à, mau đưa ra đi!”

“Theo tôi thấy thì chiếc nhẫn này ít nhất cũng phải 3 cara, chất tinh xảo, độ sáng rất tốt, hẳn là từ Nam Phi nhập về.” Có người bày ra ánh mắt chuyên nghiệp, xem xét giá trị xa xỉ của chiếc nhẫn.

“Thật là khó tin, từ trước đến nay sếp cũng có đeo nhẫn gì, như thế nào mà nay tự nhiên tâm huyết lại dâng trào, hơn nữa lại còn đeo vào ngón áp út?” Có người nhận ra trong đó có ý nghĩa khác, là nhẫn kim cương đấy, mà cũng không phải là kim cương băng.

“Đồ sang trọng quý giá như vậy, có phải là được người khác tặng không?” Ngoài mặt là giữ ngữ khí, những lời nói đa số là khách sáo.

Mọi người nhất trí liếc về phía sếp, chờ mong toàn bộ biểu hiện ở trên mặt.

Quá tò mò là bệnh nghề nghiệp, mà làm loại công việc này, con người đối với đối phương lại vượt trên sự minh mẫn thường ngày.

Mọi người lập tức phát huy sở trường đã có, bình thường không hề có thói quen đeo nhẫn nay lại bất ngờ mang chiếc nhẫn ba cara, đây là điểm khả nghi thứ nhất.

Nhẫn đeo trên mỗi ngón tay đều có ý nghĩa khác nhau, đeo nhẫn ở ngón áp út, là điểm khả nghi thứ hai.

Bình thường, khi đeo nhẫn sẽ muốn khoe cho người khác xem, nay sếp lại muốn che giấu đi, là điểm khả nghi thứ ba.

Xem qua đã là ngoài ba giờ, tuyệt đối cần tra ra chân tướng, cho nên mọi người làm thành đoàn bao vây, nhìn chăm chăm vào nét mặt không được tự nhiên của sếp, chờ đợi câu trả lời.

“Có người tặng thì đeo, cái này có gì ngạc nhiên đâu.” Thái Dao thấp giọng chối bỏ, đáng tiếc, chợt dạ thì khí thể thường giảm đi không ít.

“Là ai có thể hào phóng như thế chứ?” Có người bắt đầu liếc ngang liếc dọc.

“Là kim cương đấy, cũng chẳng phải là hoa hồng hay quần áo.” Có người cố ý đề cao âm điệu.

“Tôi còn nhớ không lâu trước đây, cũng giống như lần trước, vì có người tặng hoa mà cô tức giận đến như vậy, sau này?” Còn có người giả bộ không hiểu, sự thật là thông minh lanh lợi vô cùng.

Nghe nói như vậy mọi người đều tán thành, cũng lần lượt đưa tay đồng ý.

“Đúng rồi, nhớ mấy tháng trước có người đưa đến một cái xe mới, chị ấy không thèm nhìn qua đã bảo lái xe đưa đi.”

“Vòng cổ bằng bảo thạch cũng bị cô quăng đi như đồ bỏ, cô ấy không biết bao nhiêu người tiếc nuối giùm cô ấy nữa.”

“Cứ ra về cơ, vòng cổ trân châu mấy trăm vạn thì không thích, lại thích mỗi một cái nhẫn kim cương, hẳn nó có ý nghĩa lắm đây.”

“Không biết nhân vật phi phạm nào, đưa thứ gì đó làm sếp cả ngày thất thần, ngay người nhìn cái nhẫn, làm cho chúng ta lo lắng theo nữa.”

Mọi người cứ anh một câu, tôi tiếp một câu, nói trắng ra là muốn tìm cơ hội xem cô đổ mặt thôi.

Thải Dao không cam lòng yếu thế đáp lại: “Nói đủ chưa? Mấy người đang hát đôi hay tấu nói đấy? (*)

“Chưa đủ chưa đủ! Chúng ta đang đoán!”

Mọi người hô ứng một câu làm cô vừa tức vừa buồn cười.

“Rốt cuộc là ai đưa đấy?” Thiên Nhu nhìn không được hỏi, cô rất muốn biết, vì người này nhất định có vị trí rất đặc biệt trong lòng bà chủ.

“Có gì đâu có gì đâu.” Đương nhiên cô sẽ không ngóc đến độ tự nhận tội.

“Đưa nhẫn kim cương cho con gái thì tất nhiên là đàn ông rồi!” Tiểu Tranh nói, cũng đưa ra phán đoán chuyên nghiệp của mình.

“Là ai đấy?”

Tạ Thái Dao nhìn lên trần nhà, biểu tình như tôi muốn câu con giun tò mò trong bụng mấy người đấy, cũng may con trai theo đuổi cô cũng không ít nên mọi người cũng chưa đoán ra ngay được.

Cứ để bọn họ đoán đến tắc nghẽn dạ dày, đi táo bôn luôn càng tốt, cô không nói đấy, làm gì nhau nào.

“Nếu rảnh rồi ở đây đoán lung tung thì còn không mau mau đi về làm đi!” Cái tốt khi làm bà chủ chính là lúc nào cũng có thể bày ra cái giá của bà chủ cả.

Đắc ý nhìn về mặt “tâm không cam lòng tình không muốn” của mọi người, cô không khỏi hé miệng cười, không ngờ đúng lúc này, một vị khách không mời mà đến làm cô không tiếp tục ra về được nữa.

“Nhiều người tụ tập một chỗ như vậy cơ à, đang họp hả?” Mạnh Hiên Ngang cười hỏi, có vẻ rất tao nhã, dù bất cứ lúc nào, nơi nào cũng tản ra mị lực mê người cả, lập tức thu hút sự chú ý của đám con gái.

“Sao anh lại đến đây?” Tạ Thái Dao hô nhỏ, lời vừa rời miệng lập tức cảnh giác ngậm lại, ánh mắt hoài nghi của mọi người liền phóng đến, hiển nhiên thái độ của nàng quá mất tự nhiên và quá kích động đi.

Nàng vội vàng thay một khuôn mặt bình tĩnh mà lễ phép, mỉm cười, dùng giọng điệu tiếp đãi hộ khách nói: “À... Ý tôi là, sao Mạnh tiên sinh lại có thời gian rảnh rỗi đại giá quang lâm đến đây vậy?”

Dùng ngữ khí khác, mỉm cười lễ phép, thái độ cố ý giữ một khoảng cách. Anh không phải đứa ngốc, tất nhiên biết ý của cô, đáng tiếc xưa đâu bằng nay, anh không định diễn với cô, cố ý giả bộ hồ đồ.

“Đã tan tầm rồi nên anh đến đón em, em quên rồi à?”

“Hả...Tan tầm?” Nàng liếc qua đồng hồ treo tường. Trời ạ! Sao thời gian qua nhanh như vậy? Cô mới chỉ ngắn người một chút thôi mà! “Đúng rồi, tôi quên là có hẹn nói chuyện với Mạnh tiên sinh, mời qua phòng khách.”

Cô muốn nhanh chóng đẩy anh đi, không để cho anh nói bậy, có điều Mạnh Hiên Ngang không hề làm theo ý cô.

“Không được, em cứ sửa soạn đi, anh xuống xe đợi.”

“Tốt tốt, không thành vấn đề.” Như vậy càng hợp ý cô, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Sửa soạn xong thì mau xuống đây, ba mẹ làm xong đồ ăn rồi, đang ở nhà chờ chúng ta đến ăn cơm, thuận tiện thảo luận lễ đính hôn của chúng ta luôn.” anh nói rất, rất rõ ràng...

“Đính hôn!” Mọi người đồng thanh kêu lên.

Tạ Thái Dao thở dốc, chỉ hận một nỗi không thể bịt miệng được Mạnh Hiên Ngang, hoặc là chui vào dưới bàn, hoặc là trốn trong núi văn kiện đi!

“Đúng vậy, tôi và giám đốc của mấy người đính hôn rồi mà, cô ấy không nói ọi người biết sao?”

Toàn bộ ánh mắt kinh ngạc cùng đồng loạt hướng về phía Tạ Thái Dao – người đang bỏ trốn kia.

“Đến giờ tan ca rồi, chúng ta đi thôi!”

Trước ánh mắt kinh ngạc bức cung của mọi người, cô nhanh chóng kéo Mạnh Hiên Ngang đi, lòng bàn chân như được bôi trơn, tăng tốc hết sức!

Cái này đúng là mất mặt chết đi thôi, người đàn ông mà cô ghét nhất lại đi tuyên bố với mọi người là họ đã đính hôn, không phải là tự tát mình sao? Nếu bị mọi người biết được tối hôm qua đã làm việc kia với anh thì không mất mặt mới là lạ, xấu hổ mắc cỡ chết đi được!

“Mạnh Hiên Ngang thôi, sao anh lại như vậy chứ! Đồ đầu heo!”

Cô thật sự chào thua rồi! Thua bởi nụ cười trông như buồn sầu của anh!

(*) tướng thanh hay tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

8. Chương 8

Tuy dụ bắt là không đúng, mà tranh thủ thời cơ lấy sự cảm thông cũng quá gian trá, nhưng có trời đất chứng giám, động cơ của anh tuyệt đối là lương thiện tốt bụng.

Anh biết cô cần có thời gian để thích nghi được với những thói quen của anh, cần thêm thì giờ để hiểu biết nhau. Nhưng không sao, anh thật sự rất sáng suốt, bắt đầu từ thói quen cùng giường chung gối, rồi tiến đến hiểu thân thể của nhau, đêm nào cũng kéo cô ngủ cùng, hưởng thụ thời gian thân thiết vô hạn.

Cô nói hai người ngủ chung một giường rất chật, không sao cả, chỉ cần anh đổi một cái giường lớn hơn là xong thôi.

Cô phản đối việc anh gặp ai cũng nói là bọn họ đã đính hôn, vậy thì anh sẽ không nói nữa, mà trực tiếp tuyên bố rõ ràng với mọi người, dán lên người Tạ Thái Dao cái mác quyền sở hữu cá nhân, khiến cô muốn hối hận cũng không được.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Việc anh cần ghi nhớ không phải là cuộc họp hội đồng sẽ mở cái gì, mà là nhớ đủ những món ăn yêu thích của vợ chưa cưới.

Trong laptop anh nhét đầy ảnh của cô vợ chưa cưới xinh đẹp, ngay cả máy tính để bàn trong phòng làm việc cũng có ảnh của cô.

Trong ví da của anh có tấm ảnh hai người chụp chung với nhau, còn sinh nhật của cô nữa, đợi lúc tan tầm, anh ghi chép lại cùng cô đi lúc mấy giờ muốn làm cái gì, còn chi tiết hơn cả lịch làm việc của anh.

Ngay đến số đo ba vòng của cô là bao nhiêu, giày đi số mấy, quần áo size gì, tất cả anh đều biết rõ, bởi vì chỉ cần “sờ qua” là biết liền, thậm chí hỏi anh đêm qua năm dấu tay bị in trên mặt dài bao nhiêu cm, anh cũng có thể nói cho bạn biết.

Nữ đào hoa muốn xứng với nam đào hoa, cô phải tiếp tục giúp anh cất cảnh đào hoa, anh thì lại muốn cô biết rằng đàn ông trong thiên hạ không phải ai cũng xấu, cũng có người chung tình, cũng có người rất tôn trọng phụ nữ, cũng có người coi vợ như bảo bối, giống như anh.

Trong khi cô lại bắt đầu ương bướng, không chịu thừa nhận rằng cô đã có ý với anh, thì anh nhanh chóng in một nụ hôn thật sâu lên môi cô, khiến cô trở tay không kịp.

Trong lúc cô giả vờ làm mặt lạnh, không chịu tiết lộ thật ra bản thân cũng rất nhiệt tình, thì anh lại đột nhiên ôm cô thật chặt, khiến cô không thể không hòa tan, thôi thì cứ coi như là bị đánh vậy, cũng rất thích mà.

Tóm lại, bây giờ đường làm quan của anh rộng mở, chờ một bước lên thăm hồng vậy!

Tạ Thái Dao phát hiện thấy mình với người nhà họ Mạnh hết sức ăn ý, bác trai Mạnh, bác gái Mạnh là một đôi vợ chồng trung niên cực kì đáng yêu, hai vợ chồng đều khéo miệng lại hài hước.

Bác trai giáo dục hai người con theo hướng phương Tây, bề ngoài thì ông có vẻ nghiêm túc, nhưng thực chất bên trong rất hài hước. Mà bác gái lúc nào cũng luôn cười nói, là một người phụ nữ thông minh lại sáng suốt, nói chuyện cùng với người dốt đặc cán mai thì lúc nào cũng làm cho đối phương cho rằng người phụ nữ này là người cần có trong cuộc sống của mình.

Trong những năm qua, hai vợ chồng luôn kính yêu lẫn nhau, có việc gì cũng cùng nhau trao đổi, có chuyện vui thì cùng nhau hưởng thụ, ở chung với con mình cứ như bạn bè, nên đối với cô, tự nhiên cũng giống vậy.

Thưở nhỏ cô sống trong bóng ma của người cha bạo rượu, mẹ lúc nào cũng nhẫn nhục chịu đựng, bị bố đánh thì chỉ biết âm thầm mà khóc, cam chịu số phận bất hạnh, không hề có ý muốn vùng lên. Không khí vui vẻ hòa thuận trong nhà họ Mạnh cùng với những quan niệm mới khiến cô ước ao lại không thể tưởng tượng nổi, đó cũng là lí do vì sao mà rất nhanh cô đã yêu quý bọn họ.

Nhưng mà, người mà khiến cô hiếu kỳ nhất chính là em trai của Mạnh Hiêng Ngang – Mạnh Hiên Triệt, cùng từ một cha mẹ sinh ra, nhưng lại là phiên bản hoàn toàn khác với Mạnh Hiên Ngang.

“Anh chú đang ở trong phòng bếp, chú ngồi xuống đây đã.” Tạ Thái Dao nhiệt tình mời mọc, đối với người nhà Hiền Ngang, thái độ của cô đã rất thân thiết.

“Ban nãy mới đi xem nhà, thuận tiện đi qua nơi này nên liền vào, hi vọng không quấy rầy chị dâu.” Cậu đã đổi giọng gọi cô là chị dâu rồi, nói đi xem nhà chỉ là cái cớ, kỳ thật đã sớm muốn tới đây để thăm dò, cậu rất tò mò, ông anh bề ngoài thì thư sinh, nhưng bản chất lại như thổ phỉ, khi ở cùng chị dâu thì sẽ thế nào.

“Thật đúng lúc, anh trai chú có mua bánh ngọt đây, ăn thử đi!”

“Cám ơn.” Hai mắt cậu sáng lên, đây chẳng phải là món bánh xoài mà ông anh thích nhất sao? Cậu có thể ăn nó rồi, trước đây mỗi lần mua về, anh ấy đều không nỡ để người khác ăn.”

“Còn có thêm cà phê đặt trực tiếp từ nước ngoài về, hôm nay mới chuyển tới, chú cũng uống thử xem.” Tạ Thái Dao rót một cốc cà phê thơm nồng đưa cho cậu, mới ngửi mùi đã biết là thượng hạng.

Đối với việc thưởng thức cà phê, anh trai cậu luôn rất chú trọng, có thể thu thập được hàng cao cấp Đài Loan mà vốn không thể mua nổi, trước kia anh chỉ uống trộm có một tí, bây giờ lại có cơ hội quang minh chính đại nhắm nháp.

Chị dâu và anh trai rất khác nhau, cậu đã lớn lên với anh trai, anh ấy đã từng tiếp cậu như thế, nếu chưa cho phép mà dám ăn vụng bánh ngọt mà anh yêu thích nhất hoặc uống trộm một ngụm cà phê quý giá thì, dè dặt sẵn sàng bay tới.

Chỉ mới nhấp một ngụm, mà cậu đã mê đắm quên mình, bánh ngọt hoàng gia phối với cà phê đế vương, thật đáng khen!

“Vợ ơi~~ Món gà dầu mè mà em thích nhất đã làm xong rồi~~.” Từ phòng bếp truyền đến tiếng kêu đầy thâm tình của Mạnh Hiền Ngang, người cũng theo tiếng nói mà tới.

Mạnh Hiền Ngang vô cùng thích thú bê nồi đun nước đi ra, trên mặt hiện lên một nụ cười vô hại như thiên sứ.

Nhất thời hai anh em bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, cả thân hình Mạnh Hiền Ngang chấn động, Mạnh Hiền Triệt thì phun cà phê khắp nhà.

“Ồ kìa, sao uống cà phê lại bị sặc đến thế chứ?” Tạ Thái Dao vội lấy khăn tay ra cho cậu lau, cũng vỗ vỗ lưng giúp cậu thuận khí, hoàn toàn không thấy vẻ kinh ngạc trên mặt người chồng sắp cưới.

Mạnh Hiền Ngang hóa đá, nếu trước đó biết cậu em muốn tới, anh nhất định sẽ đem nhót tiểu tử này ở bên ngoài, cho tên này nếm mùi đời.

Sở dĩ Mạnh Hiền Triệt phun cà phê ra là vì cách ăn mặc của ông anh, rất là kinh bạo, người ngoài không biết, toàn thân trên dưới của anh ấy không hề phát ra tí mùi lưu manh nào cả, nhưng bên trong lại là tên đầu sỏ thổ phỉ.

Mới trước đây, cậu và anh còn chơi trò “cảnh sát bắt cướp”, anh ấy lúc nào cũng giả dạng kẻ cướp, và lần nào cũng hạ đo ván cậu, ngồi phía trên người cậu mà cười gian, còn cố ý đếm tới mười.

Rõ ràng là so với cậu còn dã man hơn, ngày thường cố tình trưng ra bộ mặt thư sinh lừa gạt mọi người. Mà cái gọi là chân chính lương thiện, thì cậu lại hoàn toàn khác với ông anh, ngày thường thô lỗ ngỗ ngược, đi trên đường, thế nào cảnh sát cũng sẽ kiểm tra cậu trước.

Ông anh trai ở nhà làm Bá Vương, bây giờ lại đột nhiên mặc tạp dề màu phấn hồng đi xào rau, hai tay bưng nồi, trên mặt còn hiện lên nụ cười rất hiền tuệ, đã hoàn toàn trở thành người đàn ông của gia đình, khiến người ta nhìn thấy mà chỉ muốn phun trả ra, may mà bánh ngọt đã ăn hết rồi chứ nếu không sẽ bị nghẹn chết mất.

Trong lúc không khí quý dị bao trùm lấy hai anh em, nếu không phải là vì Thái Dao ở đây, Mạnh Hiền Ngang đã sớm đặt nồi xuống, xé rách tạp dề, hướng về cậu em trai mà đá bay một cước, phải đánh như từ. Xem ra vì nén cười mà khuôn mặt có chút run rẩy.

Tạ Thái Dao bị món gà dầu mè trong tay Mạnh Hiền Ngang thu hút, sau khi đánh hôn với anh, cái tốt nhất chính là việc này.

Hai người họ mỗi ngày ở cùng một chỗ, ngủ cùng một nơi, mặc dù cô có cố chấp chiếm ưu thế hơn, còn anh thì cả ngày thật đáng thương, nhưng lại không hiểu tại sao, cuối cùng người có cảm giác bị thua lại là cô, chỉ duy trên phương diện ăn uống thì cô lại thu lợi rất nhiều, bởi vì Hiền Ngang là một người theo chủ nghĩa mỹ thực, đối với thức ăn rất hay soi xét tỉ mỉ, đồng thời cũng nấu ăn rất giỏi. Một người vốn không hề kén chọn như cô sau khi ăn qua đồ của anh nấu thì đã bắt đầu trở nên ‘chọn lựa kĩ càng’, không nói gì nữa, bây giờ dạ dày của cô đã bị anh làm hư rồi.

Cô nhìn chăm chăm vào món gà dầu mè kia mà nuốt nước miếng. “Thơm quá...” mới ngửi mùi thôi mà đã không nhịn được rồi.

“Mau đi lấy bát đĩa đi.”

“Được!” Cô vui vẻ nói.

“Thơm quá đi...” Một người khác cũng chảy nước miếng, ánh mắt dán chặt vào món gà dầu mè, giống như ruồi bọ bu lấy gạo ruộng vậy.

Thấy ông chú trẻ này cũng thêm nhỏ dãi, làm chị dâu đương nhiên không thể bực dãi.

“Vậy chúng ta cùng nhau ăn đi.” Cô cười nói.

“Ấy, sao em lại không biết xấu hổ cơ chứ? Đó là của anh làm riêng cho chị dâu, nếu em ăn thì anh ấy mất em mất.” Mạnh Hiên Triệt cố ý nói, không thêm để ý đến ánh mắt cảnh cáo của người khác, cũng vẽ nên một nụ cười gian. Bình thường bị người nào đó “chiếu cố” rất nhiều, vừa hay thừa dịp này “báo ơn”.

“Không sao đâu, anh em rất nghe lời chị, chị muốn em ăn, thì anh ấy tuyệt đối không có ý kiến đâu, đúng không?” Cô đắc ý nhìn về phía Mạnh Hiên Ngang, nhìn thấy anh ôn thuận gật đầu.

“Đúng thế, lời của vợ là thánh chỉ, em quyết định là được rồi.” Anh điềm đạm nói, hoàn toàn làm theo “Tại gia tòng phụ, xuất ngoại cũng tòng phụ (1)” và “phu đức (2)”, ôn hòa thuận hậu không hề nóng nảy.

“Xem đi.” Cô dương dương đắc ý khoe với Mạnh Hiên Triệt, nói cậu đừng ngại.

“Vậy thì em không khách sáo.” Gian kế đã đạt được! Gian kế thực hiện được rồi!

“Em đi lấy bát đĩa đây.” Cô nhận lấy cái nôi trong tay Hiền Ngang đặt ở trên bàn, sau đó đi vào phòng bếp.

Cô mới bước vào phòng bếp, trong phòng khách kia liền xảy ra trận đấu võ.

“Mẹ nó! Em dám ăn gà dầu mè của anh!” Thấp xích, hàng cẩu thập bát chương (3) đều lần lượt tung ra.

“Là chị dâu muốn mời em, liên quan gì đến anh!” Mạnh Hiên Triệt đã sớm luyện được ình công phu né tránh, sử dụng tuyệt chiêu Lăng Ba Vi Bộ.

“Nếu em không nói, làm sao cô ấy mời em!”

“Chẳng nhẽ ăn một chút thì sẽ chết à!”

“Có ngon lại đây! Là em cố ý đến để xem bộ dạng người đàn ông của gia đình của anh đây, để mỗi ngày sau này đều cười nhạo đúng không!”

“Hiếm lắm mới thấy anh có “tính đàn bà” như thế, để em cười một chút là sẽ chết sao!”

“Nghĩ hay quá nhỉ! Không cho phép em làm bóng đèn.”

“Cẩn thận em sẽ mách lẻo với chị dâu!”

“Được lắm! Là em muốn ăn đòn nhé!”

Hia người đánh nhau một vòng, anh trai chọc vào lỗ mũi của cậu em, khiến em trai dùng chân đá vào cằm ông anh, hai anh chàng đẹp trai đã biến thành heo cả rồi.

“Lại đây, cùng nhau ăn thôi.” Tạ Thái Dao nhẹ nhàng đi tới, gọi to hai anh em họ đang ngồi trên ghế sa-lon trong phòng khách, không khỏi sửng sốt. “Này? Hai người các anh làm gì vậy?”

“Bọn anh? Bọn anh đang nói chuyện phiếm!” Ông anh cười đáp.

“Đúng vậy, hai anh em chúng em lâu lắm rồi chẳng có dịp tâm sự với nhau.” Cậu em phụ họa.

“Thế thì vì sao cả tóc với quần áo của hai người lại lộn xộn thế?” Vừa rồi rõ ràng còn rất chỉnh tề mà!

“Thì bọn anh đùa với nhau mà, giống như thế này này.” Ông anh mượn cơ hội gỡ gỡ mái tóc của cậu em, biến nó thành rơm rạ, nhưng cậu em gượng gạo giả vờ cười tươi.

Về mặt Tạ Thái Dao rất hồ nghi, nhưng không muốn nói nhiều nên chỉ nhún vai.

“A, quên lấy thìa mất rồi, để em đi lấy đã.” Nói xong, cô lại quay người trở về phòng bếp.

Chiến tranh lại mở ra, từng phút từng giây nhất quyền nhất cước đều xông tới đối phương.

“Bộ dạng anh mặc tạp dề thật là mê người!” Mạnh Hiên Triệt cười gian, thật sự rất vô sỉ.

“Anh không ngại coi em như bao cát đâu!” Mạnh Hiên Ngang cười đến nổi tà ác.

“Hay là cứ nói thẳng ọi người tin vui này để cùng nhau thưởng thức, anh cảm thấy sao?”

“Em dám nói với người ngoài xem!”

Hai người xoay từ phía đông đến phía tây, lại từ phía tây cút về phía đông, lúc Thái Dao đi ra thì lại chạy trở về ghế sa-lon khôi phục nguyên trạng, thời gian được coi là rất vừa vặn.

Mới không quá vài giây đồng hồ, trên mặt hai anh em họ đều có những vết đen.

“Vừa rồi em mới bị ngã sấp xuống đụng vào mặt.” Mạnh Hiên Triệt giải thích.

“Còn anh thì cứ chú ý nên cũng không để ý mà đụng vào.” Mạnh Hiên Ngang bổ sung.

Thật sự là vậy sao?

Cô về mặt rất nghi ngờ, tuy rằng hai người cười cười nhìn giống như anh em thâm tình, nhưng thật sự rất đáng nghi.

“Lại đây ăn đi.” Cô đưa cho hai người bát cơm, trên mặt đầy dầu mè.

Món chính gà dầu mè là thức ăn ngon nhất vào lúc trời lạnh, mặt khác còn có thể làm đồ ăn sáng.

“Cám ơn chị dâu.” Mạnh Hiên Triệt nịnh nọt nói.

“Đâu có gì, ăn nhiều vào một chút, đừng khách khí làm gì.”

“Yên tâm đi chị, em sẽ ăn ngay cả đống chén cũng liếm sạch sẽ.” Lời này, là cậu đặc biệt nói cho anh trai nghe, như là muốn khiêu khích anh.

Mạnh Hiên Ngang ngoài cười nhưng trong thì không, chợt nơi đáy mắt hiện lên một tia xảo trá.

“Thái Dao, gấp giúp anh cọng rau kia được không?”

“Được thôi.”

Vừa nói Tạ Thái Dao vừa nghiêng người về phía trước gấp thức ăn, cũng lúc ấy một chiếc nĩa bay tới phía Mạnh Hiên Triệt, trong lúc cô gấp xong thức ăn thì cũng vừa lúc chứng kiến cái nĩa cắm trên đầu ông chú trẻ mà trợn mắt há hốc mồm.

“Ngoài việc để ăn cơm thì thật ra nĩa ăn còn có công dụng mát xa da đầu nữa chị à.” Cậu thông thả giải thích cho bà chị dâu biết, còn phối thêm vẻ mặt rất thoải mái.

“Vậy sao?” Dùng nĩa để mát xa? Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy thế, còn về Mạnh Hiên Ngang, thì ở một bên cười mãi không ngớt.

“Tóc em có dính dầu mè kia, lấy khăn mà lau này.” Cô chìa tay đưa chiếc khăn cho người đối diện, vừa quay đầu, liền kinh ngạc trong miệng Mạnh Hiên Ngang có thêm một chiếc dép lê.

“Anh cần dép làm gì thế?” Cô lạ lùng thấp giọng.

Là đồ ngu mới có thể cần dép lê, dĩ nhiên là do cậu em trai thừa dịp anh mở miệng cười đã nhanh như chớp ném kiệt tác đến, nhưng anh không thể nói, lại còn phải giả vờ cười.

“Anh bỗng thấy chất lượng của chiếc dép lê này rất tốt, không biết là nhà xưởng nào sản xuất nhỉ? Sáng sớm mai phải đi mua về mới được.”

Dùng răng để thử chất lượng của dép lê? ! Hại cô suýt tí nữa phun cả ra, mặt lạnh cảnh cáo: “Buổi tối không cho phép anh hôn em, bắn chết đi được!”

Mạnh Hiên Ngang cứng đờ, lời này đối với anh chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang.

“Này...sao có thể...”

“Ai bảo anh cần dép lê làm gì! Hử...Hại em bắt đầu buồn nôn rồi đây này, tóm lại, đêm nay không cho phép anh đụng tới em!” Cô đặt đĩa xuống, nhanh chóng dọn dẹp đi vào phòng bếp.

Trên bàn cơm chỉ còn lại hai người, mắt to trừng mắt nhỏ, ngọn lửa hết sức căng thẳng.

“Nói trước, chuyện này không liên quan đến em.” Mạnh Hiên Triệt nhìn sắc mặt ngày càng âm u của ông anh mà mồ hôi lạnh ứa ra.

“Em còn dám nói.”

Thật nguy hiểm! Mới chỉ ra lệnh cấm hôn thôi mà ông anh đã kích thích rồi.

“Này...trông sắc mặt anh có vẻ không tốt, có phải chuyện phòng the rất vất vả không, chẳng lẽ cứ phải nóng tính thế à —”

Keng!

Một chiếc thìa sắt bay tới, trúng ngay thiết đầu Mạnh Hiên Triệt.

“Này! Đau lắm đấy!”

“Không đau thì đánh em là gì?” Một nụ cười gian xảo nở ra trên gương mặt nhả nhận.

“Có qua có lại cả thôi, không trả lễ em chịu không nổi!”

”Đều là anh em một nhà, không cần khách khí!”

Quyền qua cước lại, hai người cứ thế mà đấu khẩu nhau, đánh cho hừng hực khí thế, cả người đều dán đầy giấy đỏ.

Khi Thái Dao bưng đĩa hoa quả lên, cả người bỗng sửng sốt, khiếp sợ nhìn chằm chằm vào hai tên ăn tàn phá hại kia. Cả hai người mắt đều có vết tím bầm, quần áo thì rách nát, trông bộ dáng rất chật vật, vậy mà hai tên này lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Họ nghĩ cô là con cóc sao?

“Xin hỏi vì sao thìa của tôi lại mắc trên móc treo trên vách tường thế kia?” Cô cười hỏi.

“Đúng thế, vì sao thìa lại ở trên tường thế anh?”

Được lắm tiểu tử, dám đem vấn đề này giao cho anh!

“Haha, treo ở đó cũng tốt mà.” Anh cười cười trả lời câu hỏi của vợ.

“Hả? Vậy thì xin hỏi tiếp, tại sao quần của anh lại rách đến thế?”

“Chẳng lẽ em không biết thay đổi ngoại hình là một việc tốt sao?”

Nói thế thì ai mà tin. Ánh mắt cô trở nên nghiêm nghị, hai tay chống hông chất vấn: “Hai người đánh nhau!”

”Nào có, bọn anh chỉ luận bàn thôi.”

“Đúng! Đúng! Bọn em thường vậy mà chị, chỉ để là thắt chặt tình cảm mà thôi.” Mạnh Hiên Triệt phụ họa.

Cô tức giận nói: “Vậy hả, thắt chặt tình cảm, thắt chặt đến nỗi đông một vệt xanh, tây một vệt tím, nếu còn gây rối nữa thì tôi sẽ cho hai người biến thành con nhím lưng cắm đầy dao đấy!”

“Vợ à~~”

“Giả vờ đáng thương cũng vô ích thôi.” Cô xoay người về phía người đang còn cười trộm kia. “Cậu cũng giống thế phải không! Ăn cơm lại ăn bằng đầu, cái bánh bao ở trên đầu cậu ở đâu ra thế?”

“Chị dâu, đây không phải là bánh bao, mà là cục sừng.”

“Đương nhiên là chị biết! Đã lớn cả rồi, sao còn bày trò đánh nhau như trẻ con thế kia, hai người mau đi tắm rửa thay quần áo cho tôi, sau đó còn bôi thuốc nữa!”

“Được được, xin nghe lời vợ.” Mạnh Hiên Ngang cam tâm tình nguyện bị cô mắng, tuyệt nhiên không cãi lại, bởi vì anh cảm nhận được ánh mắt xót xa của cô, cô xót xa tức là quan tâm đến anh, mắng anh chứng tỏ cô để tâm đến anh, cho nên dù anh có bị mắng cũng thấy ngọt như đường.

Đáng tiếc vào thời khắc lãng mạn như vậy, lại có một cái bóng đèn cản đường, lại còn giễu cợt anh.

“Em dọn dẹp lại đã, hai người tắm xong thì ra ăn trái cây.”

Lời của vợ là thánh chỉ, Mạnh Hiên Ngang đi đầu bước vào phòng tắm.

“Chị dâu, để em giúp chị.” Mạnh Hiên Triệt cười hì hì, cậu thấy rất rõ ràng, đối với ông anh mình thì chị dâu chính là cái lồng giam giữ chân anh ấy, chỉ cần nịnh bợ chị dâu nhiều vao, sau này ắt có lối thoát!

Tạ Thái Dao dịu dàng nói: “Không sao, chú mau đi tắm đi, chị làm là được rồi, tắm rửa thay áo quần đi, chị chờ...hử?” Chỉ mới đó thôi, ông chú trẻ chẳng biết tự khi nào đã nằm gục trên đất, bên cạnh còn có một vật màu da cam, rõ ràng nó là hung khí.

“Mạnh, Hiên, Ngang—”

Hự! Cô sẽ bị anh dọa cho tức chết sao?

[1] Tác giả nói lái đi theo câu tam tòng tứ đức của nữ tôn là ‘Tại gia tòng mẫu, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử’. Chữ Phụ trong hai vế trên là chỉ phụ nữ chứ không phải là cha, mình giữ nguyên bản gốc vì ở vế sau có chữ cũng.

[2] người chồng có đức.

[3] vốn là Hàng Long Thập Bát Chương.

9. Chương 9

Anh biết, trong lòng cô có một bí mật. Bí mật này được chôn giấu trong cô, khiến cô không thể thổ lộ tình cảm với anh.

Trong lòng có kết quả chỉ có bản thân mới có thể giải thích được, anh đang chờ đợi, đợi cô nghĩ thông suốt, không muốn ép cô, sợ cô sợ hãi mà tránh đi. Nếu cô tránh đi, thì anh sẽ điên lên mất.

Mất đi cô, anh trở nên thật đáng sợ, không thể tưởng tượng nổi, không có cô cuộc đời này sẽ trở nên đen tối đến nhường nào!

Tựa như mặt đất không được mặt trời chiếu sáng, ánh trăng không có ngôi sao làm bạn, cả thế gian sẽ rất hiu quạnh, sinh mệnh sẽ khô kiệt mà chết đi... Đó chính là lí do!

Anh nở một nụ cười rất là mờ ám.

Vậy thì cứ để cho số đào hoa mình cứ tiếp tục thịnh vượng đi, như vậy hoa đào nữ mới có thể chặt giùm, sẽ làm ối ngày không hề nhàm chán, và cũng khiến cô không thể quên được anh.

Đúng vậy! Kế hoạch chỉ đơn giản vậy thôi, anh sẽ cố gắng tiếp tục đi phân phát hoa đào, khiến cô ngày nào cũng phải duy trì sức nóng để đấu tranh, như vậy sẽ không suy nghĩ miên man, mới có thể đem vận mệnh hai người buộc cùng một chỗ. Quả thật đúng là duyên tiền định nha!

Cuối cùng thì anh cũng hiểu được đạo lý huyền diệu mà đại sư đã nói. Anh là hoa đào nam, còn cô là hoa đào nữ, hoa đào làm cô mở, hoa đào vì anh hái.

“Em thật không biết là anh cũng biết đánh nhau.” Nằm bên cạnh anh, lần đầu tiên cô muốn nhìn

kĩ khuôn mặt tuần tú trước mặt mình, phỏng từ khi quen biết anh tới nay, sao cô chưa bao giờ ngắm rõ nhỉ?

“Từ nhỏ anh và chú ấy cãi nhau quen rồi, chỉ là chuyện thường như cơm bữa thôi, đây là một cách để thắt chặt tình cảm hơn.” Anh từ từ nhắm hai mắt lại, che đi toàn bộ suy nghĩ của mình, khiến cô có nhìn kĩ cũng không tìm được gì.

“Không phải. Ý của em là, em không hề nghĩ anh là người động thủ.” Trong giọng nói hàm chứa ý tứ nặng sâu.

Mạnh Hiên Ngang vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, vòng tay ôm lấy cô, cảm nhận mềm mại như nước, mang đến một kích thích vô cùng thoải mái.

Anh thích ôm cô, tìm kiếm những nơi mẫn cảm trên người cô, sau đó thì khiêu khích cô, thưởng thức khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp của cô, đây là chuyện mà anh thích nhất mỗi đêm trước khi ngủ.

“Anh vẫn chưa trả lời em.” Cô ngăn bàn tay không yên phận ở dưới chân lại, kiên quyết chống lại ép anh nói bằng được.

Hai mí mắt từ từ mở ra, đưa khuôn mặt đỏ hồng của cô vào sâu trong đáy mắt, mở miệng hỏi lại cô. “Em ghét bạo lực ư?”

“Đúng thế.” Cô gật đầu, không hề do dự đưa ra một đáp án.

“Em nghĩ đó gọi là bạo lực ư?”

Cô suy nghĩ, rồi lại gật đầu. “Các anh đánh nhau thật thô bạo.”

Anh nghiêng người, chống đầu giống cô, cùng cô nói chuyện phiếm. “Không động tay động chân mới gọi là bạo lực, bạo lực chỉ làm tổn thương một người, đôi khi cãi nhau lại là một phương thức giao tiếp.”

“Là giống như anh với Hiên Triệt ấy hả?”

”Đúng thế.”

“Sao lại lạ thế chứ.”

“Lạ gì chứ, chẳng qua là em chưa quen thôi, đàn ông đánh nhau cũng giống như phụ nữ các em tám chuyện thôi, chỉ là không đến nỗi sa đà thế thôi.” Anh nhẹ giọng giải thích, chỉ vì hồi nhỏ, cô đặc biệt sợ hãi và ác cảm với bạo lực, nên cũng khiến cô thần hồn nát thần tính.

Cô bình thường thực thông minh, lại ở phương diện không có điểm mù. Vì thế, anh nhất định phải che dấu bản tính của mình, cẩn thận không hù đến cô, kiên nhẫn đợi cô hiểu và thích ứng với mình.

Tạ Thái Dao phảng phất thấy trong mắt của anh chợt lóe một tia nhìn cơ trí rồi biến mất, một cảm giác quen thuộc lại tới nữa. “Anh có phải... Có một bộ mặt khác mà em không biết?”

Đúng là tiểu nữ ngổ, bây giờ mới phát hiện.

“Em nói đi?” Anh trả lời thực bí hiểm.

Nụ cười này mang chút tà khí giảo hoạt, cuối cùng cô cũng nhớ lại khi ấy, giống như thuyền trôi trên sông rồi biến mất, còn cho là mình nhìn nhầm, bây giờ thì đã rõ rồi.

“Anh!” Cô một trưng ra vẻ mặt “Bị bắt được nhé”, hỏi tội anh.”Nói! Vẽ đáng thương vô tội của anh có phải là giả vờ hay không?”. Cô hỏi thật là sắc bén, nhưng nếu so thì lại kém câu trả lời của anh nhiều.

”Cái đó là do trời sinh, sau đã trở thành cá tính rồi.”

“Hừ, thế mà tôi lại bị đùa bỡn như trò chơi! Nói thật đi, nếu không hủy bỏ hôn ước ngay lập tức!”

Ánh mắt của anh lại chuyển thành u buồn, cô nhìn mà nội tâm rung động không thôi, tuy rằng biết rõ có thể là anh cố ý giả vờ, nhưng lại không cách nào mà chống đỡ nổi.

“Anh... giả bộ đáng thương này làm gì, em không bỏ qua đâu!”

Anh đột nhiên cầm cây cỏ mềm mại của cô, đặt ở nơi nóng nhất trên ngực mình. “Thái Dao, em có yêu anh không?”

Cô cứng đờ, sau đó là cúi mặt xuống.”Anh đừng mượn cớ nói lảng sang chuyện khác.”

“Nhưng anh muốn biết.” Về mặt của anh là nghiêm túc.

Cô không phục nói : “Vì sao phải em trả lời trước,em cũng chưa hỏi anh — ”

“Anh yêu em.”

Lời nói nghẹn lại trong họng cô, phát không ra tiếng, chỉ là ngơ ngẩn ngẩn nhìn anh.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã yêu em rồi, anh tin đây chính là duyên phận, cho nên sau này anh một cứ tìm em mãi, khi em xuất hiện ở trước mặt thì anh thật sự cảm thấy được tất cả những chuyện này đều là mệnh trời chú định.”

“Anh... Đừng có đột nhiên lại nói chuyện buồn nôn như vậy chứ, người khác không thích ứng kịp đâu.”

“Nếu không em nghĩ xem, anh vì cái gì lại tìm tới em, lại cùng em ký tên hợp đồng?”

“Vì để giải quyết số đào hoa thịnh vượng của anh nhé!”

Anh cười khở, nói nhiều như vậy, cô gái này lại vẫn không rõ. “Sai, đó là bởi vì anh muốn tiếp cận em, tuy rằng anh suốt ngày bị nữ nhân phụ nữ cuốn lấy thực tiễn, nhưng thật muốn giải quyết vấn đề này, anh cũng có thể tự làm, chẳng qua anh không muốn làm cho bản thân phát cáu, bởi vì một khi anh phát cáu, thì thật là đáng sợ.”

Cô nghe xong sửng sốt, có chút lùi bước. “Đáng sợ?”

Xem vẻ mặt của cô là biết cô sợ cái gì, thật sự là đã khiến cô bế tắc.

“Thái Dao.” Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, khiến khoảng cách giữa hai người gần hơn, giọng nói vô cùng êm ái nhưng chắc chắn cất lên.”Mặc kệ anh tức giận đến đâu, sẽ tuyệt đối không nổi giận với em, đừng hỏi anh vì cái gì, anh chỉ là biết, thật muốn giải thích, có lẽ là... hai chúng ta bù qua bù lại. Chỉ muốn nhìn thấy em, tâm tình của anh đã bình tĩnh khoái trá rồi, bị em trách mắng cũng xem là ngọt như đường, nếu muốn so sánh, em là Chu Du, còn anh là Hoàng Cái [1]”

“Nói cho thì cũng là bạo lực cả thôi.”

“Em thật là, cho tới bây giờ, người bị mắng chửi là ai? Bằng lương tâm mà nói, anh có uy hiếp, tức giận hay làm tổn thương em không?”

Hô hấp của cô khó khăn hơn, bị hỏi đến nghẹn lời chột dạ.

“Không có phải không? Những điều đó đã đủ chứng minh tình cảm của anh đối với em rồi, em phải nên tin anh mới phải, không bao giờ anh có thể làm tổn thương em được, em cứ yên tâm.”

Nghe anh nói rõ ràng và cam đoan như thế, bỗng cảm thấy có một dòng nước ấm chảy trong người, kì thật mấy ngày nay ở chung với nhau, cô đã sớm biết anh thật tâm với cô, nhưng do tính ương bướng ngang ngạnh của cô nên anh không thấy sự thay đổi đó, người không bình tĩnh, ngược lại chính là cô. Nói thật, đối với anh, cô thật sự không thể xoi mói bắt bẻ được.

“Còn em? Yêu anh chứ?”

“Em không biết...” Cô khẽ nói, nhưng lập tức vội giải thích, “Không phải là em không thích anh, chỉ là cảm thấy mơ hồ quá, ở với anh cảm thấy rất thoải mái, không bị bức bách, anh không kiêu căng như những người khác theo đuổi em, hơn nữa em... giống như là, không cách nào có thể dứt ra khỏi anh vậy, cứ luôn lo

lắng nếu không ở bên cạnh anh, thì anh sẽ bị người kì quái nào theo đuổi nữa không biết. Tuy rằng bây giờ chẳng còn lại bao nhiêu, nhưng vẫn không thể nào thả lỏng nổi, bởi vì còn có hai người khó chơi nhất chưa giải quyết được, hai người kia là La Toa và Yamada Sadako, lai lịch không nhỏ tí nào, đã tâm muốn có anh cũng rất lớn, từ sau khi chúng ta đính hôn, hai người họ lén lén lút lút làm rất nhiều chuyện, bây giờ em chỉ mới đề phòng thôi đã muốn đau cả đầu rồi.”

“Xin lỗi đã mang lại phiền toái thêm cho em.”

“Không thể nói thế được, đây là trách nhiệm của em, bởi vì lúc trước chúng ta đã kí hợp đồng rồi, bây giờ em lại là vợ chưa cưới của anh, tất nhiên càng không thể để cho họ tiếp cận anh. Nhưng mà bọn họ đều có tiền vốn trong công ty anh, chuyện của công ty em không hiểu lắm, em chỉ sợ kích thích họ sẽ làm liên lụy đến công ty, vậy khác nào chữa lợn lành thành lợn què.”

Thân là người phụ trách công ty cổ vấn, cô không cho phép cá nhân có sơ suất làm tổn hại đến quyền lợi khách hàng, huống chi bây giờ quan hệ hai người lại khác trước, trong công lẫn tư, cô đều muốn bảo vệ anh.

Nghe cô nói những lời này, anh liền mở cờ trong bụng, càng ngày Thái Dao càng tỏ ra quan tâm lo lắng cho anh nhiều hơn, như thế càng chứng tỏ tình cảm của cô đối với anh thêm đậm sâu.

Kì thật để giải quyết La Toa với Yamada Sadako không phải là không có cách, chẳng qua là xem anh muốn hay không muốn mà thôi. Có thể khiến cô để ý tới mình như thế thì thật là tốt! Cho nên anh cứ nhìn cô, tiếp tục hưởng thụ cảm giác được để ý, bởi vì cảm giác này quá ư là thích!

“Không sao đâu, để ý họ làm gì, dù sao thì anh vẫn lấy em.”

Nụ cười hạnh phúc ngọt ngào đọng lại bên khóe miệng cô, khiến anh thấy mà không thể không trộm lấy.

Anh thật sự rất yêu cô, cũng vì thế, anh nhất định bảo đảm rằng sẽ không chạy trốn! “Thái Dao...” dục vọng lâu ngày kiềm chế biến thành tiếng khàn khàn nỉ non bên tai cô.

“Ừm...” Cô bị những nụ hôn tới tấp của anh làm cho mê mẩn.

“Có chuyện gì anh cũng sẽ nói cho em biết.”

“Chuyện gì cơ?”

“Ngần vịn lần xin em đừng rời xa anh, được không? Nếu không anh nhất định sẽ điên lên mất.”

“Anh gian trá như vậy, biết điểm yếu của em, lúc nào cũng tỏ ra đáng thương, hỏi xem như thế em có thể đi ư?” Cô cười, thuận theo đó mà quở trách anh.

“Anh nghiêm túc đấy, trả lời anh đi.”

“Được rồi, được rồi, em đồng ý là được mà, anh gấp gáp cái gì chứ? Cũng đã đính hôn rồi, nhỡ cũng không tháo ra nổi, còn thông báo với mọi người nữa, em trốn được sao?”

“May mà anh có thể giả vờ đáng thương níu chân em lại.”

“Rốt cuộc anh lừa em đến đâu cơ chứ! Hừ, ấy là em chưa tính toán đầy đủ với anh đấy, rõ ràng là rất thông minh, còn dám giả vờ ngốc nghếch trước mặt em, rõ ràng là không thành thật, còn dám lừa em khiến em tin anh – nhìn đi! Anh đúng là đồ không thành thật!” Cô chỉ vào người anh, hai má đỏ bừng bừng

“Đã đến nổi này rồi thì so đo tính toán làm gì.”

“Sao có thể không so đo cơ chứ, em còn muốn nói nữa, anh cứ giả vờ ngốc nghếch để chiếm cảm tình đi, lại – á – còn nữa – này – anh chẳng hề dễ bị coi thường chút nào cả!”

“Anh ấy thật sự đính hôn sao?”

“Vâng.”

“Không thể nào! Nhất định lại là ai đó tung tin đồn bậy bạ, giống như người đàn bà tên Thôi Tinh kia, không biết xấu hổ cứ ngang nhiên dấy dư thôi!” Đường như khi mắng người thì cô ta cũng quên rằng mình cũng là một trong số những cô gái dấy dư không rõ ấy.

“Cần cứ vào điều tra của tôi, lần này Mạnh đại thiếu gia thật sự sẽ kết hôn.”

“Ông khẳng định chứ?”

“Khẳng định, thưa La Toa tiểu thư”.

Trong phòng, một người đàn ông cung kính báo cáo với một cô gái diễm lệ tin tức mới nhất nghe được, khiến cô gái tên La Toa kia không thể tin nổi.

“Làm sao có thể? Rõ ràng anh ấy cực ghét phụ nữ, cho nên tôi mới không dám theo đuổi quá mức, sợ phản tác dụng, thế nào mà mới không chú ý một chút, anh ấy đã đột nhiên đính hôn chớp nhoáng rồi?”

Cô không tin Mạnh Hiên Ngang sẽ yêu người khác, mấy năm qua, cô lấy ưu thế là người chung vốn làm ăn để được Mạnh Hiên Ngang xem trọng, lịch sự đối đãi, cô đối với chính mình hết sức tự tin, không chỉ có điều kiện bên ngoài tốt, ngay cả tài sản cô cũng tương đương với Mạnh Hiên Ngang.

Cô cũng từng thăm dò qua nhiều lần, anh chỉ cần gật đầu, cô cùng tài sản khổng lồ của La gia sẽ là của anh.

Nhưng Mạnh Hiên Ngang đối với cô luôn giữ khoảng cách, không tới mức xa lánh, nhưng cũng không gần gũi, như gần mà như xa, luôn ở giữa, làm cô cũng không có cách nào tiếp cận anh.

Cô cho rằng anh rất được phụ nữ hoan nghênh, bởi vậy nên mới sợ bị phụ nữ bám lấy, đồng thời để thể hiện sự đặc biệt của mình, cho nên cô vẫn kiên trì chờ đợi. Vốn tưởng rằng đối thủ duy nhất mà cô cần đề phòng là Yamada Sadako, cô gái này cho dù là tướng mạo hay tài sản cũng đều tương đương với cô, cũng là người làm ăn mà Mạnh gia xem trọng. Cho nên cô cùng Sadako đã từng vì Mạnh Hiên Ngang, tranh giành đầu đá lẫn nhau nhiều năm.

Ai ngờ ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, lại xuất hiện một Tạ Thái Dao đoạt người đàn ông của cô! Cơn tức này làm sao cô có thể nuốt trôi.

“Gia cảnh của Tạ Thái Dao kia rốt cục như thế nào?” La Toa tức giận hỏi.

“Này... theo như điều tra sơ bộ, hình như là bắt đầu công việc tín xã.”

“Chinh tín xã ư?...À! Tôi biết rồi! Nhất định là cô ta nắm giữ bí mật gì đó của Hiên Ngang, dùng nó để uy hiếp Hiên Ngang phải cưới cô ta? Đúng, nhất định là như vậy!”

“Hình như không phải như vậy, Đại tiểu thư, theo như tôi thấy... Tựa hồ là Mạnh tiên sinh theo đuổi người ta.” Đại tiểu thư suy nghĩ rất hí kích hóa, người đàn ông này muốn nói cho cô biết sự việc không đơn giản như cô suy nghĩ.

“Nói bậy! Hiên Ngang làm sao có thể thích người khác, nhiều năm như vậy cũng không thấy anh ấy rung động với bất kì người phụ nữ nào, anh ấy nhất định là bị người đàn bà kia bức!”

“Hừ! Ngu ngốc.” Một tiếng hừ lạnh vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, khiến La Toa kinh ngạc quay đầu.

“Ai?” Ánh mắt La Toa tràn ngập địch ý bắn về phía cửa thì thấy một khuôn mặt mang nét đẹp cổ điển xuất hiện. “Là cô! Cô tới đây làm gì?”

Chỉ thấy cô gái thanh lệ kia nhẹ nhàng tiến lại gần, cô ta mặc một bộ Kimono truyền thống, dáng người thướt tha xinh đẹp, khiến người khác nhìn không được đối với thân thể yếu đuối bị che phủ bởi bộ Kimono kia sinh ra vô hạn mơ màng.

Yamada Sadako âm thầm cười: “Tôi còn tưởng cô thông minh, hóa ra cũng chỉ đến thế này mà thôi, tôi còn coi cô là tình địch, xem chừng cô thật sự là bỏ cuộc.”

“Có ý gì?”

“Tân tình địch kia nhân lúc chúng ta xem nhẹ thì đoạt luôn Hiên Ngang, còn đánh hôn, cô nghĩ chỉ cần uy hiếp là có thể hiệu quả đến như vậy? Nếu thế, tôi đã sớm làm.”

La Toa sững sốt: “Chẳng lẽ... Hiên Ngang thật sự thích cô ta?”

“Cho nên tôi mới nói cô ngu xuẩn.” Yamada Sadako che miệng cười, đôi mắt sắc sảo lạnh như băng.

“Cô dám phê bình tôi! Cô tốt hơn tôi ở điểm nào?”

“Tôi tốt bụng đến nói cho cô một tiếng, coi như chúng ta đấu nhiều năm như vậy, dù là bất đồng, cũng có thể trò chuyện với nhau một chút chứ!”

La Toa hoài nghi nheo mắt lại, lạnh lùng liếc Sadako đang tươi cười ra vẻ thần bí. “Cô muốn gì, nói thẳng ra, đừng thừa nước đục thả câu!”

Người đàn ông của mình bị cô gái khác đoạt đi rồi, Sadako chắc chắn không thể ngồi xem mà mặc kệ, xem cô ta một chút khản trương cũng không có, nhất định là đã chiếm được tin gì đó.

“Tôi chỉ là đi qua đây, thuận đường ghé thăm tình địch cũ một chút, thông báo cho cô trận cạnh tranh này thắng lợi rất nhanh sẽ thuộc về tôi, bởi vì người Hiên Ngang cuối cùng sẽ là tôi, ha ha ha...”

“Nào cô bị hổng rồi à! Anh ấy sẽ kết hôn cùng cô gái khác, việc gì lại cưới cô?”

“Tôi chắc chắn, anh ấy tuyệt đối sẽ rời bỏ cô ta.”

Thấy Yamada Sadako nói chắc như đinh đóng cột thế, chắc chắn cô ta đã nắm được nhược điểm gì đó rồi nên mới dám khoe thế với cô. Yamada Sadako cố ý chỉ nói một nửa, sau đó không nói gì tiếp.

“Được rồi, là vì tôi xem cô là đối thủ ngang ngửa nên mới nói cho cô biết thôi, đến lúc đó nhớ là phải tham dự hôn lễ của tôi đấy.”

Dáng người yếu điệu mảnh khảnh thướt tha kia xoay lưng bỏ đi, nhẹ nhàng đi về phía cửa ra vào, trong ánh mắt lộ ra một tia gian trá xảo quyệt, cô khẽ ra lệnh với thuộc hạ bên cạnh. “Người đàn bà ngu ngốc đó ắt hẳn sẽ phái người điều tra tôi.”

“Đợi Mạnh tiên sinh biết La Toa tiểu thư giở trò quỷ, nhất định là sẽ rất tức giận, sau đó thì Sadako tiểu thư có thể lên sân khấu được rồi.”

“Đúng vậy, một lúc loại bỏ được hai tình địch, chắc chắn sẽ chẳng còn ai tranh giành với tôi nữa.”

“Chiêu này đúng là quá cao siêu, đây cũng coi như là đền bù nhiều năm tâm nguyện của tiểu thư, cùng Mạnh tiên sinh nên duyên vợ chồng.”

“Thôi đi sắp xếp đi, kéo hổng việc thì lại mệt.”

“Tiểu thư yên tâm, tôi đi chuẩn bị ngay đây.”

Sau khi chờ đợi thuộc hạ rời đi, trên khuôn mặt kiêu diễm Yamada Sadako lộ ra nụ cười gian xảo thâm độc, lần này, cô nhất định phải có được Mạnh Hiên Ngang!

[1] Hoàng Cái, Chu Du là hai nhân vật trong “tam quốc diễn nghĩa”. Hoàng Cái là dòng dõi của Thái thú Nam Dương nhà Hán Hoàng Tử Liêm. Còn Chu Du là một nhà quân sự tài ba, chuyên về thủy chiến, chức vụ chính thức là Đại Đô Đốc. Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm kế khổ nhục. Biết Sái Trung, Sái Hòa (2 nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt 2 họ Sái, để mượn 2 gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật. Nhờ đó mà Chu Du nổi tiếng với chiến thắng ở sông Xích Bích trước quân Tào Tháo, là trận chiến lớn nhất thời đó.

10. Chương 10

Nghiêm túc mà nói, những người dây dưa với Mạnh Hiên Ngang cho đến bây giờ đã được dàn xếp rất tốt, nhân viên của công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân Thái Dao đều thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, hơn nữa mọi người phối hợp với nhau rất ăn ý, thế nên công ty luôn luôn làm ăn thuận lợi.

Bây giờ bên cạnh Mạnh Hiên Ngang vẫn còn hai người khó chơi nhất, một là La Toa, một là Yamada Sadako.

La Toa là một trong những đối tác trong công ty của Hiên Ngang ở bên Hoa Kỳ, ngoại hình lãnh đạm nhưng kiêu diễm, là một người phụ nữ rất mạnh mẽ. Theo điều tra, người này làm việc rất xuất sắc, ánh mắt lại độc đáo, chỉ cần là có thể kiếm tiền làm ăn thì khi xuống tay tuyệt nhiên không hề nương tình, là một nữ cường nhân đúng tiêu chuẩn, hơn nữa một khi đã xác định được mục tiêu thì sẽ đạt cho bằng được.

Tạ Thái Dao không giải quyết ngay cô ta, là vì còn đang băn khoăn về thân phận đối tác làm ăn của cô ta, sợ đứt dây động rừng, ảnh hưởng đến việc kinh doanh của tập đoàn Mạnh Thị bên Hoa Kỳ, cho nên không thể giải quyết qua loa như bình thường được. Vả lại bây giờ La Toa còn đang ở Hoa Kỳ, ít nhất thì không thể quấy nhiễu Mạnh Hiên Ngang được, chuyện này tạm thời dè xuống.

Tạ Thái Dao cũng không ngạc nhiên khi La Toa tìm tới cửa, cô ta cũng giống với những người đàn bà khác dây dưa với Mạnh Hiên Ngang cả thôi, bọn họ không đều không tin là Mạnh Hiên Ngang sẽ bỏ qua họ để đến với một người khác.

Căn cứ vào tâm lí mà Tiểu Tranh đã phân tích, La Toa là loại người nếu không làm thì sẽ không yên tâm, cho nên sự xuất hiện của cô ta chính là đại diện ột cuộc đấu nhau ác liệt sắp xảy ra.

“Tôi là La Toa.” Cô nàng đứng ở cửa, rất tự tin nói ra tên mình.

“Xin chào.” Tạ Thái Dao quay lại, mỉm cười khách khí.

Đôi mắt sắc bén kia nhanh chóng đánh giá cô từ trên xuống dưới, tuy không nói rõ, nhưng trong ánh mắt kia đã biểu lộ ý “Đồ chẳng ra gì.” Trong lòng cô lén cười thầm, nếu hết thấy những gì xinh đẹp đều phô ra bên ngoài thì Mạnh Hiên Ngang đã sớm chọn người khác chứ cần gì đợi đến lượt cô xuất hiện.

“Hiên Ngang không có ở đây.”

“Tôi biết.” Không đợi người ta mời, La Toa đã đi thẳng vào trong, thái độ cao ngạo giống như nơi đây là nhà của cô ta, còn chẳng thèm để ý đến Tạ Thái Dao.

Thái Dao nhún vai, tính toán cùng loại người này thì càng thể hiện bản thân là người hẹp hòi, điều tối kị nhất với hai quân chính là lòng quân dao động. Mất kiên nhẫn là điều cấm kị nhất, phải để ý xem đối phương xuất chiêu gì trước.

“Cà phê? Hay là trà?” or Man? Cô nghĩ đến mà cảm thấy buồn cười.

“Cà phê đi!” La Toa phun ra một câu chẳng hay ho gì, giọng điệu nói với đối phương như là với người hầu.

Hừm, cô ta thật sự đã coi mình là bà chủ ở đây rồi!

Hai mắt Tạ Thái Dao híp lại, một tia sáng lướt qua rồi nhanh chóng mất đi, vốn định mở miệng uốn nắn cô ta khách khí một chút, nhưng cuối cùng vẫn phải tươi cười nhẫn nhịn.

“Vậy là cô muốn cà phê Doppio Danesi thượng hạng? Hay là cà phê cao cấp Emerald? Hay là muốn – ”

“Là Danesi của Italy nổi tiếng một trăm năm nay ư?” La Toa ngạc nhiên hỏi.

Tạ Thái Dao giả vờ trả lời một cách mơ hồ. “Hình như thế!”

La Toa xong tới, vẻ mặt không nhìn tận mắt thì không tin, “Đó không phải là cà phê mà Hiên Ngang rất quý đó sao?”

“Uhm, đây chính là loại cà phê được lựa chọn kỹ càng giữa cà phê cao cấp nhất của Brazil và trung Nam châu Mỹ, phối hợp vào đó là Espresso truyền thống của Italy mà thành, vị nồng vừa phải, đậm đà mà thanh khiết, không chua không chát, mà đặc biệt lại rất ngọt!”

Tạ Thái Dao đã cố ý giả vờ nói không biết, nhưng lại có thể lưu loát nói ra nơi sản xuất cũng như đặc điểm của loại cà phê này, chỉ là muốn nhắc nhở La Toa một chuyện, bản thân không chỉ uống cà phê cùng Mạnh Hiên Ngang, mà còn theo Mạnh Hiên Ngang biết rõ đặc điểm của loại cà phê ấy.

Sắc mặt của La Toa cực kỳ khó coi, cô ta biết từ trước đến nay Mạnh Hiên Ngang có thói quen thu thập những loại cà phê quý, hơn nữa còn xem những hạt cà phê đó như bảo bối, không cho phép người ngoài đụng đến nó, khiến người ta vừa nghe đã cảm thấy luyến tiếc.

Nhờ rõ có một lần, Hiên Ngang ngồi uống cà phê ở văn phòng, cô cho là mình là đối tác thân mật đối với anh, có thể sử dụng quan hệ đặc biệt này mà uống chung với anh, ai ngờ Hiên Ngang lại từ chối, hơn nữa lại rất quyết liệt.

Đó là lần đầu tiên anh biểu hiện tính khẳng khái của mình, vốn dĩ cô rất để ý, sau đó lại phát hiện ai ai cũng bị cự tuyệt, Yamada Sadako cũng thế, mà bạn bè của anh cũng vậy, đến ngay cả em trai anh cũng không.

Nếu không ai ngoại lệ, thì cũng không ai là đặc biệt, cũng không phải là chỉ nhằm vào cô, bởi vậy cũng không thêm để ý, ngẫm lại chẳng qua cũng chỉ là cà phê mà thôi, tội gì tính toán.

Không thể tưởng tượng được, anh để cho người đàn bà kia mở bình cà phê của mình, còn tùy ý sử dụng nữa chứ.

Sắc mặt ghen tị của La Toa trông rất khó coi, thu hết hình ảnh của Tạ Thái Dao đang cười vào mắt, cô ta lấy cà phê ra, lại còn tường tận giải thích nơi sản xuất với hương vị, mục đích là để nhắc nhở La Toa một chuyện, Tạ Thái Dao cô mới là nữ chủ nhân ở đây.

“Rất tuyệt đúng không?” Nháy mắt với La Toa mấy cái chờ câu khen ngợi.

Cô càng như vậy, La Toa càng không muốn cho cô toại nguyện, thật sự phê bình.

“Khó uống muốn chết! Không thơm một chút nào, những thứ tôi thường hay uống còn cao cấp hơn cái này.” Kỳ thật cô cũng muốn chết, mùi cà phê xộc vào mũi, vừa ngửi cũng biết là thượng hạng.

“Thật đáng tiếc, được rồi, cô không uống, tôi lấy lại vậy.” Cô cố ý giả bộ rất đáng tiếc, liếc trộm thấy sắc mặt La Toa càng thêm khó coi vì cô thu cà phê lại.

Ha! Xứng đáng! Tạ Thái Dao rất muốn lập tức chạy đến WC cười cho đã, người phụ nữ này thật đúng là quá sĩ diện! Như thế cũng may, bằng không đem cà phê yêu thích của Hiên Ngang cho cô ta uống, thật sự là nát bét.

Cuối cùng, Tạ Thái Dao làm cho cô ta một cốc cà phê hòa tan, là loại có thể mua bừa ở cửa hàng tiện lợi. Về phần mình, đương nhiên là uống cà phê thượng hạng của Hiên Ngang rồi, hương vị ngon đến mức có thể làm tức chết đối phương, mà uống cà phê thơm như vậy, đương nhiên cần giữ vững tâm tình khoái trá, uống được một ngụm, cô lại dừng một cái, cảm thụ chất lỏng nóng nóng ở trong miệng tản ra nồng đậm hơi thở, quả nhiên như lời Hiên Ngang, dần dần sẽ có vị ngọt!

La Toa ở một bên giương mắt nhìn, không có cách nào khác, bởi vì chính cô ta nói không cần uống, thấy đối phương hoàn toàn trầm say trong hương cà phê, cũng không hỏi tại sao cô ta lại tới đây, làm cô ta vừa tức lại ghen tị.

“Cô không hỏi mục đích tôi tới đây sao?” Chung quy cô vẫn không nhận được.

“A, thật ngại, xem đây, tôi lại uống đến mức xuất thần, đều do cà phê này thơm quá.”

La Toa nghe được những lời này càng thêm nghiêng răng nghiêng lợi, tuy nhiên nghĩ đến vận mệnh mà đối phương sắp gặp phải, cô ta lại cười đắc ý vui sướng khi người gặp họa.

“Tiểu thư quán rượu cũng biết được phong cách uống cà phê sao?”

Tạ Thái Dao tay cầm chén cà phê đột nhiên dừng lại, đáy mắt hiện lên một tia khiếp sợ, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh như cũ, không mang theo cảm xúc hỏi: “Tiểu thư quán rượu?”

“Cô trước kia hầu khách uống rượu, nghe nói còn là hồng bài của quán rượu, không phải sao?”

Tạ Thái Dao khẽ cười: “Cô đang nói cái gì thế?”

La Toa cười lạnh một tiếng, cho dù đối phương giả bộ trấn định, kỹ xảo diễn xuất có hoàn mỹ đến đâu cũng không lừa được cô, có ảnh chụp làm chứng.

Cô ta lấy một tấm ảnh từ trong cái ví có nhãn hiệu nổi tiếng rồi quơ quơ, tấm tắc xưng kỳ.”Thật lợi hại, mười ba tuổi đã phải lăn lộn trong quán rượu, bởi vì tửu lượng tốt, lại nhỏ tuổi, mười tám tuổi đã trở thành hồng bài trong quán.” Cô ta ra vẻ bội phục nói : “Nhìn không ra sau khi cô xóa lớp trang điểm dày đặc, lại hư hỏng như vậy.”

Tạ Thái Dao không cười, chỉ giương mắt lạnh lẽo nhìn La Toa, tiếp tục im lặng.

La Toa tiếp tục tự thuật sự tích quang vinh của cô.”Hẹn họ với vô số bạn trai, để tính thử xem nào, woa ~ có năm mươi mấy người cơ à, cô là hoa si sao?”

Thì ra đây là mục đích đối phương tới đây. Tạ Thái Dao bưng cà phê lên tiếp tục thưởng thức, khỏe môi khê nhếch, không cần đoán cũng biết La Toa sẽ đưa ra yêu cầu gì, không có gì hơn muốn dùng cách này ép buộc cô rời bỏ Hiên Ngang.

“Không cần nói nữa, quá khứ của tôi tôi biết rõ hơn cô.” Tạ Thái Dao nói, không có một tia hoảng sợ.

“Ha ha ~ cô thật bình tĩnh, hay sợ tới mức không biết phản ứng thế nào?”

“Tuyệt đối không, tôi không hối hận quá khứ của mình.”

Đối phương nghĩ rằng như vậy có thể dọa cô sao? Đừng quên, cô đã trải qua việc đời, làm sao có thể luống cuống dễ dàng như vậy.

“Cô không sợ Hiên Ngang biết?”

“Tôi vốn định tìm cơ hội sẽ nói cho anh ấy biết, chẳng qua công việc bề bộn, phải giúp anh ấy đối phó với những phụ nữ mặt dạn mày dày dây dưa không rõ đã bận tới chết rồi.”

Chỉ gà mắng chó trong lời nói khiến La Toa xấu hổ và giận dữ vô cùng, không nhịn được mặt mũi, nếu muốn nói rõ, cũng không cần quanh co lòng vòng nữa.

“Tôi khuyên cô nên thức thời tự động rời khỏi, Hiên Ngang ở bên ngoài là người đàn ông có uy tín danh dự, nếu để cho người ta biết anh ấy cưới một cô gái đã từng lăn lộn ở quán rượu, người ta sẽ nghĩ anh ấy như thế nào? Huống chi người ra vào quán rượu phần lớn là người làm ăn trên thương trường, vạn nhất ngày nào đó ở thương giới Hiên Ngang gặp được người bạn nào đó đã từng được cô phục vụ, vợ của mình lại từng là đồ chơi của bạn bè, bảo Hiên Ngang còn mặt mũi nào nữa? Tôn nghiêm đều bị cô làm hỏng hết.”

Tạ Thái Dao thản nhiên nói: “Chuyện này không cần cô quan tâm.”

“Tôi là đối tác của Hiên Ngang, vì sự nghiệp chung, nên chuyện của Hiên Ngang cũng chính là chuyện của tôi, tôi không cho phép cô làm tổn thương anh ấy.”

Khà khà, nói thật là mạnh mẽ đấy, chấn chỉnh nghiêm khắc, tóm lại một câu, chẳng qua chỉ là muốn cô rời bỏ anh ấy, đáng tiếc cô lại không phải là nữ chính yếu đuối để bị bắt nạt như trong phim, vì sợ nam chính trở thành trò cười cho thiên hạ, cam nguyện hy sinh chính mình để tác thành ọi người, khiến bản thân trở nên thực đáng thương.

Thật đúng là, cô không có hứng thú đi làm nữ chính đau khổ vì tình, cũng tuyệt đối sẽ không vì một đoạn quá khứ đã trôi qua mà cảm thấy hổ thẹn. Trong từ điển của cô không có hai chữ “tự ti”. Mặc kệ là tốt hay không tốt, đều là một phần sống của bản thân cô. Làm người đáng buồn nhất là ở trong mắt người khác mình không yêu chính mình, cô – Tạ Thái Dao đã được ngồi được, tự nhận không làm chuyện gì trái lương tâm, mới không cần người khác nhìn cô thế nào!

“Nếu Hiên Ngang yêu tôi, sẽ chấp nhận toàn bộ của tôi, nếu không, tôi liền rời xa anh ấy, chuyện này toàn bộ là do Hiên Ngang quyết định.”

La Toa tức giận nói:” Đây là cô lấy cớ, nói trắng ra cô căn bản không muốn rời xa anh ấy, cô nghĩ mình có thể xem thường Hiên Ngang sao? Cái này cũng khó trách, với người không bằng cấp, không gia thế như cô,

còn từng là gái trong bar, có thể câu được loại người có tiền, có gia sản xí nghiệp như Hiên Ngang, đương nhiên không thể buông tha!”

Hài! Cô – Tạ Thái Dao căn bản không thiếu tiền! Hiên Ngang cũng sẽ không nông cạn như vậy!

Loại con gái giống như La Toa vĩnh viễn không hiểu được tình yêu chân thật là cái gì, chỉ biết lấy tiền tài so sánh giá trị, cùng người như thế giải thích là lãng phí nước miếng!

“Nếu đây là những lời cô muốn nói, tôi cũng đã nghe đủ rồi, mời trở về, không tiễn!”

Đối với La Toa mà nói đương nhiên không đủ, cô hôm nay là có chuẩn bị mà đến trước đến báo một tiếng, chủ ý là muốn đối phương hiểu được tiến lùi, nhưng mà xem ra cô ta rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, như vậy cũng đừng trách sao cô lại dùng đến phương thức độc ác.

“Cô không chịu đi? Được, bản thân tôi muốn xem, khi gã cha bợm rượu của cô chạy đến Mạnh gia đòi lễ vật thì sắc mặt bác trai bác gái sẽ khó coi ra sao.”

Tạ Thái Dao chần động, mà bản thân La Toa lại làm ra vẻ muốn lấy túi da trên bàn chuẩn bị rời đi, Tạ Thái Dao rốt cuộc mở miệng.

“Khoan đã.”

Bóng dáng kiêu căng dừng chân lại trước cửa, khoé môi nhếch lên một nụ cười, chờ câu tiếp theo của cô.

Tạ Thái Dao tâm tình vô cùng trầm trọng, La Toa đã tìm được vết thương trí mệnh của cô, cha là bóng ma không dứt được trong lòng, từ sau khi mẹ mất lúc cô tám tuổi, cô liền quyết định bỏ nhà, bỏ lại người cha bạo lực, tìm kiếm bầu trời của chính mình.

Những năm gần đây, cô luôn tránh né sự tìm kiếm của cha, không muốn cùng ông ta có liên quan. Bởi vì ông ta mà biết chỉ làm tổn thương cô, tổn thương người xung quanh cô.

Vì cùng ông ta chia rõ giới tuyến, cô đổi tên, đổi địa chỉ, không ngờ vẫn bị La Toa tra được.

Gặp trở ngại lớn, bọn cô cũng có thể bình tĩnh vượt qua, nhưng một khi dính dáng đến ông ta, mọi chuyện đều không đơn giản. Cô có thể tưởng tượng được, ông ta vì đòi tiền sẽ làm ra nhiều chuyện không chịu nổi. Cô không thể để ông ta làm tổn thương đến người nhà của Hiên Ngang. Nỗi khổ này một người nhận là đủ rồi, không cần kéo thêm những người khác xuống nước...

“Được, tôi đáp ứng điều kiện của cô.”

La Toa hai mắt sáng ngời, tâm tình trở nên vui vẻ: “Xem như cô thông minh, như thế là tốt, cô cũng đừng nuốt lời.”

“Tôi cũng muốn giải thích rằng tôi rời đi là vì không muốn cha tôi dính dáng đến người nhà họ Mạnh.”

“Tôi biết, tôi cũng không muốn để người nhà Hiên Ngang bị người cha bợm rượu của cô quấy rối, cho nên tôi mới bảo cô tha cho Hiên Ngang đi, tôi làm như vậy là xuất phát từ tận đáy lòng đấy.”

Đồ đàn bà chết tiệt, nói còn dễ nghe hơn là hát, đem thủ đoạn ti tiện của mình giải thích điệu bộ đạo đức, làm không tốt giết người phóng hỏa đều bị cô ta nói thành là giúp người ta sớm đầu thai thiện hạnh. Cũng thế, chỉ cần cha cô không tìm tới cửa là tốt rồi.

“Cô đi được rồi đấy, không tiễn.”

La Toa ra vẻ chẳng quan tâm trước lời hạ lệnh đuổi khách của cô, có thể đạt được như mục đích thật là thích thú, trước khi đi còn không quên cay nghiệt một câu: “Được được, hãy hưởng thụ thời gian làm nữ chủ nhân ngắn ngủi của mình đi, hi vọng sau ngày hôm nay, đừng để cho tôi nhìn thấy... cô xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hiên Ngang nữa.” Nói xong, mang theo nụ cười thắng lợi quay đi.

Trong phòng khách, Tạ Thái Dao lặng người tự hỏi mình, sau khi đã nghĩ thông suốt, liền quay về phòng thu dọn hành lý, để lại một tờ giấy, rời khỏi chỗ ở của Mạnh Hiên Ngang.

Thái Dao đi rồi, Mạnh Hiên Ngang không thể tin nổi, chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang.

Tháng đầu tiên, anh điên cuồng tìm kiếm cô, nhưng chỗ của cô lại không có một bóng người, ngay cả đồ dùng trong nhà cũng chẳng thấy đâu; đến công ty của cô, nhân viên bảo là cô đã bàn giao lại công việc, rồi bảo là vì việc tư mà đã đi rồi.

Cô bỏ đi khiến anh thấy như ngày tận thế đang đến, một sự đả kích nặng nề.

Thì ra anh không thể trốn buộc được lòng cô ư? Đã cố gắng lâu như vậy rồi mà cô vẫn lựa chọn bỏ anh mà đi?!

Từ sau ngày cô bỏ đi, trên mặt anh cơ hồ chẳng có nụ cười, tính cách thì càng ngày càng trầm mặc lạnh lẽo.

Tháng thứ hai, anh bắt đầu cam chịu, có nhiều khi tự giam mình ở nhà vài ngày không ra khỏi cửa, có nhiều khi làm việc điên cuồng, thậm chí đến cả ngủ cũng không thiết, lãng phí sức khỏe của mình.

Tháng thứ ba, anh mượn rượu giải sầu, tóc chẳng thềm chải chuốt, râu chả cần cạo. Không có cô bên cạnh, sống như một cái xác không hồn, ai ai cũng chẳng giống người.

Anh thay đổi khiến ọi người bị dọa đến khiếp sợ, cũng khiến cho người nhà anh lo lắng đến phát điên, ai tới khuyên cũng không được.

An ủi lúc anh yếu ớt, thì đây chính là thời cơ tốt nhất.

Thừa dịp anh say rượu nằm ở nhà, thần trí mơ mơ hồ hồ, La Toa được dịp có cơ hội gần gũi với anh. Lúc này đây một người đàn ông bình thường cần có một người phụ nữ để an ủi nhất, có lẽ nhân cơ hội này cô có thể cùng anh tiến thêm một bước mới trong mối quan hệ này, ví dụ như say rượu làm bậy, cô đã chuẩn bị xong cho anh đối tượng để “làm bậy” rồi.

“Hiên Ngang, đừng uống nữa, xem anh say khướt ra rồi kìa, đứng còn không nổi kia kìa.” La Toa dịu dàng nói, cố ý mặc một chiếc áo trễ ngực, dựa lên cánh tay anh, cố gắng thu hút sự chú ý của anh, chỉ cần ngọn lửa cháy lên thì sau này chẳng sợ bị anh từ chối.

Mạnh Hiên Ngang nằm trên ghế sa lông, nhắm chặt hai mắt không chút phản ứng, bên cạnh chất đồng vỏ rượu, còn tay thì cầm chặt một chai rượu.

“Hiên Ngang?” Cô đẩy đẩy anh, chỉ nhận được từ anh một cái xoay người, rồi sau đó chẳng còn động tác gì nữa, cứ như Chu Công đã đưa anh đi rồi vậy.

“Này! Nếu muốn ngủ thì phải là sau khi làm bậy chứ? Để em phải đợi lâu như vậy, còn ăn mặc gợi cảm thế này, vậy mà anh say đến bất tỉnh nhân sự thế hả? Cô ta thì có gì hay chứ, bên cạnh có thịt để ăn thì càng muốn tìm kiếm đồ ăn khác mà, thật đúng là chẳng biết hưởng phúc chút nào!” Cô khê nói, giọng điệu như đang trách cứ vậy, rồi sau đó đột nhiên lóe lên tia sáng, nghĩ thầm rằng không bằng dắt anh đến bên giường, cởi sạch áo quần của anh, ngày hôm sau là có thể tính toán rành mạch rồi.

Sau khi hạ quyết tâm, cô liền bắt tay vào làm, vất vả đưa người đến bên giường, vội vã cởi áo ra, trông cô ta lúc này đúng là một sắc nữ. Vội ngồi lên người anh, cởi thắt lưng anh ra, xé toang áo anh ra, đương lúc cởi quần anh ra thì đột nhiên một tiếng cười khê truyền đến, La Toa cực kì hoảng sợ.

“Ai!” Cô quát hỏi, cửa đột nhiên bị đẩy ra, người bước vào không phải là ai khác mà chính là Yamada Sadako, đi theo sau cô ta là vài tên thuộc hạ.

La Toa tái mét, vội cầm lấy áo quần ở trên mặt đất, cuống quýt mặc lên người hòng che đậy chứng cứ.

“Đường đường là người phụ trách xí nghiệp La Thị, thì ra lại là một nữ sắc lang giậu đồ bìm leo, nếu việc này truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ là đầu đề tít báo trên các tạp chí.” Yamada Sadako cười mỉa nói.

“Cô vào đây làm gì!”

“Chỗ này không phải là chỗ ở của cô, dựa vào cái gì mà tôi không thể tới đây?”

Đáng chết! Nhất định là do người hầu Mạnh gia để cô ta vào, biết thế trước đó dặn dò bọn họ đừng cho kẻ nào vào để khởi phá hồng chuyện tốt của cô.

“Tôi và Hiên Ngang lương tình tương duyệt, cô không cần phải nói như vậy!” Thôi thì liều chết luôn, dù sao cũng chẳng ai trông thấy.

“À, quên nói cho cô mất rồi, mỗi gian phòng ở đây tôi đều có gắn máy ảnh mini, vừa rồi tất cả những việc cô làm từ đầu tới đuôi đã bị người của tôi chụp lại hết rồi, quá trình thật là bóng bẩy kích thích đi thôi. Tôi thật sự rất muốn biết, sau khi Hiên Ngang thấy cô đã làm những chuyện như vậy với anh ấy, liệu sẽ phản ứng sao đây?”

La Toa nghe thấy thế mà mặt trắng bệch, chợt hiểu ra, vốn là Yamada Sadako đã tới từ sớm, nhưng lại trốn ở một nơi bí mật nào gần đây để đợi mình rơi vào bẫy, thật đúng là một mụ đàn bà ghê tởm! Nhưng... làm sao cô ả biết được mình sẽ làm những việc này?

Yamada Sadako nhếch môi: “Nếu để cho Hiên Ngang biết được Tạ Thái Dao bỏ đi là do trò quỷ của cô thì, nhất định sẽ rất hay đấy.”

Vừa nghe xong, cô ta lập tức kinh hoàng, nhận rõ tất cả những việc này đều là do mưu kế của Yamada Sadako.

“Cô đã sớm biết là tôi sẽ phái người tới chỗ cô lấy tư liệu về Tạ Thái Dao?... Không đúng! Là cô cố ý đem những tư liệu đó tiết lộ cho người của tôi!”

“Xem ra cô cũng không ngốc nhỉ.” Yamada Sadako không phủ nhận, thậm chí còn thừa nhận.

“Cô thật hèn hạ!”

“Hừ, hèn hạ là sao tôi đã quên mất rồi. Đừng quên, người cởi quần áo Hiên Ngang chính là cô! Nếu cô không làm những chuyện hạ đẳng này, làm sao tôi có cơ hội để chụp lại chứ?”

”Cô muốn gì!”

“Đương nhiên là uy hiếp cô rồi, chúng ta đã đấu đá nhau nhiều năm như vậy, cũng nên phân rõ thắng thua mới phải, Hiên Ngang là của tôi, mời cô đi ra xa, bằng không những tấm ảnh này tôi sẽ công bố hết!” Cô...cô...đồ hạ lưu! Vô sỉ!” La Toa đột nhiên tiến lên đánh cô, cơn điên bùng phát của cô ta khiến Yamada Sadako bất ngờ, cũng bởi vậy mà không kịp né tránh, bị cô ta hung hăng tát ột cái.

“Đồ con điên! Cô dám đánh tôi ư!”

”Đánh cô thì đã sao, tôi còn đá cô đấy!” Một cước tiếp tục bay tới.

Hai người lập tức bay vào oánh nhau, ngay cả thuộc hạ của Yamada Sadako cũng không kịp ngăn cản.

“Hừ! Tôi đánh với cô!”

”Đồ xấu xí, khuôn mặt quỷ ấy tôi chỉ muốn rạch cho vài đường!”

“Phải là tôi hủy dung nhan của cô mới đúng, đồ quỷ Nhật Bản thôi tha!”

Hai người hết kéo tóc thì lại xé quần áo. Lúc trước đã chẳng có hình tượng thực nữ rồi, bây giờ nói bọn họ là điên tuyệt đối không nói quá.

Yamada Sadako thở hổn hển, thuộc hạ dưới tay cô chỉ biết trơ mắt nhìn chứ chẳng chịu giúp đỡ, nuôi bọn chúng thật đúng là phí cơm phí gạo, xem ra nuôi chó còn hữu dụng hơn bọn hắn, định mở miệng ra mắng, đột nhiên cổ bị một ai đó siết chặt.

Tiếng chửi nhau đột nhiên ngừng lại, cô và La Toa đều hoảng sợ nhìn kĩ lại, bởi vì cả hai bọn họ đều bị một bàn tay nào đó bóp chặt cổ, cũng dần bị nâng phải ngược lên, lực đủ để cho hai người tách nhau ra.

“Hiên...”

“Ngang...?”

Cổ bị bóp chặt, âm thanh phát ra cơ hồ có phần bị biến đổi, vẻ mặt của bọn họ là sợ hãi hơn là kinh ngạc, không thể tin mở to mắt nhìn người đàn ông bóp cổ hai người như đang bóp cổ gà – Mạnh Hiên Ngang!

Con mắt lạnh lẽo của Mạnh Hiên Ngang liếc hai người, giọng nói lạnh lùng phát ra giữa hai hàm răng.

“Thì ra là do các người giở trò quỷ!”

Anh không uống rượu sao?

“Làm cho Thái Dao của tôi phải lái xe bỏ đi!”

Trời ơi! Sức của anh lại lớn đến vậy ư?

“Hại cô ấy bỏ tôi!” Woa! Về mặt thật là dữ tợn!

“Mất cô ấy, làm sao tôi sống tiếp đây?” Lúc tức giận anh ấy đáng sợ vậy ư?

“Không có cô ấy, cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Quả thật như biến thành một con người khác.

“Đều là do hai người gây ra hết!”

Không giống với Mạnh Hiên Ngang bình thường.

“Tôi giết các người!”

Cái gì??!!

“Đừng...”

“Cứu...”

Hai người sợ hãi giãy dụa, đầu đón phát không ra tiếng, chỉ biết bất lực, khuôn mặt trắng bệch, cảm giác bàn tay bóp chặt cổ đang dần dần siết lại.

Anh không phải nói giỡn! Một Hiên Ngang dịu dàng thành thật đã chạy đi đâu rồi? Bây giờ chẳng khác gì hóa thân của ác ma, khiến hai người bọn họ thực sự rất sợ hãi, cả người rùng mình run rẩy không thôi.

Xong rồi xong rồi, đi đời nhà ma bọn họ rồi! Cứu!!

“Anh!”

Vừa bước vào cửa Mạnh Hiên Triệt đã gặp ngay cảnh này, lập tức tiến lên phía trước.

“Anh! Dừng tay! Anh sẽ giết họ mất!”

”Chết thì tốt...”Khóe miệng nhếch lên vẽ thành một nụ cười tà ý.

“Thảm rồi! Bệnh cũ của anh tái phát rồi, dù ai khuyên cũng chẳng nghe đâu. Chị dâu, chị mau tới ngăn lại đi!” Cậu quay về phía cửa hét to tên Tạ Thái Dao.

Tạ Thái Dao ngây người đứng ở cửa, nếu không tận mắt nhìn thấy thì nàng không thể tin được, vốn đang nghĩ rằng Hiên Triệt chỉ nói hơi quá, không ngờ...đến ngay cả bọn họ xem mà cũng sửng sốt.

“Chị dâu, chị còn đứng đấy làm gì? Mau tới đây ngăn anh ấy lại đi!”

“Anh ấy...sức lực đúng là mạnh...” Thái Dao thở dài nói.

“Em đã nói với chị rồi mà, anh ấy mà bị trêu tức nhỏ hết lông là mất hết tính người, cho nên ba mới luôn nhắc anh ấy cấm không được sử dụng bạo lực, cũng không cho phép anh ấy tùy tiện phát cáu, vì sợ lúc anh ấy đang lên cơn điên thì không cứu vãn được sự việc. Sau khi chị bỏ đi thì anh ấy hầu như thay tính đổi nết, bây giờ thì lại càng điên cuồng! Chỉ có chị mới giúp anh ấy quay lại như trước thôi!”

“Đúng là lợi hại nha, giống như người khổng lồ xanh vậy, bình thường thì lịch sự yếu đuối, vừa mới nổi đóa lên thì như biến thành người khác, ngay cả chị cũng không thể tin được đây là anh ấy...”

“Trời ơi, chị dâu! Bây giờ không phải là lúc để mà than thở đâu! Có tai nạn chết người đấy!”

“Haha – hai người cũng có dịp như bây giờ sao?” Cô nhin không được mà cảm thấy sung sướng khi người khác gặp họa.

“Chị dâu!!”

“Được rồi được rồi, đừng có như gọi hồn thể chứ, chị tới giúp là được chứ gì.” Cô đi đến trước mặt Hiên Ngang, khẽ húng hắng, nói: “Này, tên kia, em về rồi đây, thả bọn họ ra đi.”

Không phản ứng.

“Hử? Không lẽ anh ấy bị điếc?” Cô nghi hoặc hỏi Hiên Triệt đang bận rộn chạy vòng vòng bên cạnh, thoáng cái thấy cậu gỡ tay trái của anh trai ra, rồi thoáng cái lại thấy tách tay phải kia ra, đều không biết nên cứu người nào trước.

“Cứ hét lớn lên đi, lần này anh ấy bị tức giận làm cho hôn mê đầu óc rồi, thần trí chẳng kịp quay về đâu!”

Ra là thế à, được rồi.

Tạ Thái Dao lại hét lớn kêu lên vài lần, nhưng Mạnh Hiên Ngang chẳng có phản ứng gì cả, cứ như là đã đi vào thế giới bên kia, không nghe thấy cô nói, hại cô vô cùng buồn rầu, xem ra anh đã bị đả kích rất lớn rồi!

Chợt con mắt lóe sáng, có cách rồi!

Cô bước về phía phòng ăn, mang cái ghế dựa ra, ngồi lên trên ghế, hít thở thật sâu, sau đó đưa miệng kề sát bên tai Mạnh Hiên Ngang, nhẹ giọng nói.

“Chồng ơi em yêu anh.”

Mạnh Hiên Ngang chấn động toàn thân, bình tĩnh lại như bức tượng đá được sống dậy, anh lúng túng quay đầu lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô.

“Thái Dao?”

“Ừm! Cuối cùng anh cũng phản ứng lại rồi! Có phải tần suất của lỗi tai anh không giống người bình thường không, hét to thì không được, vậy mà ngược lại nhẹ giọng thì được, thật là phục anh đấy. Còn không mau thả người ra, bằng không em sẽ chẳng để ý đến anh nữa!”

Mạnh Hiên Ngang lập tức buông nhẹ hai tay, xấu hổ thả bọn họ ra, đồng thời kích động ôm chầm lấy Tạ Thái Dao.

“Em đã trở lại? Thật là em đã trở lại sao? Anh còn nghĩ sẽ chẳng bao giờ được gặp lại em nữa!”

“Rốt cục anh là đồ dân hay là trình độ ngữ văn kém quá thế? Em đã viết rõ trên giấy là có việc cần giải quyết không cần phải tìm em cơ mà, anh xem mà không hiểu à!”

“Anh cứ nghĩ là em không từ mà biệt... Ba tháng rồi không thấy tin tức gì của em.” Không còn thấy biểu hiện của người khổng lồ xanh đâu nữa, anh lại khôi phục thành dáng vẻ thành thật yếu đuối dễ bị bắt nạt như trước đây, lại còn nói một cách rất đáng thương.

“Vì em đang bận mà, em đi xử lý một việc rất quan trọng, vì phải giải quyết người ba xấu xí kia, em phải chuẩn bị rất nhiều thời gian, cần phải lên kế hoạch trước, sau đó lại bố trí đâu vào đấy, còn rất nhiều rất nhiều quá trình phiền toái cần xử lý, anh không biết em vất vả thế nào đâu... Aizz, nhất thời không nói rõ được, dù sao thì sau này từ từ em sẽ nói cho anh biết, còn bây giờ em bảo này, sao anh cứ bóp chặt cổ bọn họ thế? Còn nữa sao quần áo lại xộc xệch thế này?” Cô chỉ ngón tay trên mặt đất, La Toa và Yamada Sadako đang được Mạnh Hiên Triệt luân phiên cấp cứu.

Vợ hỏi những gì, anh tự động ngoan ngoãn thuật lại những chuyện xảy ra vừa nãy. Hóa ra sau khi uống rượu xong, anh chẳng muốn cử động, cũng chẳng thêm để ý đến ai, mặc dù biết là La Toa và Yamada Sadako đều ở trong phòng anh, nhưng dù chỉ là một chút anh cũng không muốn biết, cho đến lúc vô tình nghe thấy âm mưu hãm hại của bọn họ, anh mới bắt đầu nổi giận không khống chế được. Kỳ thật tử lượng của anh rất tốt, căn bản là ngàn chén không say, chỉ là vì sợ uống rượu vào thì sẽ rất dễ bị kích động, cho nên anh chưa bao giờ uống rượu trước mặt người khác, khiến người ta tưởng lầm rằng là tử lượng của anh kém nên không muốn uống.

“Đồ dân! Em có phải là người dễ bị người khác hãm hại không? Đó chỉ là lừa hai người họ thôi có hiểu không? Đỡ phải cho bọn họ uy hiếp anh với người nhà anh, cùng lúc cũng là cho em có thời gian xử lý chuyện của ba mình. Em đây mười ba tuổi đã bước vào xã hội phức tạp, lại một tay thành lập nên công ty cổ vấn tình yêu hôn nhân, là một nữ cường nhân đích thực đấy nhé! Từ trước đến nay chỉ có em sắp đặt phân bố người ta, làm sao lại đến lượt họ sắp đặt em chứ, đúng là đồ ngốc!”

Nghe thấy cô mắng như vậy, anh lại có cảm giác cực kì thân thiết, chỉ cần cô chịu trở về, thì tùy cô muốn đánh đập sao cũng được cả.

“Em sẽ không bỏ anh đi nữa chứ?”

“Nói xàm! Đừng có quên là chúng ta đã kí hợp đồng rồi, nếu anh muốn vi ước (làm trái với hợp đồng), cần thận em cho anh phải trả giá đấy!”

Anh mừng như điên, hai tay ôm cô lại càng chặt, kề sát mặt cô, ánh mắt thâm thúy kia lại lóe lên một ánh nhìn giảo hoạt.

“Cái đó... anh nghĩ nên sửa lại một chút, thời gian là cả đời, nội dung là có thể ôm hôn, còn nữa, tùy thời gian tùy chỗ mà có thể làm chuyện ấy –”

“Cái gì? Muốn thừa cơ vợ vét tài sản hả!” Cô lớn tiếng, đáng vẻ hung hăng kiêu ngạo chát vắn anh.

Trán anh đè lên cô, lại bắt đầu bày ra cái chiêu làm nũng kia, lần nào cũng là diễn cảm đáng yêu đầm đìa, bắt đầu làm nũng với cô.

“Có được không vậy...vợ à...anh biết như thế là đem lại cho em thêm nhiều phiền toái, cũng khiến em chịu nhiều oan ức, nhưng mà người ta không thể không có em được... Vừa rồi lại bị hai ma nữ kia sắp đặt chuyện với “cậu em nhỏ”, xem chút nữa là bị...”

“Anh đang nói em à sao?” Mạnh hiên Triệt hỏi.

Rầm!

Một cước đã đá bay cậu em, đỡ phải để cậu ta phá hỏng chuyện tốt của anh.

Nhìn thấy vẻ mặt đau buồn vô địch, đáng thương có thừa, tuy rằng biết rõ là giả, nhưng cô lại không thể chống cự được.

Trời ạ, người này chắc chắn sinh ra là khắc tinh của cô mà. Aizz, thôi được rồi! Dù sao thì cô cũng không kém cỏi gì, muốn tìm một người đánh không đánh trả, mắng không mắng lại, tùy ý lăng nhục chồng cũng chẳng dễ dàng gì, huống chi nếu không ở bên cạnh anh, sợ ngày nào đó người này lại đem tới phiền toái cho cô, vậy thì cứ thà trông giữ trước cho đỡ phiền toái.

“Thôi được rồi, nhìn anh đáng thương thế này, thế thì đáp ứng vậy.”

“Haha! Vạn tuế! Chỉ có em là tốt với anh nhất! Bây giờ chúng ta đi xác nhận trước được không?” Ôm chặt cô vợ chưa cưới, làm nghề rèn phải biết dịp cho thêm lửa, anh phải nhanh chóng có một thân phận mới yên tâm được.

“Vội như vậy làm gì chứ? Em muốn nghỉ ngơi.” Cô hạ lệnh.

“Được được, “làm việc” trước cũng không tồi.”

“Đầu heo này! Ai nói với anh là thế hả!” Mặt cô đỏ rần.

“Hay là để anh nấu cơm cho em ăn nhé?”

Woa...nghe cảm động quá.

“Sau đó thì em cởi sạch, đến lượt anh ăn nhé.”

“...”

Nghe cũng không tệ... Quên đi, phải theo anh.

Dọc đường cứ vang lên tiếng thét chói tai liên tục, cô gái cất bước bỏ chạy.

Giờ đây, anh nhìn thấy phụ nữ liếc mắt đưa tình với anh đã muốn đánh, gặp con gái tỏ tình với anh đã muốn đập. Không bao giờ treo cái biển ngoan ngoãn lên đầu nữa.

Dám phát xuân với anh, anh sẽ làm cho đối phương “tàn hoa bại liễu”!

Dám phóng điện anh, anh sẽ xuyên thủng hai mắt đối phương!

Một khi đã chọc giận anh, muốn bỏ mạng thì chẳng khác gì nơi chân trời, ví dụ như hiện tại.

“Cứu...cứu mạng...” Một cô gái áo quần xộc xệch ôm lấy người hoảng sợ chạy trốn, lại bị đẩy vào ngõ cụt, tiến thoái lưỡng nan.

“Dám mò lên giường tôi? Cô chán sống rồi hay sao?” Trước mặt lộ rõ gân xanh vô cùng đáng sợ, nói anh là hóa thành ma quỷ quả không ngoa.

“Em, em sai lầm rồi... Em cũng không biết sao lại như vậy, vừa thấy anh là nhịn không được mà câu dẫn... Nhưng em có lần sau cũng không dám nữa... Mong anh...tha thứ cho em đi.”

“Hừ – Những lời này xuống địa phủ gặp Diêm Vương mà nói nhé.” Anh như bị ma nhập vào người, không thấy máu quyết không bỏ qua.

“Không! Không cần... cứu mạng.”

“Mạnh Hiên Ngang, anh lại bị quỷ ám à? Đừng đùa nữa! Cút theo em trở về!” – Phía sau một tiếng nói vọng đến, trong nháy mắt hắn hoàn toàn mất hết sức lực.

Anh ngơ ngác trừng mắt nhìn cô gái bị mình bóp chặt, hoàn toàn không có ấn tượng mình đã làm chuyện gì.

“Này, sao tôi lại cứ nắm lấy cô thế?” Anh hỏi.

Cô gái bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, ngập ngừng ấp úng nói “Anh nói... Nếu không thấy máu... Nhất quyết không bỏ qua.”

Anh nhíu mày, nhìn xem cô gái tươi trẻ trước mặt mình, quả nhiên bị anh dọa đến không còn giọt máu nào.

“Quý sứ, anh còn nấp đó làm cái gì? Mau tới giúp em dọn bồn cầu!”

Nhẹ buông tay, cô gái rơi trên mặt đất, anh thì quay người chạy đi, trưng ra khuôn mặt tuần tú với nụ cười tươi, vô tội đến hồn nhiên.

“Vợ yêu ~~ Anh tới đây

”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-thue-nguoi-yeu>